

STEVEN ERIKSON

lovci kostí

PŘÍBĚH Z MALAZSKÉ KNIHY PADLÝCH

Steven Erikson

LOVCI KOSTÍ

Příběh
z malazské Knihy Padlých

TALPRESS

Copyright © 2006 by Steven Erikson
Translation © 2008 Dana Krejčová
Cover design © 2006 Steve Stone

This edition is published by arrangement with Transworld Publishers,
a division of The Random House Group Ltd. All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-483-3

Věnováno Courtney Welch,
ať tě hudba neopouští, kamarádko.

Poděkování

Děkuji obvyklým podezřelým, včetně těch, kdo četli první koncept, tedy Chrisovi, Markovi, Courtney a Billu Hunterovi za jeho neoce-
nitelnou pomoc se zprovozněním a plným seznamem balíčku dra-
ků – ale poslouchej, Bille, už žádné mílové procházky v dešti, jo?
Camu Esslemontovi za důkladné pročtení – jsem rád, že aspoň jeden
z nás má správně časové posloupnosti. Clare a Bowenovi, jako ob-
vykle. Pracovníkům Bar Italia za to, že mi pomohli vydržet další
šichtu – tři novely, čtyři romány a dvaadvacet tisíc káfi s mlíkem, což
byla pořádná fuška, že? Stevovi, Perrymu a Ross Donaldsonovým za
přátelství. Simonu Taylorovi, Patricku Walshovi a Howardu Morhai-
movi za dobrou práci, kterou pokaždé odvádějí.

STŘEDNÍ MALAZSKÁ ŘÍŠE

Quom Tali

DRIFT
AVALII

LEDOVÁ POLE

FALARSKÉ
MŮŘE

ZACHLUMSKÁ
PLANINA

COLONNSKÉ
MŮŘE

VELKÉ FENSKÉ POHOŘÍ

NOMSKÉ
ČISTO

POR

SE TI

Seti

Nové

Teperovo

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

Thade

SEDMIMĚSTÍ

Malajská říše

asi 1160 spánků Ohnice

MĚSTO MALAZ

asi 1150 s. O.

- 1 Dům mrtvých
- 2 U Oběšence, hospoda
- 3 Zadní ulička
- 4 Obova věž
- 5 Agaylin krámek
- 6 Poříčí (S)
- 7 Poříčí (J)

- 8 řeka Malaz
(boční rameno)
- 9 Hradební cesta

POSTAVY

Malazané

císařovna Laseen, vládkyně Malazské říše
pobočnice Tavore, velitel Čtrnácté armády
pěst Keneb, velitel divize
pěst Blistig, velitel divize
pěst Tene Baralta, velitel divize
pěst Temul, velitel divize
Nil, záchlumský zaklínač
Nether, záchlumská čarodějka
T'jantar, Tavořina pobočnice
Lostara Yil, Perelova zástupkyně
Perel, Spár
Nok, admirál Říšské flotily

Banaschar, bývalý kněz D'rek
Hellian, seržant městské stráže v Kartoolu, ž.
Urb, městský strážník v Kartoolu
Bezdech, městský strážník v Kartoolu
Truc, městský strážník v Kartoolu

Rychlej Ben, velehmág Čtrnácté armády
Kalam Méchar, asasín
Žrout, nalezenec

Vybraní vojáci Čtrnácté armády

kapitán Laskava, Ašókův pluk
poručík Pores, Ašókův pluk
kapitán Faradan Sort, ž.
seržant Šumař/Struna
kaprál Smola

Sépie
Flaška
Koryk
Smíška, ž.
seržant Gesler
kaprál Bouřňák
vrchní seržant Braven Zub
Snad
Lutes
Ebron
Sinn, ž.
Krump
seržant Balšám
kaprál Smraďoun
Hrdlořez
Masan Gilani, ž.

Ostatní

Barathol Méchar, kovář
Kulat, vesničan
Nulliss, vesničanka
Hayrith, vesničanka
Chaur, vesničan
Noto Nežit, ranhojič (léčitel) setniny v Jednorukého houfci
Hurlochel
kapitán Ambroň, důstojník v Jednorukého houfci, ž.
kaprál Futhgar, důstojník v Jednorukého houfci
pěst Ryde Beud, důstojník v Jednorukého houfci, ž.
Ormulogun, umělec
Gumble, jeho kritik
Apsalar, asasín, ž.
Telorast, duch
Cudrn, duch

Samar Dev, čarodějka z Ugaratu
Karsa Orlong, teblorský válečník
Ganath, Jaghutka
Zášť, proměněnec a sestra paní Závisti

Corabb Bhilan Thenu'alas
Leoman S cepy, poslední vůdce povstalců
kapitán Šerana, y'ghatanská městská stráž, ž.

Karpolan Demesand, Trygallská obchodnická gilda
Torahaval Delat, kněžka Poliel

Řezník, kdysi Kvítka z Darúdzhistánu
Heborik Neviditelné ruce
Scillara, uprchlice z Raraku
Felisín Mladší, uprchlice z Raraku
Ropušník, démon

Mappo Poříz, Trel
Icarium, Jhag
Iskaral Pust, kněz stínu
Mogora, d'ivers, ž.

Taralack Výd, Gral a agent Bezejmenných
Dežim Nebrál, d'iversí t'rolbarálové z První říše

Trull Sengar, Tiste Edur
Onrack Zlomený, Osvobozený T'lan Imass

Ibra Gholan, T'lan Imass
Monok Ochem, t'lanimasský kostěj
Minala, velitelka Stínové kumpanie, ž.

Tomad Sengar, Tiste Edur
Pěřová čarodějka, lederská otrokyně
atripreda Yan Tovis (Šero), velitelka lederských oddílů
kapitán Varat Taun, důstojník pod velením Šero
Taxilian, tlumač
Ahlrada Ahn, tisteandijský špeh mezi Tiste Edur
Sathbaro Rangar, arapajský zaklínač

Přese vše, co je skutečné
v tomto nastupujícím věku,
kde hrdinové zanechávají pouze
železný kruh svých jmen,
vycházející z hrdel bardů,
stojím ve ztichlém srdci,
toužím po slábnoucím tlukotu
životů rozpadlých v prach
a šustivém šepotu,
jak písně utichají
ve ztrácejících se ozvěnách,
přese vše, co je skutečné,
komnaty a síně
zejí prázdnotou na můj křik –
protože někdo musí
odpovědět
odpovědět
na to vše
někdo

Nastupující věk
Torbora Fethena

Ú V O Ů

1164 spánku Ohnice

Istral'fennidan, období D'rek, zmije podzimu

Dvacet čtyři dny po popravě ša'ik na Raraku

Pavučiny mezi věžemi, spředené ve velké výšce, připomínaly třpytivé plachty a slabý vánek od moře rozechvíval obrovská vlákna, takže se na město Kartool snášel drobný déšť, jako ostatně každé ráno v čistém období.

Na většinu věcí si člověk nakonec zvykne, a protože žlutopruzí paraltové kdysi neblaze proslulé věže osídlili jako první poté, co ostrov před mnoha desetiletími dobyli Malažané, bylo dost času si na takové drobnosti zvyknout. Dokonce i pohled na racky a holuby, každé ráno nehybně zavěšené mezi dvěma desítkami věží, než jako pěst velcí pavouci vyběhli, aby si svou kořist odnesli, mezi občany Kartoolu vyvolával už nanejvýš jen mírnou nevolnost.

Seržant Hellian z městské stráže ve Čtvrti septarchů byla v tomto směru, žel, výjimkou. Měla podezření, že jistí bohové se třesou smíchy nad jejím bídným osudem, za který jsou také bezpochyby zodpovědní. Narodila se zde ve městě a trpěla strachem ze všech pavouků, takže celých svých devatenáct let prožila v nesmírné hrůze.

Proč prostě neodejdeš? Na to se jí ptávali kamarádi a známí. Je nomže to nebylo tak snadné. Vlastně nemožné. Kalné vody přístavu byly zanesené svlečenými kůžemi, útržky pavučin a promočenými opeřenými mrtvolkami, pohupujícími se tu a tam na vlnách. A ve vnitrozemí to bylo ještě horší. Mladí paraltové unikali před staršími z města a do dospělosti zápasili o přežití na vápencových útesech lemujících ostrov Kartool. Ač mladí, nebyli o nic méně agresivní či jedovatí. I když jí obchodníci a sedláci tvrdili, že člověk může celý den chodit po cestách a pěšinách, aniž by potkal jediného pavouka, Hellian to nezajímalo. Věděla, že bohové jen čekají. Stejně jako pavouci.

Když byla střízlivá, všímala si věcí patřičně a příčinnivě, jak se sluší na městskou stráž. A ačkoliv nebyla opilá pořád, střízlivost přinášela hysterii, a tak se Hellian snažila chodit po vratkém laně neúplně

opilosti. Proto také nevěděla o divné lodi, kotvící nyní ve Volných docích, která dorazila před východem slunce a jejíž vlaječky hlásaly, že připlula z ostrova Malaz.

Lodě z ostrova Malaz nebyly samy o sobě neobvyklé či zapamatováníhodné, nicméně začal podzim a větry převládající v čistém období v podstatě znemožňovaly plavby na jih nejméně na další dva měsíce.

Kdyby byly věci méně rozmazané, mohla si také všimnout – pokud by se obtěžovala zajít dolů do přístavu, což by možná udělala, kdyby jí někdo držel v zádech meč – že loď není obvyklá bárka či koráb ani vojenský dromón, nýbrž štíhlá, elegantní loď postavená ve stylu, jaký říšští stavitelé lodí nepoužívali už dobře padesát let. Čepeli podobnou příď zdobily tajuplné řezby maličkých hadů a červů a táhly se podél okrajníku do poloviny lodi. Zád byla hranatá a dost vysoká, s kormidelním veslem na boku. Posádku tvořilo asi dvanáct mužů, na námořníky příliš tichých, a nechtělo se jim opustit palubu. Jakmile byla vyhozena lávka, odešla krátce před svítáním jediná osoba.

Hellian to vše zjistila až později. Běžec, který ji našel, byl místní spratek, a když zrovna neporušoval zákony, poflakoval se po přístavu v naději, že si ho návštěvníci najmou jako průvodce. Strčil jí do ruky útržek pergamenu, na pohmat dobré kvality. Na něm byla napsána strohá zpráva, nad jejímž obsahem se zamračila.

„Dobře, kluku, popiš mi muže, který ti to dal.“

„Nemůžu.“

Hellian se podívala na čtyři strážníky stojící na rohu za ní. Jeden z nich chlapce popadl zezadu za rozedranou halenu a zvedl ho do vzduchu. Rychle s ním zatřásl.

„Vrací se ti paměť?“ zeptala se Hellian. „Doufám, páč já neplatím.“

„Nemůžu si vzpomenout! Díval jsem se mu rovnou do obličeje, seržante! Akorát... nemůžu si vzpomenout, jak vypadal!“

Hellian si chlapce chvíli prohlížela, pak zabručela a otočila se. Strážník ho postavil na zem, ale nepustil.

„Nech ho jít, Urbe.“

Kluk odběhl. Hellian mávla na strážníky a vykročila.

Čtvrť septarchů byla nejklidnější částí města, ač ne pro nějakou zvláštní příčinlivost z Hellianiny strany. Bylo tu méně obchodních budov a residence sloužily akolytům a laikům asi desítky chrámů tyčících se na zdejší hlavní třídě. Zloději, kteří chtějí zůstat naživu, nekradou v chrámech.

Hellian vedla četnu na třídu a znovu si všimla, jak nemalý počet chrámů chátrá. Paraltům se líbila zdobná architektura, kupole a nižší

věže a kněží zřejmě bitvu prohrávali. Cestou jim pod nohama křupaly zbytky chitinových krunýřů.

Před lety by se po první noci Istral'fennidan na celém ostrově slavilo s obětinami a smírnými oběťmi k božské ochránkyni Kartoolu D'rek, zmiji podzimu, a polodrek, arcikněz Velkého chrámu, by městem vedl procesí po koberci zbytků z úrody a bosýma nohama by šlapal v červy a larvami prolezlých odpadcích. Děti by uličkami honily chromé psy a ty, které by zahnal do kouta, by s provoláváním jména bohyně ukamenovaly. Usvědčené zločince odsouzené k popravě by veřejně zbičovali, zlámali by jim dlouhé kosti a bezmocné oběti hodili do jam plných masožravých brouků a rudých ohnivých červů, kteří by je během čtyř pěti dní pozřeli.

To vše se ovšem dalo před příchodem Malažanů. Císařovým hlavním cílem byl kult D'rek. Dobře věděl, že jádro kartoolské moci leží ve Velkém chrámu a zdejší mistři kouzelníci jsou kněžími a kněžkami D'rek, ovládanými polodrekem. Navíc nebyla náhoda, že během vraždění za noci předcházející námořní bitvě a následné invazi, jež vedli nechvalně proslulí Tanečník a Mrzena, mistra Spáru, byli vyhlazeni všichni kouzelníci kultu včetně polodreka. Arcikněz Velkého chrámu totiž teprve nedávno získal moc díky vnitřnímu převratu, a vypuzeným rivalem nebyl nikdo jiný než Tayschrenn, v té době císařův nový velehmá.

Hellian znala příběhy o oslavách jen z vyprávění, protože jakmile malazští dobyvatelé přehodili přes ostrov říšský plášť, byly zakázány, nicméně o slavných dnech za dávných dob, kdy byl Kartool vrcholem civilizace, se vyprávělo často.

Všichni se shodovali, že za současný ubohý stav věcí nesou vinu Malažané. Na ostrov a jeho mrzuté obyvatele se skutečně snesl podzim. Nakonec nebyl rozdrčen jenom kult D'rek. Bylo také zrušeno otroctví, popravčí jámy byly vyčištěny a nadobro uzavřeny. Dokonce se v jedné budově usídlily dvě desítky pomýlených altruistů, kteří adoptovali chromé psy.

Minuli skromný Chrám královny snů i naproti němu dřepící a srděčně nenáviděný Chrám stínů. Na Kartoolu bylo povoleno jen sedm náboženství, šest podřízených D'rek – odsud jméno čtvrti. Soliel, Poliel, Beru, Ohnice, mistr Kápě a Fener. Od invaze se objevily další kulty – dva výše zmíněné spolu s kultem Dessembrae, Togga a Oponn. A Velký chrám D'rek, stále největší stavba ve městě, byl ve skutečně ubohém stavu.

Muž stojící před širokým vchodem měl na sobě oděv malazských námořníků – vybledlou, vodě odolnou kůži a obnošenou, potrhanou

lněnou košili. Dlouhé tmavé vlasy měl stažené do culíku. Neměl žádné ozdoby. Když se při jejich příchodu obracel, spatřila Hellian obličej středního věku s pravidelnými, neškodnými rysy, třebaže měl něco podivného v očích, jakýsi horečnatý pohled.

Hellian se zhluboka nadechla, aby si pročistila hlavu, a zvedla ruku s pergamenem. „Předpokládám, že tohle je tvoje.“

Muž kývl. „Ty jsi velitel strážníků v této čtvrti?“

Usmála se. „Seržant Hellian. Kapitán vloni zemřel na podebranou nohu. Pořád čekáme na náhradu.“

Ironicky zdvižené obočí. „Žádné povýšení, seržante? Dá se tudíž předpokládat, že střízlivost bude u kapitána rozhodující ctností.“

„Ve zprávě stojí, že ve Velkém chrámu jsou potíže,“ řekla Hellian, ignorujíc mužovu hrubost, a zadívala se na mohutnou stavbu. Všimla si, že dvoukřídla brána je zavřená. To bylo právě v tento den neslýchané.

„Myslím, že ano, seržante,“ opáčil muž.

„Přišel jsi vzdát poctu D'rek?“ zajímala se Hellian a alkoholovým opojením pronikly nejasné obavy. „Copak jsou dveře zamčený? Jak se jmenuješ a odkud jsi?“

„Jmenuju se Banaschar a jsem z ostrova Malaz. Připluli jsme dnes ráno.“

Jeden ze strážníků zabručel a Hellian se nad tím zamyslela. A vrhla na Banaschara ostražitější pohled. „Na lodi? A v tuto roční dobu?“

„Spěchali jsme, jak to jen šlo. Seržante, myslím, že do Velkého chrámu budeme muset proniknout násilím.“

„Proč prostě nezaklepeme?“

„Zkoušel jsem to,“ vysvětlil Banaschar. „Nikdo nepřišel.“

Hellian zaváhala. *Vláškat se do Velkého chrámu? Za tohle bude chtít pět moje cecky na pánvi.*

„Na schodech jsou mrtví pavouci,“ oznámil náhle Urb.

Obrátili se.

„Pro mistra Kápě,“ zamumlala Hellian, „a je jich spousta.“ Zvzdavě popošla blíž. Banaschar ji následoval a po chvíli se přidali i strážníci.

„Vypadají...“ Kroutil hlavou.

„Rozložení,“ řekl Banaschar. „Shnilí. Seržante, ty dveře, prosím.“

Stále váhala. Così ji napadlo, zamračila se na něj. „Říkal jsi, že jste sem spěchali. Proč? Jsi snad akolyta D'rek? Nevypadáš na něj. Co tě sem přivádí, Banaschare?“

„Předtucha, seržante. Kdysi... před mnoha lety... jsem byl knězem D'rek v jakatakanském chrámu na ostrově Malaz.“

„Předtucha tě přivedla až do Kartoolu? Považuješ mě za pitomce?“ Muži se v očích mihl hněv. „Očividně jsi příliš opilá, než abys cítila to, co já.“ Zadíval se na strážníky. „Máte stejné nedostatky jako seržant, nebo jsem v tom sám?“

Urb se zamračil a řekl: „Seržante, myslím, že bysme měli ty dveře vykopnout.“

„Tak to udělej, mor na tebe!“

Hellian se dívala, jak strážníci vyrazí bránu. Hluk přivolal čumily a dopředu se protlačila vysoká žena v říze, očividně kněžka z některého chrámu. *A co teď?*

Žena však upírala oči na Banaschara. I on si jí všiml a nespouštěl z ní pohled.

„Co ty tu děláš?“ chtěla vědět kněžka.

„Copak nic necítíš, velekněžko? Samolibost je zřejmě rychle se šířící nemoc.“

Žena přenesla pohled na strážníky kopající do brány. „Co se stalo?“

Pravé křídlo se naštíplo a po posledním kopanci se vyvrátilo.

Hellian poslala Urba dopředu a vydala se za ním. Banaschar ji následoval.

Uvnitř byl příšerný smrad a v šeru spatřili velké skvrny od krve na stěnách a na naleštěné dlažbě kousky masa a kaluže žluči, krve a výkalů a také útržky oděvu a chomáče vlasů.

Urb se po dvou krocích zastavil a zíral na to, v čem stojí. Hellian se protáhla kolem něj a ruka jí sama od sebe sjela k čutoře u pasu. Banaschar ji zastavil. „Tady ne,“ štkl.

Hrubě ho setřásla. „Běž k mistrovi Kápě,“ zavrčela, vytáhla čutoru a po několika pokusech vyrvala zátku. Hodila do sebe tři loky. „Kaprále, běž najít velitele Charla. Potřebujeme oddíl na zabezpečení oblasti. A pošli zprávu pěsti, chci tady nějaký mágy.“

„Seržante,“ namítl Banaschar, „tohle je záležitost kněží.“

„Nebuď blbej.“ Pokynula zbývajícím strážníkům. „Prohlídněte to tu. Jestli někdo přežil –“

„Nikdo nepřežil,“ oznámil Banaschar. „Velekněžka královny snů už odešla, seržante. Všechny chrámy budou informovány. Začne vyšetřování.“

„Jaký vyšetřování?“ zajímala se Hellian.

Zaškaredil se. „Kněžské.“

„A co ty?“

„Já už viděl dost,“ opáčil.

„Ať tě ani nenapadne někam chodit, Banaschare,“ prskla a přelétla

pohledem jatka v chrámu. „První noc čistýho období ve Velkém chrámu se pořádávaly orgie. Tady se to zřejmě vymklo z ruky.“ Další dva rychlé hlty. Blížila se požehnaná otupělost. „Musíš zodpovědět spoustu otázek –“

Urb ji přerušil. „Je pryč, seržante.“

Hellian se otočila. „Hrome! Copak tys toho mizeru nehlídal, Urbe?“

Kolohnát rozhodil rukama. „Ty jsi s ním přece mluvila, seržante. Já hlídal lidi venku. Kolem mě neprošel, to je jistý.“

„Sestav popis. Chci, aby ho našli.“

Urb se zamračil. „Ehm, nepamatuju se, jak vypadal.“

„Zatraceně, já taky ne.“ Hellian popošla k místu, kde předtím stál Banaschar. Zadívala se na jeho otisky v krvi. Nikam nevedly.

Kouzla. Hellian nenáviděla kouzla. „Víš, co teď slyším, Urbe?“

„Ne.“

„Slyším pěst. Jak si hvízdá. A víš, proč si hvízdá?“

„Ne. Hele, seržante –“

„Kvůli tý pánvi, Urbe. Je šťastnej z toho roztomilýho prskání a syčení.“

„Seržante –“

„Kam nás pošle, co myslíš? Do Korelu? Tam je to vážně hnusný. Možná do Genabakis, i když tam se to trochu uklidnilo. Nebo do Sedmiměstí.“ Dopila zbytek hruškovice. „Jedno je jistý, měli bysme si začít brousit meče, Urbe.“

Z ulice zazněl dupot těžkých holínek. Přinejmenším půl tuctu čet.

„Na lodích není moc pavouků, co, Urbe?“ Přemohla otupělost a prohlížela si jeho výraz. „Správně. Tak mi řekni, že mám pravdu, mor na tebe.“

Asi před sto lety zasáhl obrovskou guldinghu blesk. Bílý oheň se jako oštěp zarazil do jádra a rozštípl prastarý kmen. Černé spáleniny na červotoči prožraném dřevě prudké pouštní slunce dávno vybělilo. Kůra se v pruzích loupala a kusy ležely na obnažených kořenech, ovíjejících se kolem vrcholku kopce jako obří síť.

Celému údolí vévodila mohyla, kdysi kruhovitá. Stála o samotě jako ostrov, schválně se odlišující od náhodně uspořádané krajiny. Pod balvany, písčitou půdou a rozeklanými suchými kořeny závěrný kámen, původně chránící kamennými deskami obloženou pohřební komoru, pukl a při pádu s sebou strhl hromadu hlíny, která zaplnila komoru. Na těle uvězněném v komoře spočinula nesmírná tíha.

Chvění kroků pronikající dolů k tělu bylo takovou vzácností – za nespočet tisíciletí k tomu došlo tolikrát, že byste to na prstech jedné

ruky spočítali – až to dřímající duši okamžitě probudilo, zvlášť když se jednalo ne o jeden pár nohou, ale tucet, sestupujících z prudkých svahů a obstupujících rozlomený strom.

Přádeno ochranných kouzel kolem tvora bylo zašmodrchané a pokroucené, přesto jeho vrstevnatá energie stále působila. Ten, kdo tvora uvěznil, byl důkladný, použil krvavé, chaosem krmené obřady a snažil se, aby kouzla vydržela navěky.

Takový byl záměr vycházející z pomýleného přesvědčení, že smrtelníci budou jednou dobří, budou jednat beze zloby či zoufalství. Že budoucnost bude bezpečnější než krutá přítomnost a že minulost už nikdy nebude znovu navštívena. Dvanáct hubených postav zahalených do rozedraného, špinavého plátna, s kápěmi na hlavách a tvářemi zakrytými šedými závoji, dobře chápalo nebezpečí unáhlených činů. Žel, také znaly zoufalství.

Na tomto shromáždění měli promluvit všichni, pořádek určovalo postavení různých hvězd, planet a souhvězdí, dosud na modré obloze neviditelných. Jejich rozmístění však bylo dobře známo. Zaujali místa a rozhostilo se ticho. Nakonec promluvil první z Bezejmenných.

„Znovu stojíme před nutností. Jsou tu dávno předpovězené vzorce, ukazující, že veškeré naše snažení nebylo k ničemu. Ve jménu chodby Mockra, vyvolávám rituál osvobození.“

Na jeho slova ucítil tvor v mohyle, jak něco prasklo, a probuzené vědomí okamžitě nalezlo svou totožnost. Jmenoval se Dežim Nebrál. Narodil se v předvečer smrti První říše, kdy ulice města hořely a křik ohlašoval všeobecné vraždění. Protože přišli T'lan Imass.

Dežim Nebrál, zrozený k plnému vědomí, dítě se sedmerem duší, vylézající zakrvácené a třesoucí se z matčina chladnoucího těla. Dítě. Ohavnost.

T'rolbarálové, démoni stvoření rukou samotného Dessimbelakise dávno předtím, než si císař vymyslel ohaře noci. T'rolbarálové, znetvořené omyly v úsudku, vyhubení na přímý císařův rozkaz. Pijáci krve, pojídači lidského masa, a přece tak lstiví, že si to ani sám Dessimbelakis neuměl představit. A tak se sedmi t'rolbarálům dařilo nějakou dobu unikat lovcům, dost dlouho, aby něco ze své duše vložili do smrtelné ženy, ovdovělé v trellských válkách a bez rodiny, ženy, které si nikdy nevšímal, která byla zlomená a jejíž tělo mohlo být použito jako nádoba, M'ena Mahybe, pro d'iversí t'rolbarálí dítě se sedmi tvářemi, které v ní rychle rostlo.

A zrodilo se v noci hrůz. Kdyby Dežima našli T'lan Imass, byli by jednali bez váhání. Vytáhli by z něj sedm démonických duší, spoutali by je na věčnost plnou bolesti a pomalu, postupně by z nich vysávali

sílu, aby ve svých neutuchajících válkách s Jaghuty nakrmili t'lanské kostěje.

Dežim Nebrál však unikl. Jak se krmil, jeho moc rostla, noc za nocí, v troskách První říše. Neustále vskrytu, dokonce i před těmi několika málo převtělenci a d'iversy, kteří přežili Velké vraždění, protože ani oni by jeho existenci nepřipustili. Nakrmil se i několika z nich, protože byl mazanější než oni, a rychlejší, a kdyby na jeho stopu nenarazili degarotové...

Ohaři noci měli v těch časech pána, chytrého pána, který vynikal v lapacích kouzlech, a jakmile se do něčeho pustil, nepovolil.

Stačila však jediná chyba, a Dežim přišel o svobodu. Pouta na pouta, zbavení vědomí, a s tím i veškerý pocit, že to kdysi bylo... jinak.

A teď... *znovu při vědomí.*

Promluvila jiná Bezejmenná: „Jihozápadně od Raraku je pláň, rozlehlá a rovná na celé lígy do všech stran. Když vítr odvane písek, objeví se střepy milionu rozbitých nádob, a přejít ji bosky znamená zanechat za sebou krvavou stopu. V této scéně se nalézají hrůzné pravdy. Na cestě z divoštství... je nutné některé nádoby rozbít. A obyvatel musí zaplatit daň v krvi. Z moci chodby Telas vyvolávám rituál osvobození.“

V mohyle si Dežim Nebrál uvědomil, že má tělo. Poničené maso, napínající se kost, ostrý štěrk, přesouvající se písky, nesmírná váha ležící na něm. *Agonie.*

„Když jsme vytvořili toto dilema,“ pravil třetí kněz, „musíme začít s jeho řešením. Tento svět i všechny světy za ním pronásleduje chaos. Na mořích reality lze nalézt množství vrstev, jedna existence se přelévá ve druhou. Chaos hrozí bouřemi a přívaly a zbloudilými proudy a vše posílá do zmatku. Vybrali jsme si jeden proud, strašlivou, nespoutanou sílu – rozhodli jsme se ho vést, upravovat jeho směr z ústraní, nenapadnutelně. Hodláme pohnat jednu sílu proti jiné a způsobit jejich vzájemné zničení. Přijímáme v tomto obrovskou zodpovědnost, a přece jediná naděje na úspěch leží v nás, v tom, co tu dnes děláme. Ve jménu chodby Denul vyvolávám rituál osvobození.“

Z Dežima opadla bolest. Stále byl lapený v mohyle a neschopný pohybu, avšak cítil, jak se mu tělo hojí.

Čtvrtý Bezejmenný pravil: „Musíme přiznat žal za blížící se odchod čestného služebníka. Můžeme však truchlit jen krátce, což zdaleka neodpovídá velikosti nešťastné oběti. Samozřejmě to není jediné truchlení, které se od nás žádá. S tím druhým, věřím, jsme se všichni smířili, jinak bychom tu nebyli. Ve jménu chodby D'riss vyvolávám rituál osvobození.“

Sedm duší Dežima Nebrála se od sebe oddělilo. D'ivers, a přece mnohem víc, ne sedm, kdo jsou jeden – ačkoliv to také platilo – nýbrž sedm oddělených totožností, nezávislých, a přece společných.

„Ještě jsme neviděli všechny stránky této cesty,“ pravila pátá kněžka, „a proto nesmí náš nepřítomný druh povolit ve svém pronásledování. Stínupána nemůžeme – nesmíme – podceňovat. Příliš toho ví. O azathech. Možná i o nás. Ještě není naším nepřítelem, ale to samo z něj nedělá našeho spojence. On... je znepokojivý. A já chci, abychom při nejbližší příležitosti zrušili jeho existenci, třebaže uznávám, že tento názor je u našeho kultu menšinový. Ale kdo jiný zná lépe než já Říši stínu a jejího nového pána? Ve jménu chodby Meanas vyvolávám rituál osvobození.“

A tak Dežim pochopil moc svých stínů, sedmi zplozených lhářů, lovců číhajících na něj při nezbytném lovu, který hoivil, který mu poskytoval mnoho radostí krom toho, že mu plnil žaludek a dodával čerstvou, teplou krev do žil. Lov poskytoval... nadvládu a nadvláda byla úžasná.

Šestá Bezejmenná promluvila se zvláštním, nadpozemským přízvukem: „Vše, co se zjevuje v říši smrtelníků, dává tvar zemi, po níž kráčí bohové. A tak si nikdy nejsou jistí svým krokem. Je na nás připravit jim pevnou půdu, vykopat hluboké, nebezpečné jámy, pasti a léčky, které vytvarují Bezejmenní, neboť my jsme rukama azathů, my tvarujeme vůli azathů. Je naším úkolem držet vše na místě, vyléčit, co je rozerváno, vést nepřátele ke zkáze či věčnému uvěznění. Nezklameme. Přivolávám moc zničené chodby Kurald Emurlahn a vyvolávám rituál osvobození.“

Světlem vedou oblíbené stezky, úlomky stezek, a Dežim je využil dobře. A znovu je využije. Brzy.

„Barghastové, Trellové, Tartheno Toblakai,“ pravil sedmý kněz dunivým hlasem, „toto jsou přeživší vlákna imasské krve, jakkoliv si činí nároky na čistotu. Takové nároky jsou vymyšlené, nicméně výmysly mají svůj cíl. Prosazují rozdíly, přesměřovávají stezku již použitou i tu příští. Tvarují znaky na zástavách v každé válce a tím ospravedlňují zabíjení. Jejich cílem tudíž je prosadit příhodné lži. U chodby Tellann, vyvolávám rituál osvobození.“

Oheň v srdci, náhlé bubnování života. Chladné maso se ohřívalo.

„V temnotě se ukrývají zamrzlé světy,“ zazněl chraplavý hlas osmého Bezejmenného, „a ty drží tajemství smrti. Tajemství je jedinečné. Smrt přichází jako vědění. Poznání, pochopení, přijetí. Jen tohle, nic víc, nic méně. Přejde čas, možná brzy, kdy smrt objeví vlastní tvář

v množství faset a zrodí se něco nového. Ve jménu chodby mistra Kápě vyvolávám rituál osvobození.“

Smrt. Pán ohařů noci mu ji ukradl. Možná by po ní mohl toužit. Ale ne teď.

Devátý kněz začal tichým, zvonivým smíchem, a pokračoval: „Kde všechno začíná, tam se vše nakonec navrátí. Ve jménu chodby Kurald Galain, pravé temnoty, vyvolávám rituál osvobození.“

„A z moci Rašan,“ sykl netrpělivě desátý Bezejmenný, „vyvolávám rituál osvobození!“

Devátý se znovu zasmál.

„Hvězdy se otáčejí,“ ozval se jedenáctý Bezejmenný, „a napětí roste. Ve všem, co děláme, je spravedlnost. Ve jménu chodby Thyrllan vyvolávám rituál osvobození.“

Čekali. Ještě musela promluvit dvanáctá Bezejmenná. Jenže ona mlčela, jen natáhla štíhlou, rezavě červenou, šupinatou ruku, která rozhodně nebyla lidská.

A Dežim Nebrál vycítil přítomnost. Inteligenci, chladnou a krutou, pronikající shora, a najednou se polekal.

„Slyšíte mě, t'rolbarálové?“

Ano.

„Osvobodíme vás, ale za svobodu nám musíte zaplatit. Odmítněte zaplatit, a my vás znovu pošleme do bezduchého zapomnění.“

Strach se změnil v hrůzu. Jakou platbu si žádáš?

„Přijímáte?“

Ano.

Vysvětlila Dežimovi, co se od něj žádá. Vypadalo to jednoduše. Maličkost, snadno splnitelná. D'iversovi se ulevilo. Nepotrvá to dlouho, nakonec oběti byly nablízku, a až skončí, bude zbaven veškerých závazků a bude si moci dělat, co se mu zlíbí.

Dvanáctá a poslední Bezejmenná, kdysi známá jako sestra Zášť, spustila ruku. Věděla, že příchod tohoto démona přežije ze všech dvanácti shromážděných jen ona jediná, protože Dežim Nebrál bude mít hlad. Politováníhodné, a stejně politováníhodný bude šok a úlek jejich druhů, až ji uvidí unikat – ve chvíli, než t'rolbarálové zaútočí. Měla k tomu samozřejmě své důvody. Prvním a nejdůležitějším byla prostá touha zůstat mezi živými, alespoň ještě o něco déle. A ostatní důvody byly jen její.

„Ve jménu chodby Starvald Demelain vyvolávám rituál osvobození,“ řekla. Z jejích slov vyšla skrze mrtvé kořeny, kámen a písek, rozpouštějíc jednu ochranu za druhou, síla entropie, známá světu jako otataral.

A Dežim Nebrál vstoupil do světa živých.

Jedenáct Bezejmenných začalo se závěrečnými modlitbami. Většina z nich je nikdy nedokončila.

O něco dál seděl se zkříženýma nohama před malým ohýnkem potetovaný válečník. Když z dálky zazněl křik, naklonil hlavu, podíval se k jihu a spatřil, jak z kopců na obzoru těžce vzlétá drak. Ve skomírajícím světle se mu leskly skvrnité šupiny. Válečník ho sledoval pohledem na oblohu a zamračil se.

„Mrcha,“ zamumlal. „Měl jsem to uhádnout.“

Křik utichal a on zase sklopil zrak. Dlouhíci se stíny ve skalách kolem jeho tábora byly najednou nepříjemné, husté a pošpiněné.

Taralak Výd, gralský válečník a poslední přeživší z erotské pokrevní linie, si plivl do dlaně levé ruky, spojil dlaně, aby se slina rovnoměrně rozmázla, a uhladil si černé vlasy. Tím vylekal spoustu much, které se mu na hlavě hemžily, a chvíli jim trvalo, než se znovu usadily.

Po nějaké době vycítil, že tvor skončil s krmením a vydal se na cestu. Taralak vstal. Vymočil se do ohně, aby ho uhasil, posbíral si zbraně a vydal se démonovi po stopě.

V chatrčích roztroušených kolem křižovatky žilo osmnáct lidí. Stezka vedoucí rovnoběžně s pobřežím se jmenovala Tapúrská silnice a tři dny cesty na sever odsud leželo město Ahol Tapúr. Druhá silnice, vlastně jen vyjeté koleje, procházela přes Path'Apúrské hory hluboko ve vnitrozemí, odsud vedla přímo k východu až k této výšce a po dalších dvou dnech cesty konečně dorazila k pobřežní silnici u Otataralového moře.

Před čtyřmi stoletími tu stála prosperující vesnice. Hřeben na jihu byl porostlý stromy s výraznými vějířovitými listy, které se však již na sedmiměstském subkontinentu více nevyskytovaly. Dřevo stromů se používalo k výrobě sarkofágů a vesnice byla známá až ve vzdálených městech, jako Hissar na jihu, Karašiměš na západě a Ehlitan na severozápadě. Výroba zahynula s posledním stromem. Podrost zmizel v žaludcích koz, svrchní vrstvu hlíny odnesl vítr a vesnice se během jediné generace smrškla do současného sešlého stavu.

Osmnáct zbývajících obyvatel nyní poskytovalo služby, o něž byl stále menší zájem – dodávali vodu karavanám, opravovali stroje a tak. Předloni tudy dokonce projel i malazský důstojník a mumlal něco o nově zbudované silnici a posádkové pevnosti, ale to bylo podníceno ilegálním obchodem se surovým otataralem, který však díky jiným říšským snahám mezitím vyschl.

Nedávné povstání se obyvatel téměř nedotklo, jen když se občas objevil nějaký ten posel či psanec, ale ti už do vísky nechodili. V každém případě bylo povstání pro jiné lidi.

Proto pět postav stojících krátce před polednem na silnici v místě nejbližší terénní vlny rychle upoutalo pozornost a zpráva se brzy dostala k formální hlavě komunity, kováři Baratholovi Mécharovi. Jako jediný z vesničanů se tu nenarodil. O jeho minulosti ve velkém světě se vědělo jen to, co bylo nasnadě – podle tmavé, téměř onyxové černé pleti pocházel z kmene žijícího v jihozápadním koutě subkontinentu stovky, možná tisíce líc daleko. A zkroucené jizvy na tváři vypadaly jako z války, stejně jako přadeno svrastělých jizev od čepelí na rukou a předloktích. Moc toho nenamluvil a neměl téměř žádné vlastní názory – alespoň žádné, o něž by se chtěl s někým podělit – a tak se na neoficiálního vůdce vesničky dokonale hodil.

S púluctem zvědavých dospělých za patami došel po jediné zdejší ulici až na kraj vesnice. Budovy po obou stranách byly dávno opuštěné, pobořené, střechy se propadly a zdi se drolily a zasypával je písek. Asi o šedesát kroků dál stálo těch pět, nehybně, jak se jim vlnily cáry kožešinových plášťů. Dva drželi oštěpy, zbývající tři měli na zádech dlouhé obouruční meče. Několika očividně scházely některé končetiny.

Barathol už neměl zrak tak dobrý jako kdysi. Přesto... „Dželim, Filiade, běžte do kovárny. Krokem, neběžet. Za závěsem je truhla. Je na ní zámek – rozbijte ho. Vezměte sekeru, štít, rukavice a přílbu – na drátěnou košili se vykašlete – na to není čas. Tak pohyb.“

Za jedenáct let, co mezi nimi Barathol žil, nepronesl tolik slov naráz. Dželim a Filiad ohromeně zírali na jeho široká záda, pak se jich zmocnil strach, otočili se a toporně, nemotornými, přehnaně dlouhými kroky, odcházeli.

„Banditi,“ šeptal Kulat, pastevec, který výměnou za láhev alkoholu od karavany, jež tudy prošla před sedmi lety, porazil svou poslední kozu a od té doby nedělal nic. „Třeba jen chtějí vodu – nic jiného nemáme.“ Kulaté oblázky, které nosil v ústech, do sebe při řeči narážely.

„Nechtějí vodu,“ prohlásil Barathol. „Vy ostatní si najděte zbraně – cokoliv – ne, zapomeňte na to. Prostě běžte domů a zůstaňte tam.“

„Na co čekají?“ zajímal se Kulat, když se ostatní rozprchli.

„Nevím,“ přiznal kovář.

„Podle mýho jsou z kmene, jakej jsem jaktěživo neviděl.“ Chvilí cugal kamínek a dodal: „Ty kožešiny – nejni na to trochu horko? A ty kostěný přílby –“

„Jsou kostěný? Ty máš lepší oči než já, Kulate.“

„Jediný, co mi ještě funguje, Barathole. Jsou dost podsaditý, co? Poznáváš je?“

Kovář kývl. Ve vesnici za sebou už slyšel funět Dželima a Filiada, spěchající zpátky s nákladem. „Myslím, že jo,“ zabručel Barathol v odpověď na Kulatovu otázku.

„Budou potíže?“

Dželim přitáhl dvouhlavou sekeru s toporem zpevněným železnými kroužky a řetízkem na zatížené hrušce, arenská ocel na vybroušených břitech se stříbřitě leskla. Ze zbraně nahoře trčely tři hroty s ozuby jako šípky z kuše. Mladý muž na ni civěl, jako by to bylo žezlo starého císaře.

Filiad vedle něj nesl rukavice se železnými plíšky, kulatý štít a přílbu s kroužkovým chráničem krku a mřížkovým hledím.

Barathol si natáhl rukavice. Vlnící se šupiny zakrývaly předloktí až po loket chráněný tvarovaným chráničem, nad nímž se přivazovaly. Na spodní straně byl zčernalý, zprohýbaný železný pásek od zápěstí po loketní chránič. Poté si vzal přílbu a zamračil se. „Zapomněli jste vycpávku.“ Podal přílbu zpátky Filiadovi. „Dej mi štít – připni mi ho na ruku, Filiade, no tak. Pevněji. Dobře.“

Poté si vzal sekeru. Dželim potřeboval obě ruce a všechnu svou sílu, aby ji dokázal zvednout a Barathol mohl protáhnout prsty řetízkem, který si obtočil kolem ruky, než uchopil topor, a sekeru zdánlivě bez námahy zvedl. Oběma mužům řekl: „Padejte odsud.“

Kulat zůstal. „Už přicházejí, Barathole.“

Kovář neodtrhl zrak od postav. „Tak slepej nejsem, dědo.“

„Musíš být, když už tak stojíš. Říkals, že ten kmen znáš – přišli pro tebe? Nějaká stará vendeta?“

„Je to možný,“ usoudil Barathol. „V tom případě byste měli vy být v bezpečí. Jakmile se mnou skončují, potáhnou dál.“

„Víš to jistě?“

„Ne.“ Barathol zvedl sekeru. „S T’lan Imass nikdy nevíš.“

КНИЖА ЈЕДНА

БЋН С ТИСЀЦИ ПРСТУ

Já kráčela stezkou vinoucí se údolím, kde
nízké kamenné zídky oddělovaly statky a držby
a každý vyměřený dílec měl své místo v plánu,
jemuž všichni, kdo zde žijí, dobře rozumějí,
neboť je vede při cestách a slávě za dne
a podává pomocnou ruku za nejtemnější noci
až k domovským dveřím a tančícím psům.
Já kráčela, dokud mě nezastavil jeden stařec,
jenž se přede mnou zvedl od práce, a já,
s úsměvem, abych zahнала jeho odhady a soudy,
jsem ho požádala, aby mi řekl vše, co ví,
o zemích za údolím na západě,
a on mi s úlevou odpověděl, že tam leží města,
velká a překypující všemožnými podivnostmi,
s králem a svářejičimi se kněžstvy, a jednou,
vykládal, viděl mračno prachu zvířené
vojskem procházejícím kolem do bitvy
někde, tím si byl jist, na mrazivém jihu,
a tak jsem od něj zjistila vše, co znal, a to nebylo moc,
údolí nikdy neopustil od svého narození
až doteď, nikdy nic nepoznal
a pravdou je, že ani poznat nechtěl, protože
takový je plán pro prosté lidi
všude po všechen čas, a zvědavost je nebroušena
a zrezavělá, ačkoliv se přece jen tázal,
kdo jsem, jak jsem sem přišla a kam se ubírám,
a já se slábnoucím úsměvem odpovídala,
že mřím do těch hemžících se měst, ale nejdřív
musím projít tudy, a on si přesto nevšímal,
že jeho psi leží nehybně na zemi, protože
jsem měla svolení odpovědět, víte, že přicházím,
paní moru, a toto byl, žel, důkaz
mnohem většího plánu.

Svolení Poliel
Kel Tath

KAPITOLA JEDNÁ

Ulice jsou v dnešní době přecpané lžemi.

Velemág Tayschrenn, korunovace císařovny Laseen
zaznamenal říšský historik Kalous

1164 spánku Ohnice

Padesát osm dní po popravě ša'ik

Zbloudilé závany větru zvířily prach a každý, kdo vstoupil východní vnitrozemskou bránou do Ehrlitanu, jím byl pokrytý celý, šaty i kůži měl barvy rudých pískovcových vrchů. Kupci, poutníci, poháněči a cestovatelé se před bránou zjevovali jakoby kouzlem, jeden po druhém se vynořovali z vlnícího se oparu a se skloněnými hlavami vstupovali do závětrí v bráně, oči za špinavou látkou přimhouřené. Za poháněči klopýtaly rzí pokryté kozy, koně a volové přicházeli se svěšenými hlavami, s pískovými krustami kolem nozder a očí, a vozy šustily, jak mezi omšelými prkny propadal písek. Strážní celou dobu jen mysleli na to, jak si po skončení služby dají koupel, jídlo a přitulí se k teplému tělu, což bude ta správná odměna za jejich služby.

Ženy, která přišla pěšky, si všimli, avšak ze špatného důvodu. Měla na sobě těsně padnoucí hedvábí, hlavu zavinutou a tvář ukrytou pod šátkem, nicméně stála za druhý pohled, i kdyby jen pro půvabný krok a pohupování v bocích. Strážní, jak byli muži a otroci své představitosti, si domysleli zbytek.

Všimla si jejich chvilkové pozornosti a chápala ji natolik dobře, že jí nedělala starosti. Větší potíže by nastaly, kdyby jeden či oba strážní byli ženami. Ty by se mohly podívat, proč do města vstupuje právě touto branou, pěšky, po této silnici, která se na lígy vinula mezi vyprahlými, doslova mrtvými pahorky a pak další lígy vedla podél zakrslého lesa. A její příchod byl o to nepravděpodobnější, že si nenesla žádné zásoby a měkkou kůži mokašínů měla stěží ochozenou. Kdyby strážní byli ženami, byla by čelila několika přísným otázkám, přičemž ona nebyla připravena na žádnou z nich odpovědět pravdivě.

Strážní měli štěstí, že byli muži. A také kvůli rozkošnému kouzlu mužské představitosti, když ji pohledem sledovali na ulici, zcela bez podezřívosti, a přece horečně svlékali její zaoblené tělo při každém zhoupnutí boků, které jen nepatrně zdůrazňovala.

Na křižovatce odbočila doleva a ve chvíli jim zmizela z dohledu. Vítr ve městě nebyl zdaleka tak prudký, nicméně i tady se z nebe sypal jemný prach a pokrýval vše jednobarevným pudrem. Žena procházela mezi lidmi a po spirále mířila k Džen'rábu, ústřednímu ehrlitanskému tellu – rozlehlé mnohohrstevné ruině obývané převážně jen havěti, a to jak čtyřnohou, tak dvounohou. Když konečně zahlédla zřícené budovy, našla si hostinec, skromný a bez ambicí být něčím víc než místním podnikem, s několika nevěstkami na poschodí a asi tuctem pravidelných hostů v šenku v přízemí.

Vedle vchodu do taverny se klenutým průchodem vstupovalo na malou zahradu. Žena vešla, oprášila si šaty, přistoupila k mělké nádrže s bahnitou vodou u fontány, z níž voda tekla nejistým čůrkem. Odvázala si šátek a ošplíchala si obličej aspoň natolik, aby ji přestaly štípat oči.

Vrátila se zpátky a vstoupila do taverny. Šenk byl tmavý, pod nízkým, omítnutým stropem se válel kouř z ohňů, olejových lamp, durhangu, itralbu a rezlístí. Lavice byly ze tří čtvrtin obsazené. Chvilí před ženou přišel jakýsi mladík a nyní bez dechu líčil nedávné dobrodružství, které stěží přežil. Cestou kolem mladíka a jeho posluchačů se žena nepatrně usmála, možná smutněji, než zamýšlela.

Našla si místo u baru a přivolala šenkýře. Zastavil se před ní a pozorně si ji prohlížel, když si ehrlitsky bez přízvuku objednávala láhev rýžového vína.

Na její žádost sáhl pod pult a do cinkání láhví malazsky řekl: „Doufám, že nečekáš nic zvláštního, holka.“ Narovnal se, oprášil hliněnou láhev a zadíval se na zátku. „Tahle je aspoň ještě zašpuntovaná.“

„To bude v pořádku,“ ujistila jej, stále hovoříc místním dialektem, a položila na bar tři stříbrné srpky.

„To hodláš vypít všechno sama?“

„Potřebuju pokoj nahoře, kam bych mohla zalízt,“ opáčila a vytáhla zátku. Šenkýř před ní postavil cínový pohárek. „Se zámkem,“ dodala.

„Oponn se na tebe usmívají,“ opáčil. „Jeden se právě uvolnil.“

„Výborně.“

„Patříš k Dujekovu vojsku?“ zeptal se.

Nalila si plný pohárek jantarového, trochu zakaleného vína. „Ne. Proč, je tady?“

„Zadní voj,“ odpověděl. „Hlavní voj vytáhl před šesti dny. Samozřejmě tu nechal posádku. Proto mě napadlo –“

„Nepatřím k žádnému vojsku.“

Její tón, podivně chladný a bezvýrazný, ho umlčel. Vzápětí šel obsloužit jiného zákazníka.

Napila se. Stmívalo se, hluk v šenku sílil, lidé do ní strkali častěji, než bylo nezbytné, a tekutiny v láhvi ubývalo. Občasného náhodného zašmátrání si nevšímala, oči upírala na víno v pohárku.

Konečně dopila, otočila se a na nejistých nohou se protlačila mezi pijáky a dorazila ke schodům. Vystupovala opatrně, s rukou na chatebním zábradlí, a nejasně si uvědomovala, že ji někdo sleduje. Což nebylo divu.

Na podestě se zády opřela o zeď. Cizinec dorazil, stále s připitomělým úsměvem – který mu zamrzl na tváři, když se mu o kůži pod levým okem opřel hrot nože.

„Vrať se dolů,“ nařídila mu žena.

Po tváři mu stékala kapka krve a na bradě se mu zastavila. Trásl se a trhl sebou, když nůž zajel hlouběji. „Prosím,“ zašeptal.

Lehce zavrávala, takže mu rozřízla límec, ale nůž našťestí sjel dolů mimo oko. Vykřikl, couvl, zvedl ruce, aby zastavil krev, a seběhl ze schodů. Zdola se ozval křik a drsný smích.

Žena se zadívala na nůž v ruce. Říkala si, kde se tu vzal a čím krev se na něm leskne. Nebylo to důležité.

Vydala se hledat pokoj a nakonec ho našla.

Silná prašná bouře byla přirozená, zrodila se na Jhag Odhan a obloukem zamířila do srdce sedmiměstského subkontinentu. Vítr se z východní strany kopců, útesů a starých hor lemujících Svatou poušť Raraku – poušť, jež se změnila v moře – hnál k severu, kde byl na hřebeni vtažen do války blesků, viditelné z měst Pan’potsun a G’danibanu. Bouře se stočila k západu a roztáhla kroutící se ramena. Jedno zasáhlo Ehrilitan, než odlétlo nad Ehrilitanské moře, a další dorazilo k Pur Atrii. Hlavní část bouře se obrátila zpět na pevninu, znovu nabrala sílu a udeřila na severní stranu Thalaských hor, obklopila Hatru a Y’Ghatan a naposledy se otočila k jihu. Přírodní úkaz, možná poslední dar starých duchů Raraku.

Prchající vojsko Leomana S cepy ten dar přijalo a celé dny ujíždělo v nepolevujícím větru. Nakonec se ze dnů staly týdny a svět mimo bouři se scvrkl na hradbu zvrženého písku, o to hořčejší, že přeživším připomínala jejich milovanou Smršť, kladivo ša’ik a Drydžhny Apokalypsy. Avšak i v té hořkosti byl život, spása.

Malazské vojsko Tavore je stále pronásledovalo, neuspěchaně, bez zbrklé hlouposti, jakou projevilo po smrti ša'ik a zničení povstání. Nyní byl hon odměřený, taktické sledování poslední organizované síly stojící proti říši. Síly, která údajně měla mít ve svém držení Svatou knihu Drydžhny, jediný artefakt přinášející naději povstalcům ze Sedmiměstí.

Ačkoliv ji neměl, Leoman S cepy tu knihu každý den proklínal. S téměř náboženským zápalem a děsivou vynalézavostí plival kletby, jež mu hlasitý vítr našťestí bral od úst, a tak ho slyšel jen Corabb Bhilan Thenu'alas, jedoucí vedle svého velitele. Když se už tirádou unavil, vymýšlel Leoman složité plány, jak dotyčný svazek zničit, jakmile se mu dostane do rukou. Ohněm, koňskou močí, žlučí, moranthskými výbušninami, v břiše draka... dokud Corabb unaveně neodbočil a nepřipojil se k ostatním, mnohem rozumnějším povstalcům.

Kteří ho zaspávali ustrašenými otázkami a vrhali neklidné pohledy na Leomana. Co říkal? Modlí se, odpovídal Corabb. Náš velitel se celý den modlí k Drydžhně. Tvrdil, že Leoman S cepy je zbožný muž.

Asi tak zbožný, jak se dalo čekat. Povstání se hroutilo, odnášel je vítr. Města jedno po druhém kapitulovala, jakmile se před nimi objevila říšská vojska a lodě. Občané se v zoufalé snaze ukázat prstem na zločince zodpovědné za množství ukrutností, napáchaných během povstání, obraceli proti vlastním sousedům. Před staronové okupanty přiváděli bývalé hrdiny i bezvýznamné tyranu a všude vládla touha po krvi. Neradostné zprávy získávali od karavan, na něž při útěku narazili. A s každým útržkem informací se Leoman tvářil zachmuřeněji, jako by se musel plně soustředit na to, aby ovládl hněv.

Corabb si opakoval, že je to zklamání, což pokaždé proložil dlouhým povzdechem. Lidé ze Sedmiměstí se rychle vzdali svobody získané za cenu tolika životů, a to byla vskutku hořká pravda, nejbídnější důkaz lidské přirozenosti. Bylo tedy všechno k ničemu? Jak může zbožný válečník nezažívat spalující zklamání? Kolik desítek tisíc lidí zemřelo? *A k čemu?*

Corabb si proto říkal, že velitele chápe. Chápe, proč toho Leoman nemůže nechat, ne teď, možná nikdy. Bude-li se pevně držet snu, dodá to smysl všemu, co se odehrálo.

Komplikované myšlenky. Corabbovi trvalo mnoho hodin zamračeného přemýšlení, než k nim došel, než zvládl ten neobyčejný skok do mysli jiného člověka, kdy viděl jeho očima, ač jen na chvíli, než odpadl v pokorném zmatku. Tehdy zahlédl to, co činí velkým vůdce v bitvě i ve státnických záležitostech. Schopnost vyznat se v měnících

se hlediscích, kdy musí vidět věci ze všech stran. Pravdou bylo, že Corabb sám měl co dělat, aby se uprostřed tolika sporů, kdy hrozilo, že svět se před ním postaví na zadní, držel jediné vize – své vlastní.

Věděl, že nebýt velitele, byl by ztracen.

Leoman mávl rukou a Corabb pobídl koně a dojel k němu. Leoman k němu otočil zahalenou tvář, rukou v rukavici si shrnul špinavé hedvábí z úst a křikl, aby ho Corabb slyšel: „Kde ve jménu mistra Kápě jsme?“

Corabb vytřeštil oči, okamžitě je zase přimhouřil a povzdechl si.

Její prst vytvořil drama, vyryl traumatizující brázdu přes vyšlapanou stezičku. Mravenci zmateně pobíhali sem a tam a Samar Dev je pozorovala, jak rozzuření tou urážkou tápou, vojáci zvedají hlavy, kusadla rozevřená, jako by vyzývali samotné bohy. Nebo v tomto případě ženu pomalu umírající žízni.

Ležela na boku ve stínu vozu. Bylo po poledni a vzduch se ani nehnul. Horko jí vysálo všechny síly. Nebylo pravděpodobné, že by na mravence znovu zaútočila. Na okamžik toho zalitovala. Dodat konflikt do jinak předvídatelných, krátkých a ubohých životů přece za něco stálo. No, možná ne, ale rozhodně to bylo zajímavé. Božské myšlenky pro její poslední den mezi živými.

Její pozornost upoutal pohyb. Prach nad silnicí a sílící dunění, jako bubny v zemi. Cesta, na níž uvízla, nebyla tady na Ugarat Odhan příliš používaná. Patřila dávné minulosti, kdy byly desítky silnic mezi tuctem velkých měst, v jejichž středu stál Ugarat, plné karavan. Všechna ta města kromě Kajhúmu na březích řeky a samotného Ugaratu byla už přes tisíc let mrtvá.

Přesto osamělý jezdec nemusel znamenat spásu, protože byla ženou oplývající ženským kouzlem a byla sama. Říkalo se, že bandité a nájezdníci občas při cestách mezi karavanními stezkami používají nejzapomenutější silnice. A bandité byli známí tím, že zrovna neoplývají velkorysostí.

Kopyta zněla stále hlasitěji, pak zvíře zpomalilo a o chvíli později se přes Samar Dev převalil oblak horkého prachu. Kůň zafrkal, což znělo kupodivu zlomyslně, a vzápětí to žuchlo, jak jezdec sklouzl na zem. Blížily se tiché kroky.

Kdo je to? Dítě? Žena?

Vedle stínu vozu se objevil další a Samar Dev otočila hlavu a dívala se, jak kdosi obchází vůz a shlíží na ni. Nebylo to dítě ani žena. Možná ani muž, usoudila. Zjevení v rozedrané bílé kožešině na neuvěři-

telně širokých ramenou. Na zádech mělo meč z oprýskávajícího pazourku, jílec ovinutý kůží. Prudce zamrkala a hledala další podrobnosti, ale jasná obloha v pozadí jí v tom zabránila. Obr chodící tiše jako pouštní kočka, vidina z nočních můr, halucinace.

A pak promluvil, ale očividně to nebylo určeno jí. „Budeš na svoje jídlo muset počkat, Havoku. Tahle ještě žije.“

„Havok jí mrtvé ženy?“ zachraptěla Samar. „S kým to jezdíš?“

„Ne s kým,“ opravil ji obr. „Na kom.“ Popošel blíž a dřepł si k ní. Così měl v rukou – měch s vodou – ale nedokázala odtrhnout pohled od jeho obličeje. Pravidelné, výrazné rysy, poničené tetováním skleněných střepů, značka uprchlého otroka. „Vidím tvůj vůz.“ Mluvil jazykem pouštních kmenů se zvláštním přízvukem. „Ale kde máš zvíře, které ho tahalo?“

„Na voze,“ opáčila.

Položil měch na zem, přistoupil k vozu a nahlédl přes postranici. „Je tam mrtvý muž.“

„Ano, to je on. Zhroutil se.“

„On táhl tenhle vůz? Není divu, že je mrtvý.“

Podařilo se jí uchopit oběma rukama měch. Vytáhla zátku a naklonila si měch nad ústa. Teplá, vynikající voda. „Vidíš ty dvě páky vedle něj?“ zeptala se. „Když s nimi pohybuješ, vůz jede. Je to můj vynález.“

„Je to těžké? Proč sis tedy k tomu najala starce?“

„Byl to možný investor. Chtěl vědět, jak by to fungovalo pro něj.“

Obr zabručel a prohlížel si ji. „Vypadalo to dobře,“ vysvětlovala. „Ze začátku. Jenomže pak se porouchaly spojky. Plánovali jsme to jen na půl dne, ale on nás dovezl moc daleko, než padl mrtvý. Chtěla jsem jít pěšky, jenže jsem si zlomila nohu –“

„Jak?“

„Kopla jsem do kola. No, na každý pád nemůžu chodit.“

Pořád se na ni díval jako vlk na chomého zajíce. Znovu se napila. „Chceš být nepřijemný?“ zajímala se.

„Ke znásilňování vede teblorského válečníka krevolej. Já žádný nemám. Celá léta jsem si nevzal ženu násilím. Ty jsi z Ugaratu?“

„Ano.“

„Musím do města pro zásoby. Nechci žádné potíže.“

„S tím ti můžu pomoci.“

„Nechci, aby si mě někdo všiml.“

„To půjde těžko,“ upozornila jej.

„Umožni mi to, a já tě vezmu s sebou.“

„To není spravedlivé. Jsi o polovinu vyšší než normální člověk.

Máš tetování a koně, který žere lidi – pokud to tedy je kůň a ne enkar'al. A vypadá to, že na sobě máš kožušinu bílého medvěda.“

Otočil se od vozu.

„No dobře!“ vyhrkla. „Něco vymyslím.“

Přistoupil k ní, zvedl měch a hodil si ho přes rameno. Potom ji jednou rukou popadl za opasek. Zlomenou nohou jí projela bolest. „U sedmi ohařů!“ zasyčela. „Jak moc nedůstojné to musíš udělat?“

Válečník ji prostě jen mlčky odnesl ke koni. Viděla, že to není enkar'al, ale ani tak docela kůň. Vysoký, štíhlý a bledý, se stříbrnou hřívou a ocasem a očima rudýma jako krev. Jedna otěž, žádné sedlo či třmeny. „Stoupni si na zdravou nohu,“ přikázal jí válečník a postavil ji rovně, popadl provaz a vyhoupl se na koně.

Samar Dev zalapala po dechu a opřela se o koně. Podívala se, kam vedou dva provazy, jež válečník držel. Něco táhl za sebou – dvě obrovské tlející hlavy. Psi či medvědí, stejně nadměrné, jako byl sám.

Sklonil se a bez círátů ji vytáhl za sebe. Další vlny bolesti, hrozící mrákoty.

„Nestojí za povšimnutím,“ utrousil.

Samar Dev se ohlédla na uťaté hlavy. „To je bez debat,“ opáčila.

Dusná temnota v malém pokojíku, vzduch zatuchlý a upocený. Dvě hranaté škvíry ve zdi těsně pod nízkým stropem, kudy mohl chladný noční vzduch pronikat v ubohých závanec, jako vzdechy čekajícího světa. Na ženu schoulenou na podlaze vedle úzké postele bude muset počkat ještě o chvíli déle. Objímala si kolena přitažená k bradě, hlavu měla skloněnou a černé vlasy jí visely v mastných pramenech. Plakala. A plakat znamenalo být zcela ve svém nitru, ve vnitřním světě mnohem bezcitnějším a nemilosrdnějším než cokoliv, co bylo k nalezení venku.

Plakala kvůli muži, kterého opustila, uprchla před bolestí v jeho očích, když ho láska k ní nutila klopýtat za ní, kráčet v jejích stopách, třebaže se nedokázal ani trochu přiblížit. Protože to ona nedovolila. Složitě skvrny na kápovém hadovi jsou okouzující, leč jeho uškntnutí není o nic méně jedovaté. Ona byla stejná. Neměla v sobě nic – nic, co by viděla – co by stálo za nesmírný dar lásky. Nic, co by ho bylo hodno.

On před tou pravdou zavíral oči, a to byla jeho chyba, kterou měl odjakživa. Ochotu, možná touhu věřit v dobro, kde žádné dobro nebylo. Takovou lásku nesměla dopustit, nechtěla ho strhnout s sebou.

Kotilion to chápal. On viděl jasně do hlubin této smrtelné temnoty, stejně jako Apsalar. Proto se ve slovech i mlčení mezi ní a božským

patronem asasinů nic neskrývalo. Vzájemné poznání. Úkoly, jimiž ji pověřoval, odpovídaly svou povahou jeho aspektu a jejím vlohám. Když byl konečně vynesena rozsudek, nemělo smysl se rozčilovat kvůli trestu. Ona však nebyla bohem, natolik vzdálená lidem, aby jí amorálnost připadala uklidňující, útočiště před vlastními skutky. Všechno bylo stále... těžší, hůř se to zvládalo.

Dlouho mu scházet nebude. Nakonec prohlédne. Uvidí jiné možnosti. Ostatně, cestoval přece se dvěma dalšími ženami – tolik jí Kotilion prozradil. Tak. Uzdraví se a nebude sám dlouho, tím si byla jistá.

Dostatečné palivo pro oheň sebelítosti.

Nicméně ji čekala práce. Nemohla si v nevíтанé neukázněnosti libovat dlouho. Pomalu zvedla hlavu a prohlédla si ubohý pokojík. Snažila se rozpomenout, jak se sem dostala. Bolela ji hlava a v ústech měla sucho. Otřela si slzy a pomalu vstala. Za očima jí tepalo.

Zdola se sem nesly zvuky krčmy, dvě desítky hlasů, opilý smích. Našla svůj hedvábím podšitý plášť, obrátila ho a přehodila si ho přes ramena. Došla ke dveřím, odemkla a vyšla na chodbu. Dvě blikající olejové lampy ve výklencích, zábradlí a schody na konci. Z protější strany zazníval tlumený hluk milování, žena vykřikovala příliš melodramaticky, aby to bylo opravdové. Apsalar ještě chvíli poslouchala a přemýšlela, co ji vlastně na těch zvucích tak rozrušilo. Nakonec prošla stíny ke schodišti a zamířila dolů.

Bylo pozdě, pravděpodobně dávno po dvanáctém zvonění. V šenku pobývalo asi dvacet hostů, polovina z nich v livreji strážců karavan. Vzhledem k tomu, s jakým neklidem je pozorovali zbývající pijáci, sem nechodili pravidelně. Cestou k barpultu si všimla, že tři muži jsou Gralové a dvojice žen Pardúnky. Kotilionovy vzpomínky ji k mírnému znepokojení prozradily, že to jsou poměrně nepříjemné kmeny. Pozorovali ji s typickou neomaleností. Rozhodla se pro opatrnost a odvracela zrak.

Šenkýř k ní přistoupil. „Už jsem se pomalu bál, že jsi umřela,“ podotkl, vytáhl láhev rýžového vína a postavil ji před ni. „Než se do toho pustíš, holka, rád bych viděl nějaký penízky.“

„Kolik ti zatím dlužím?“

„Dva stříbrný srpky.“

Zamračila se. „Myslela jsem, že jsem ti už zaplatila.“

„Za víno. Ale strávila jsi v pokoji noc, den a večer – a za dnešní noc ti musím taky účtovat, páč je už moc pozdě, abych pokoj ještě pronajal někomu jinému. A nakonec,“ ukázal rukou, „je tu tahle flaška.“

„Neřekla jsem, že ji chci,“ namítla. „Ale jestli ještě zbylo něco k jídlu.“

„Něco ano.“

Vytáhla měšec a našla dva srpky. „Na. Teda pokud to je i za pokoj za dnešní noc.“

Kývl. „Takže to víno nechceš?“

„Ne. Saw'racké pivo, prosím.“

Popadl láhev a odešel.

Z obou stran se k ní přitlačili lidé. Pardúinky. „Vidíš ty Graly?“ zeptala se jedna a kývla ke stolu vedle. „Chtěj, abys jim zatancovala.“

„Ne, nechťj,“ odušila Apsalar.

„Ne,“ opravila ji druhá žena, „chtěj. Dokonce i zaplatí. Chodíš jako tanečnice. To jsme všichni viděli. Určitě je nechceš naštvat –“

„Správně. Proto pro ně nebudu tančit.“

Pardúinky to očividně zmátlo. Mezitím dorazil šenkýř s korbelem piva a cínovou miskou se skopovou polévkou. Chlupy ve vrstvě tuku na povrchu dokazovaly její původ. Přihodil i skývu černého chleba. „Stačí?“

Přikývla. „Děkuju.“ Obrátila se k ženě, která promluvila první. „Jsem stínová tanečnice. To jim řekni, Pardúinko.“

Obě ženy urychleně vycouvaly a Apsalar se opřela o pult a poslouchala, jak se ta zpráva šíří šenkem. Najednou kolem sebe měla volný prostor. *To mi stačí.*

Šenkýř ji ostrážitě pozoroval. „Jsi plná překvapení,“ poznamenal. „Ten tanec je zakázaný.“

„Ano, to je.“

„Jsi z Quon Tali,“ podotkl tišším hlasem. „Itko Kan, řekl bych, podle těch šikmých očí a černých vlasů. Jaktěživ jsem neslyšel o stínový tanečnici z Itko Kan.“ Naklonil se blíž. „Já se narodil poblíž Grisu, víš. Byl jsem voják v Dassemově armádě, v první bitvě jsem chytil oštěp do zad a tím to pro mě skončilo. U Y'Ghatan jsem nebyl, za což každý den děkuju Oponn. Chápeš. Neviděl jsem Dassema umírat a jsem za to vděčný.“

„Ale pořád máš dost příběhů,“ podotkla Apsalar.

„To mám.“ Důrazně kývl a upřel na ni oči. Po chvíli zabručel a odkráčel.

Najedla se, popíjela pivo a pomalu ji přestávala bolet hlava.

O něco později si přivolala šenkýře. „Půjdu ven,“ sdělila mu, „ale chci si pokoj nechat, tak ne abys ho pronajal někomu jinému.“

Pokrčil rameny. „Zaplatila sis. Zamykám při čtvrtém zvonění.“

Narovnala se a vykočila ke dveřím. Strážci karavan ji cestou

sledovali, ale nikdo se nevydal za ní – alespoň ne hned. Doufala, že budou dbát skrytého varování, které jim dala. Už tak hodlala zabít jednoho muže a to jí bohatě stačilo.

Venku se zastavila. Vítr utichl. Hvězdy za závojem jemného prachu, sedajícího po bouři, vypadaly jako rozmazané skvrnky. Vzduch byl chladný a nehybný. Přitáhla si plášť k tělu, kolem dolní poloviny obličeje si ovinula hedvábný šátek a vydala se ulicí doleva. Na křižovatce s úzkou tmavou uličkou náhle vklouzla do šera a byla pryč.

Chvilí nato k uličce po špičkách došly Pardúinky. V ústí se zastavily, rozhlížely se a nikoho neviděly.

„Mluvila pravdu,“ sykla jedna a udělala ochranné znamení. „Chodí stínama.“

Druhá kývla. „Musíme to sdělit novému pánovi.“

Odešly.

Apsalar, stojící v chodbě stínu, připadaly Pardúinky jako přízraky. Když odcházely po ulici, chvílemi se ztrácely. Zajímalo ji, kdo asi je jejich nový pán, ale tuto stopu bude sledovat až jindy. Otočila se a rozhlížela se po stínovém světě, v němž se ocitla. Kolem sebe měla mrtvé město. Nic jako Ehrлитan, architektura byla primitivní a masivní, brány s překlady vedly do úzkých průchodů, rovných a obklopených vysokými zdmi. Na dlážděných ulicích nebyla ani noha. Budovy kolem průchodů byly všechny jednoposchodové či přízemní, s rovnými střechami a bez oken. V zrnitém šeru zely vysoké, úzké dveře.

Tato manifestace v Říši stínu se neobjevovala dokonce ani v Kotilionových vzpomínkách, což však nebylo nic divného. Byl tu bezpočet vrstev a úlomky zničené chodby byly mnohem rozlehlejší, než by se dalo čekat. Říše byla neustále v pohybu, spojená s nějakou nezvládnutelnou tažnou silou, bez ustání uháněla přes smrtelný svět. Obloha byla břidlicově šedá – ve stínu to odpovídalo noci – a vzduch byl hustý a teplý.

Jeden z průchodů vedl směrem k Džen'rábu, hlavnímu ehrлитanskému pahorku s plochým vrcholkem, kde kdysi stávala Falah'dská koruna, z níž zbyly jen sutiny. Vydala se tam a sledovala vysoké, téměř průsvitné hromady kamení. Stezka ústila na náměstí a všechny čtyři zdi byly lemované okovy. Ve dvou dosud visela těla. Vyschlá, zhroucená v prachu, kůží obalené lebky spočívající na křehkých hrudních koších. Jednu kostru měla přímo naproti sobě, druhá byla na levé straně. V protější zdi kousek od pravého rohu byl portál.

Apsalar zvědavě přistoupila k bližšímu tělu. Nebyla si jistá, ale vypadalo tistejsky, buď to byl Andii, nebo Edur. Mrtvola měla dlou-

hé, rovné vlasy, bezbarvé, stářím vybělené. Oděv dávno zetlel, zůstalo jen několik pruhů a zrezivělé kousky kovu. Když si k němu dřepa, vedle těla zavířil prach. Zvedla obočí, když se před ní pomalu zjevil stín. Průsvitné tělo, světélkující kosti, lebka s černými dírami očí.

„To tělo je moje,“ zašeptalo zjevení a kostnatými prsty chytalo vzduch. „Nemůžeš si ho vzít.“

Jazyk byl tisteandijský a Apsalar mimoděk překvapilo, že mu rozumí. Kotilionovy vzpomínky a vědomosti v nich ukryté ji stále ještě dokázaly překvapit. „Co bych dělala s tělem?“ podivila se. „Vždyť mám vlastní.“

„Tady ne. Vidím tu jen ducha.“

„Já taky.“

To stín polekalo. „Víš to jistě?“

„Jsi po smrti už dlouho,“ sdělila mu. „Tedy pokud to tělo v řetězech je tvoje.“

„Moje? Ne. Aspoň si to nemyslím. Mohlo by být. Proč ne? Ano, bylo moje, kdysi dávno. Poznávám ho. To ty jsi duch, ne já. Vlastně mi nikdy nebylo líp. Kdežto ty vypadáš... nezdravě.“

„Přesto rozhodně nehodlám krást mrtvoly,“ ujistila jej Apsalar.

Stín pohladil matné bledé vlasy. „Bývala jsem krásná, víš. Obdivovaná, mladí válečníci mě obletovali. Možná pořád jsem a jenom můj duch je tak... poničený. Co vidí smrtelné oko? Svěžest a krásu těla, nebo ubohou nešťastnici skrývající se v něm?“

Apsalar odvrátila zrak. „Myslím, že záleží na tom, jak pozorně se díváš.“

„A jak máš dobrý zrak. Ano, souhlasím. A krása tak rychle pomine, nemyslíš? Ale bída, bída přetrvává.“

Z místa, kde v řetězech visela druhá mrtvola, to zasyčelo. „Neposlouchej ji! Zrádná děvko, podívej se, kde jsme skončily! Moje vina? Ne, já byla ta poctivá. Všichni to věděli – a taky mnohem hezčí, nenech si od ní nic napovídat. Přístup blíží, drahý duchu, a vyslechni si pravdu!“

Apsalar se narovнала. „Já tady nejsem duch –“

„Pokrytče! Není divu, že dáváš přednost jí!“

Apsalar už viděla i druhý stín, dvojče prvního, visící nad svou mrtvolou, nebo aspoň tělem, které prohlašoval za vlastní. „Jak jste se sem vy dvě dostaly?“ zeptala se.

Druhý stín ukázal na první. „Je to zlodějka!“

„Však ty taky!“ odsekl první.

„Já jenom šla za tebou, Telorast! ,Pojď, vlámeme se do Stínutvrze!“

Vždyť tam přece nikdo není! Získáme obrovské bohatství!‘ Proč jsem ti jenom věřila? Byla jsem tak hloupá –“

„Aspoň v tomhle se shodneme,“ uťal ji první duch.

„Nemá smysl, abyste tu vy dvě zůstávaly,“ ozvala se Apsalar. „Vaše těla zetlela, ale ty okovy je nepropustily.“

„Ty sloužíš novému pánovi stínu!“ Druhý stín to zřejmě velice podráždilo. „Tomu mizernému, slizkému bídařovi –“

„Ticho!“ sykl první stín. Telorast. „Vrátí se a zase se nám bude posmívat! Já ho například nechci už nikdy vidět. Ani ty zatracené ohaře.“ Duch popošel blíž k Apsalar. „Nejlaskavější služebnice úžasného nového pána, abychom ti odpověděly. Opravdu bychom tuze rády opustily toto místo. Žel, kam bychom šly?“ Ukázal průsvitnou, kostnatou rukou. „Za městem jsou strašní tvorové. Prolhaní, hladoví, spousty jich jsou! A teď,“ zapředel, „máme doprovod...“

„No ano,“ vykřikl druhý stín, „doprovod k bráně – skromná, chvilková povinnost, ale byly bychom ti nesmírně vděčné.“

Apsalar si je prohlížela. „Kdo vás uvěznil? A pravdu, nebo se ode mě žádný pomoci nedočkáte.“

Telorast se hluboce poklonila a pak se svezla ještě níž, a Apsalar chvíli trvalo, než pochopila, že se plazí. „Pravdu. V tomhle nebudeme lhát. Jasnější vzpomínky a větší poctivost v řečených vzpomínkách nenajdeš v žádné říši. Byl to pán démonů –“

„Se sedmi hlavami!“ vložil se do hovoru druhý stín a nadsakoval špatně skrývaným vzrušením.

Telorast se přikrčila. „Sedmi hlavami? Bylo jich sedm? No, mohlo být. Proč ne? Ano, sedm hlav!“

„A která hlava,“ zajímala se Apsalar, „tvrdila, že je pán?“

„Šestá!“

„Druhá!“

Oba stíny se na sebe zlostně zadívaly, potom Telorast zvedla prst. „Správně! Šestá zprava, druhá zleva!“

„No dobře,“ zakrákal druhý stín.

Apsalar se k němu otočila. „Tvá družka se jmenuje Telorast – a ty?“

Stín sebou trhl, nadskočil a začal se plazit, až zvedl obláček prachu. „Princ – král Kruřas, který zabil všechny své nepřátele. Obávaný. Uctíváný.“ Zaváhal. „Princezna Stydlivka? Milenka tisíce hrdinů, do jednoho svalnatých, tvrdých mužů!“ Tik, tiché mumlání, chvilka drásání v obličej. „Vojvoda, ne, dvaadvacetihlavý drak s devíti křídly a jedenácti tisíci špičáky. Případně...“

Apsalar zkrfžila ruce na prsou. „Jak se jmenuješ?“

„Cudrn.“

„Cudrn.“

„Nebyla jsem tu dlouho.“

„Proto nás taky potkal tak bídný konec,“ prskla Telorast. „Měla jsi sledovat stezku – jasně jsem ti řekla, sleduj stezku –“

„Taky jsem ji sledovala!“

„Jenomže jsi přehlédla ohaře Barana –“

„Já Barana viděla, ale sledovala jsem stezku.“

„No dobře,“ Apsalar si povzdechla, „proč bych vás měla doprovázet? Řekněte mi jeden jediný důvod, prosím. Jakýkoliv důvod.“

„Jsme věrné společnice,“ zkoušela to Telorast. „Budeme při tobě stát, ať tě potká jakýkoliv hrozný konec.“

„Budeme tvé rozervané tělo strážit celou věčnost,“ dodávala Cudrn, „nebo aspoň dokud nepřijde někdo jiný –“

„Pokud to nebude Pomezičník.“

„No to je samozřejmé, Telorast,“ zabručela Cudrn. „Ten se nám nelíbí.“

„Nebo ohaři.“

„Samozřejmě –“

„Nebo Stínupán nebo Kotilion nebo aptorian nebo jeden z těch –“

„Dobře!“ zavřískla Cudrn.

„Doprovodím vás k bráně,“ slíbila Apsalar. „Potom můžete opustit tuto říši, protože si to očividně přejete. S největší pravděpodobností projdete bránou mistra Kápě, což bude milosrdenství pro každého, možná kromě mistra Kápě samotného.“

„Nemá nás ráda,“ zaúpěla Cudrn.

„Neříkej to nahlas,“ štěkla Telorast, „nebo jí to dojde. Teď zrovna si není jistá, což je dobré pro nás, Cudrn.“

„Není si jistá? Copak jsi hluchá? Právě nás urazila!“

„To neznamená, že nás nemá ráda. Ne nezbytně. Možná ji rozčilujeme, ale my přece rozčílíme každého. Nebo spíš ty rozčílíš každého, Cudrn. Protože jsi tak nespolehlivá.“

„Nebyla jsem vždycky nespolehlivá, Telorast.“

„Tak pojdte,“ vybídla je Apsalar a zamířila k portálu. „Mám dnes v noci něco na práci.“

„Ale co ta těla?“ chtěla vědět Cudrn.

„Ty zůstanou tady, co jiného.“ Apsalar se otočila ke stínům. „Buď půjdete se mnou, nebo ne. Je to na vás.“

„Ale nám se ta těla líbí –“

„To je v pořádku, Cudrn,“ pravila uklidňujícím tónem Telorast. „Najdeme si jiná.“

Apsalar po Telorast střelila pohledem, neboť ji její poznámka zmátla, ale pak se otočila a vstoupila do úzkého průchodu.

Oba duchové cupitali a popolétali za ní.

Údolí bylo bláznivým mřížovým puklin, jak bahnité usazeniny na dně jezera vysušilo slunce. Vítr a písek povrch vyhladily, takže se v měsíčním světle leskl jako stříbrné kachlíky. Přímou uprostřed byla hluboká studna obklopená nízkým cihlovým roubením.

Přední voj Leomanova zástupu již dorazil. Zvědové sesedli a prohlíželi studnu, zatímco hlavní voj jízdválečníků teprve sjížděl do údolí. Bouře utichla a hvězdy na nebi se třpytily. Vyčerpání koně a vyčerpání povstalci postupovali na rozpraskané, nerovné půdě pomalu. Kolem hlav jezdcům poletovaly kápoité mûry a snažily se uniknout lovicím rhizanám, kroužícím mezi nimi jako miniaturní draci. Neustálá válka ve vzduchu, přerušovaná křupáním krunýřů a slabým, kovovým smrtelným křikem kápoitých mûr.

Corabb Bhilan Thenu'alas se v sedle naklonil, až sklopná hruška zavržala, a odplivl si. Ze vzdoru, jen takhle proklínal tyto hlasité ozvěny bitvy. A taky aby dostal prach z úst. Podíval se na Leomana, jedoucího vepředu. Zanechávali za sebou stopu z mrtvých koní, skoro všichni už seděli na druhém či dokonce třetím zvířeti. Za poslední den podlehl vražednému tempu tucet válečníků, starců, kteří snili o poslední bitvě s nenáviděnými Malažany pod požehnaným zrakem ša'ik, jenže jim tuto příležitost vyrvala zrada. Corabb věděl, že v rozedraném houfu je nejedna zlomená duše. Bylo snadné pochopit, že člověk během této žalostné cesty ztratí naději.

Nebýt Leomana S cepy, sám Corabb by se vzdal již dávno, vytratil by se v rozvátém písku, aby si našel vlastní osud, odhodil by oděv povstaleckého vojáka a usadil by se v nějakém vzdáleném městě, kde by ho pronásledovaly zoufalé vzpomínky až do chvíle, kdy by si pro něj přišel sběratel duší. Nebýt Leomana S cepy.

Jezdci dorazili ke studni a začali kolem pramene životodárné vody stavět tábor. Corabb přitáhl otěže po Leomanovi a oba sesedli. Jejich kroky zakrúpaly na koberci kostí dávno mrtvých ryb.

„Corabbe, pojď se se mnou projít,“ požádal Leoman.

Vykročili k severu a ušli asi padesát kroků od nejkrajnějších hlídek. Zastavili se na rozpukané pánvi. Corabb si opodál všiml prohlubně vyplněné hroudami hlíny. Vytáhl dýku a jednu hroudu zvedl. Rozlomil ji a uvnitř spatřil stočenou ropuchu. Vydloubl ji a vrátil se k veliteli. „Nečekaná pochoutka,“ poznamenal, utřhl svařené stehýnko a žvýkal tuhé, nicméně sladké maso.

Leoman se na něj v měsíčním světle zadíval. „Po tomhle budeš mít divné sny, Corabbe.“

„Duchovní sny, ano. Ty mě neděsí, veliteli. Tedy až na všechno to peří.“

Leoman k tomu neřekl nic. Sundal si přílbu, zvedl oči ke hvězdám a řekl: „Co ode mě vojáci chtějí? Mám nás vést k nemožnému vítězství?“

„Tvým osudem je nést knihu,“ podotkl Corabb s plnými ústy.

„A bohyně je mrtvá.“

„Drydžna je víc než bohyně, veliteli. Apokalypsa je stejně tak čas jako cokoli jiného.“

Leoman se podíval na něj. „Pořád mě překvapuješ, Corabbe Bhilane Thenu’alas, i po všech těch letech.“

Corabba poklona – nebo to aspoň za poklonu považoval – potěšila. Usmál se, vyplivl kost a poznamenal: „Měl jsem čas přemýšlet, veliteli. Za jízdy. Přemýšlel jsem dlouho a moje myšlenky se toulaly po zvláštních cestách. My jsme Apokalypsa. Toto je poslední vojsko povstání. A podle mě je naším osudem ukázat světu tuto pravdu.“

„Proč si to myslíš?“

„Protože nás vedeš ty, Leomane S cepy, a ty se nevytratíš jako nějaká plíživá suritkana. Někam směřujeme – vím, mnozí to považují za útěk, ale já ne. Alespoň ne pořád.“

„Suritkana,“ zahloubal se Leoman. „Tak se jmenuje ta ještěrkožravá krysa z Džen’rábu v Ehrilitanu.“

Corabb kývl. „Ta s dlouhým tělem a šupinatou hlavou, ano.“

„Suritkana,“ zopakoval Leoman zvláště zamýšlený. „Skoro se nedají chytit. Proklouznou škvírami, se kterými by měl i had potíže. Kloubovitě lebky...“

„Kosti jako zelené houžve, ano,“ doplnil Corabb, vycucl ropuší lebku a zahodil ji. Díval se, jak jí vyrůstají křídla a odlétá do noci. Otočil se k veliteli zahalenému peřím. „Jsou z nich hrozní domácí mazlíčci. Když se polekají, vrhnou se k nejbližší dřevě v dohledu, ať je jakkoliv malá. Slyšel jsem, že jedna žena se udusila, když jí suritkana vlezla do nosu. Když uváznou, začnou hryzat. Peří lítá všude.“

„Předpokládám, že dneska si je už nikdo pro potěšení nechová,“ utrousil Leoman a opět se zadíval na hvězdy. „Jedeme vstříc vlastní apokalypse, že? Ano, je to tak.“

„Mohli bychom pustit koně,“ navrhoval Corabb. „A prostě odletět. Bylo by to mnohem rychlejší.“

„To by nebylo zrovna laskavé, nemyslíš?“

„Pravda. Koně jsou počestná zvířata. Jen nás ved', Okřídlený, a my zvítězíme.“

„Vítězství není možné.“

„Mnoho vítězství není možných, veliteli.“

„Jedno by stačilo.“

„Dobře,“ připustil Corabb. „Tak tedy jedno.“

„Já tohle nechci, Corabbe. Nic z toho nechci. Nejradši bych vojsko rozpustil.“

„To nepůjde, veliteli. Vracíme se do našeho rodiště. Roční doba je na to vhodná. Na stavění hnízd na střechách.“

„Myslím, že je čas, abys šel spát,“ poznamenal Leoman.

„Ano, máš pravdu. Půjdu spát.“

„Jen běž. Já tu ještě chvíli zůstanu.“

„Ty jsi Leoman S peřím a stane se, jak pravíš.“ Corabb zasalutoval a odkráčel k táboru a houfu přerostlých supů v něm. Není to špatné, přemítal. Nakonec supi přežívají díky tomu, že to jiní tvorové nedokázali.

Leoman osaměl. Zadíval se na noční oblohu. Kéž by s ním teď byl Toblakai. Obří válečník nejistotu neviděl. *Žel, také mu scházela rafinovanost.* Neblomný Karsa Orlong by nepřipustil žádné debaty o nepřijemných pravdách.

Suritkana. Bude si to muset promyslet.

„S tím sem nesmíš!“

Obří válečník se ohlédl na hlavy na provazech, sundal Samar Dev z koně a sám také sklouzl na zem. Oprášil si kožešiny a přistoupil k městskému strážníkovi, zvedl ho a hodil na vůz nedaleko.

Někdo zaječel – křik rychle utichl, když se válečník otočil.

O kus dál v ulici houstnoucím šerem bezhlavě prchal druhý strážník. Samar usoudila, že má namířeno do strážnice, aby si přivolal tak dvacítku kamarádů. Povzdechla si. „Nezačalo to dobře, Karso Orlongu.“

Karsa se na ni podíval a řekl: „Všechno jde skvěle, ženo. Mám hlad. Najdi mi hostinec se stájí.“

„Měli bychom si pospíšet, jenomže já nemůžu jít rychle.“

„Začíná se z tebe stávat přítěž,“ podotkl Karsa Orlong.

O několik ulic dál se rozezněly poplašné zvony. „Posaď mě na koně,“ navrhla Samar, „a já ti budu ukazovat směr, nakolik to bude dobré.“

Přistoupil k ní.

„Opatrně, prosím – už moc dalšího strkání nevydržím.“

Zatvářil se znechuceně. „Jsi změkčilá jako všechny děti.“ Přesto když ji zvedal na koně, dával lepší pozor.

„Do té boční uličky,“ ukazovala. „Od těch zvonů. V Trosfalhadanské ulici je hostinec, není to daleko.“ Napravo na hlavní ulici zahlédla oddíl strážníků. „A rychle, válečníku, jestli nechceš strávit noc ve vězení.“

Občané je pozorovali. Dva přistoupili k mrtvému či bezvědomému strážníkovi a prohlíželi ho. Další stál opodál, stěžoval si na rozbitý vůz a ukazoval na Karsu – i když jen tehdy, když se na něj válečník nedíval.

Vydali se ulicí vedoucí rovnoběžně se starou hradbou. Samar se mračila na různé diváky, kteří je sledovali. „Jsem Samar Dev,“ pronesla nahlas. „Chce snad někdo z vás riskovat kletbu?“ Lidé se rychle vytratili.

Karsa se na ni ohlédl. „Ty jsi čarodějka?“

„Ani netušíš.“

„A kdybych tě nechal na poušti, proklela bys mě?“

„Skoro určitě.“

Zabručel a deset kroků mlčel, pak se znovu otočil. „Proč sis nezavolala duchy, aby tě vyléčili?“

„Neměla jsem nic, s čím bych mohla smlouvat,“ vysvětlila mu. „Duchové, které najdeš v pustínách, jsou hladoví, Karso Orlongu. Nenasytní a nedůvěryhodní.“

„Tak to nemůžeš být moc dobrá čarodějka, když musíš smlouvat. Proč je prostě nespoutáš a nenařídíš jim, aby ti vyléčili nohu?“

„Ten, kdo poutá, riskuje, že naopak bude spoután sám. Po té cestě nepůjdu.“

Na to neodpověděl.

„Tady je Trosfalhadanská ulice. Táhle nahoře, vidíš ten velký ohrazený dům? Hostinec U Dřeva se to jmenuje. Pospěš si, než strážníci doběhnou sem na roh.“

„Stejně nás najdou,“ opáčil Karsa. „Svůj úkol jsi nesplnila.“

„Já přece toho strážníka na vůz nehodila!“

„Mluvil hrubě. Měla jsi ho varovat.“

Zpoza rohu se ozval křik. Samar se stočila a dívala se, jak se k nim řítí strážníci. Karsa prošel kolem ní a vytáhl obrovský pazourkový meč. „Počkej!“ křičela. „Zkusím s nimi promluvit, válečníku, jinak budeš bojovat se všemi strážníky ve městě.“

Zarazil se. „Zaslouží si milosrdenství?“

Chvilí si ho prohlížela a kývla. „Jestli ne oni, tak určitě jejich rodiny.“

„Jste zatčení!“ hulákali rychle se blížící strážníci.

Karsa se zachmuřil.

Samar sklouzla z koně a kulhavě se postavila mezi obra a strážníky, kteří již tasili šamšíry a rozestupovali se kolem nich. Za nimi se sbíral dav čumilů. Zvedla ruce. „Došlo k nedorozumění.“

„Samar Dev,“ zavrčel jeden z mužů. „Radši ustup stranou – tohle není tvoje věc –“

„Ale je, kapitáne Inašane. Tento válečník mi zachránil život. Na poušti se mi rozbil vůz a zlomila jsem si nohu – podívej se na mě. Umírala jsem. A tak jsem zavolala duchy z divočiny.“

Kapitán při pohledu na Karsu Orlonga vykulil oči. „On je duch?“

„Zcela jistě,“ opáčila Samar. „A rozhodně nezná naše zvyky. Ten strážník u brány jednal tak, že to duch považoval za nepřátelské chování. Žije ještě?“

Kapitán kývl. „Omráčil ho, nic víc.“ Muž ukázal na uťaté hlavy. „Co je tohle?“

„Trofeje,“ odpověděla. „Démonů. Unikli ze své říše a blížili se k Ugaratu. Kdyby je duch nezabil, vrhli by se na nás a bezhlavě zabíjeli. A jelikož v Ugaratu nezůstal jediný mág, který by za něco stál, vedlo by se nám opravdu špatně.“

Kapitán Inašan se zadíval na Karsu. „Rozumíš mé řeči?“

„Zatím byla dost prostá,“ opáčil válečník.

Kapitán se zamračil. „Mluví pravdu?“

„Víc, než si uvědomuje, ale zároveň jsou v jejím příběhu nepravdy. Nejsem duch, jsem Toblakai, kdysi tělesný strážce ša'ik. Ale tato žena se mnou smlouvala jako s duchem. Navíc nevěděla, odkud přicházím ani kdo jsem, a tak si mohla klidně myslet, že jsem duch z divočiny.“

Strážníci i měšťané při vyslovení jména ša'ik začali vykřikovat. Kapitánovi to očividně došlo. „Toblakai, společník Leomana S cepy. Příběhy o tobě dosáhly i k nám.“ Ukázal šamšírem na kožešinu na Karsovéh plecích. „Zabil jsi převtělence, bílého medvěda. Popravčí zrádců ša'ik na Raku. Prý jsi noc předtím, než byla ša'ik zabita, porazil demony,“ dodal, s očima upřenýma na rozcupované hlavy. „A když ji pobočnice zabila, vyjel jsi proti malazskému vojsku – a oni s tebou odmítli bojovat.“

„V tom, co jsi řekl, je něco pravdy,“ připustil Karsa, „kromě slov, která jsem vyměnil s Malazany –“

„Jeden ze strážců ša'ik,“ vyhrkla Samar, cítíc, že válečník chce říci něco nemoudrého, „jak bychom ho mohli v Ugaratu nepřivítat? Malazská posádka byla z tohoto města vyhnána a právě hladoví v Moravalské tvrzi na druhém břehu řeky, obklíčená a bez naděje na pomoc.“

„V tom se mýlíš,“ poznamenal Karsa.

Nejradši by ho nakopla. Ale pak si vzpomněla, jak se to vyvrtilo naposledy. *No dobře, ty troubo, jen běž a oběs se sám.*

„Co tím myslíš?“ chtěl vědět kapitán Inašan.

„Povstání je rozprášeno, Malažané znovu dobývají města po desítkách. Nakonec přijdou i sem. Radím vám, abyste s posádkou uzavřeli mír.“

„Copak se tím nedostaneš sám do nebezpečí?“ zeptala se Samar.

Válečník vycenil zuby. „Moje válka skončila. Jestli se s tím nesmíří, všechny je zabiju.“

Bylo to drzé prohlášení, a přece se nikdo nezasmál. Kapitán Inašan zaváhal. Nakonec vrátil šamšír do pochvy a jeho vojáci se řídili jeho příkladem. „Slyšeli jsme o neúspěchu povstání,“ řekl. „Ale pro Malažany ve tvrzí už může být pozdě. Jsou tam lapení už celé měsíce. A už nějakou dobu se na hradbách nikdo neukázal –“

„Zajdu tam,“ prohlásil Karsa. „Na řadě jsou mírové projevy.“

„Povídá se,“ podotkl Inašan, „že Leoman ještě žije. Že vede poslední vojsko a přísahal, že bude bojovat dál.“

„Leoman jede vlastní cestou. Být vámi, moc bych tomu nevěřil.“

Rada nebyla přijata s libostí. Vypukly hádky, dokud se Inašan neobrátil na strážníky a neumlčel je. „Tyto věci je třeba přednést falah’dovi.“ Znovu se otočil ke Karsovi. „Budeš přes noc u Dřeva?“

„Zůstanu, i když není ze dřeva, a tak by se měl jmenovat hostinec U Cihly.“

Samar se zasmála. „To můžeš probrat s majitelem, Toblakaji. Kapitáne, už jsme tu skončili?“

Inašan kývl. „Pošlu léčitele, aby ti vyhojil nohu, Samar Dev.“

„Já na oplátku tobě a tvé rodině požehnám, kapitáne.“

„Jsi opravdu velkodušná,“ opáčil s úklonou.

Strážníci odešli. Samar se obrátila k obrovskému válečníkovi. „Toblakaji, jak jsi dokázal v Sedmiměstí přežít tak dlouho?“

Zadíval se na ni. Pak si hodil kamenný meč na rameno. „Neexistuje žádná zbroj, která by odolala pravdě...“

„Když do ní tneš mečem?“

„Ano, Samar Dev. Zjišťuju, že pochopit to dětem netrvá dlouho. Dokonce ani tady v Sedmiměstí.“ Otevřel bránu. „Havok bude potřebovat stáj stranou od ostatních zvířat... aspoň dokud neutiší svůj hlad.“

„Tohle se mi nelíbí,“ mumlala Telorast a nervózně se ošívala.

„Je to brána,“ namítl Apsalar.

„Ale kam vede?“ zajímala se Cudrn a pokyvovala nezřetelnou hlavou.

„Vede ven,“ odušila Apsalar. „Do Džen’rábu v Ehrlitanu městě. A tam mám taky namířeno.“

„Tak tam jdeme i my,“ prohlásila Telorast. „Jsou tam těla? Doufám, že jsou. Čerstvá, zdravá těla.“

Apsalar se na duchy zadívala. „Hodláte ukrást těla, abyste měly kam uložit duchy? Tohle vám asi nedovolím.“

„Ale to my bychom neudělaly,“ bránila se Cudrn. „To by znamenalo vlastnictví a to přináší potíže, velké potíže. Vzpomínky se přelévají sem a tam, což vede ke zmatku a nestálosti.“

„Pravda,“ přidala se Telorast. „A my jsme velice stálé, vid’? Ne, moje milá, my jenom náhodou máme rády těla. V blízkosti. Ty nás... uklidňují. Ty, například. Ty jsi pro nás velikou útěchou, i když ani nevíme, jak se jmenuješ.“

„Apsalar.“

„Ta je mrtvá!“ zavřískla Cudrn. K Apsalar: „Věděla jsem, že jsi duch!“

„Jmenuju se po paní zlodějů. Nejsem ona osobně.“

„Musí mluvit pravdu,“ obrátila se Telorast ke Cudrn. „Jestli si vzpomínáš, Apsalar vůbec nevypadá takhle. Skutečná Apsalar byla Imass nebo skoro Imass. A nebyla moc přátelská –“

„Protože jsi kradla v jejích chrámových pokladnicích,“ podotkla Cudrn a vrtěla se v obláčcích prachu.

„Ještě předtím. Rozhodně byla nepřátelská, kdežto tahle Apsalar je laskavá. Srdce jí přetéká hřejivostí a velkorysostí –“

„To stačí,“ zarazila ji Apsalar a obrátila se k bráně. „Jak jsem už říkala, tato brána vede do Džen’rábu... pro mě. Pro vás dvě by pochopitelně mohla vést do říše mistra Kápě. Rozhodně to nebude moje vina, jestli se ocitnete před branou smrti.“

„Říše mistra Kápě? Brána smrti?“ Telorast se začala pohybovat ze strany na stranu. Apsalar v tom zvláštním pohybu opožděně rozpoznala přecházení, ale poněvadž duch zapadl do země, vypadalo to spíš jako brouzdání. „Toho se není třeba bát. Jsme příliš mocné. Příliš moudré. Příliš lživé.“

„Kdysi jsme byly velicí mágové,“ pokračovala Cudrn. „Nekromanti, poutníci duší, kouzelníci, vládcové sveřepých držeb, pánové tisíce chodeb –“

„Paní, Cudrn. Paní tisíce chodeb.“

„Ano, Telorast. Paní, správně. Nač jsem to myslela? Lepé paní, dobře stavěné, malátné, smyslné, občas se uculující –“

Apsalar prošla bránou.

Došlápla na suť u základu zřícené zdi. Noční vzduch byl mrazivý, hvězdy na nebi jasné zářily.

„– dokonce i Kallor z nás měl strach, není to pravda, Telorast?“

„Ano, měl z nás strach.“

Apsalar se podívala dolů a uviděla vedle sebe oba duchy. Povzdechla si. „Vidím, že říši mistra Kápě jste se vyhnuly.“

„Vlezlé, šátravé ruce,“ zafrkala Cudrn. „Byly jsme příliš rychlé.“

„Což jsme ostatně věděly,“ dodala Telorast. „Co je tohle za místo? Je celé rozbité –“

Cudrn vylezla na základovou zeď. „Ne, jako obvykle se mýlíš, Telorast. Vidím budovy. Světlo v oknech. Sám vzduch páchne životem.“

„Toto je Džen’ráb,“ vysvětlovala Apsalar. „Starověký střed města. Už dávno se zhroutil vlastní vahou.“

„Jako nakonec všechna města,“ poznamenala Telorast a pokusila se zvednout úlomek cihly. Jenomže ruka jí prošla skrz. „Ále, v této říši nejsme k ničemu.“

Cudrn se podívala na družku. „Potřebujeme těla –“

„Už jsem vám říkala –“

„Nic se neboj, Apsalar,“ uklidňovala ji Cudrn, „nechceme tě přehnaně rozčítit. Ta těla nakonec nemusí být myslící.“

„Je tu nějaká obdoba ohařů?“ vyzvíдалa Telorast.

Cudrn frkla. „Ohaři jsou myslící, hlupáku!“

„Jenomže jsou pitomí!“

„Ale nebyli tak pitomí, aby skočili na naše triky, že?“

„Jsou tu imbrulesové? Stantarové? Luthurasové – jsou tu luthurasové? Šupinatí, s dlouhým, chápavým ocasem a očima jako purlitští netopýři –“

„Ne,“ řekla Apsalar. „Nic takového tu není.“ Zamračila se. „Tihle tvorové jsou ze Starvald Demelain.“

Duchové chvíli mlčeli, pak se Cudrn protáhla po vršku hradby až přímo před Apsalar. „Opravdu? To je ale zvláštní shoda náhod –“

„A přesto mluvíte jazykem Tiste Andii.“

„Opravdu? Tak to je ještě zvláštnější.“

„Matoucí,“ souhlasila Telorast. „My jsme, ehm, předpokládaly, že tím jazykem mluvíš. Tedy že je to tvůj mateřský jazyk.“

„Proč? Nejsem Tiste Andii.“

„Ne, ovšemže ne. Díky Propasti, že se to vyjasnilo. Kam půjdeme odsud?“

„Navrhuju,“ pravila Apsalar po chvilce přemýšlení, „abyste vy dvě

zůstaly tady. Musím dnes v noci něco vyřídit, a společnost se mi k tomu nehodí.“

„Přeješ si být nenápadná,“ šeptala příkrčená Telorast. „To my poznáme, víš. Máš v sobě něco ze zloděje. Myslím, že my tři jsme spříznění duchové. Zloděj, ano, a možná i něco temnějšího.“

„Ovšemže temnějšího,“ utrousila Cudrn na zdi. „Služebnice Stínupána nebo patrona asasínů. Dnes v noci bude prolita krev a prolíje ji naše smrtelná společnost. Je asasín, to my víme, svého času jsme potkaly nespočetně asasínů. Podívej se na ni, Telorast, má po těle poschovávané vražedné čepele –“

„A je cítit vyčpělým vínem.“

„Zůstaňte tady,“ řekla Apsalar. „Obě dvě.“

„A co když nezůstaneme?“ zajímala se Telorast.

„Potom sdělím Kotilionovi, že jste unikly, a on za vámi pošle ohaře.“

„Poutáš nás k otroctví! Lapáš nás hrozbami! Cudrn, byly jsme oklamány!“

„Zabijme ji a ukradněme její tělo!“

„Radši ne, Cudrn. Něco mě na ní děsí. Dobře, Apsalar, která nejsi Apsalar, zůstaneme tady... chvíli. Dokud si nebudeme jisté, že jsi mrtvá nebo něco horšího, tak dlouho tu zůstaneme.“

„Nebo dokud se nevrátíš,“ dodala Cudrn.

Telorast podivně plazím způsobem zasyčela a dodala. „Ano, pitomče, to byla další možnost.“

„Tak proč jsi to neřekla?“

„Protože je to nabíledni, samozřejmě. Proč bych měla plýtvat dechem na něco, co je jasné? Podstatné je, že počkáme tady. To je podstatné.“

„Možná pro tebe,“ vrčela Cudrn, „ale ne nutně pro mě, teda ne že budu plýtvat dechem a něco ti vysvětlovat, Telorast.“

„Ty jsi vždycky průhledná, Cudrn.“

„Obě dvě,“ štekla Apsalar, „buďte zticha a počkejte tady, dokud se nevrátím.“

Telorast se usadila u základové zdi a zkřížila ruce. „Ano, ano. Jen jdi. Nám je to jedno.“

Apsalar rychle prošla mezi kamením, hodlajíc dostat se co nejdál od obou duchů, než vyhledá tajnou stezku, která ji, pokud půjde vše podle plánu, dovede k zamýšlené oběti. Proklínala rozcitlivělost, jež oslabilu její odhodlání, takže skončila se dvěma šílenými duchy na krku. Dobře věděla, že je nemůže opustit. Kdyby je ponechala jejich osudu, nejspíš by v Ehrlitanu vyvolali chaos. Příliš usilovně se ji

snažili přesvědčit, že jsou neškodní, a nakonec byli přikovaní v Říši stínu z nějakého důvodu – v chodbě plné navěky uvězněných tvorů, z nichž skutečně jen málokterý si mohl stěžovat na nespravedlnost.

V chodbě stínu nebyl žádný jasný azathský dům, protože byly k omezení hrozby používány obyčejnější prostředky. Aspoň takový měla Apsalar dojem. Doslova každý stálý prvek ve stínu byl prošpikovaný nezlomitelnými řetězy a v prachu byla zahrabána těla dosud k těm řetězům připoutaná. Ona i Kotilion naráželi na menhiry, tumuly, prastaré stromy, kamenné zdi a balvany, všechno domovy bezejmenných vězňů – démonů, ascendentů, přízraků a zjevení. Uprostřed jednoho kamenného kruhu byli přikovaní dokonce tři draci, navenek docela mrtví, avšak jejich těla nevyschla ani se nerozložila a prach zakrýval stále otevřené oči. To děsivé místo navštívil Kotilion a na vzpomínku se lepil slabý pozůstatek znepokojení – Apsalar usoudila, že v tom setkání šlo o víc, ale ne všechno z Kotilionova života v jejích vzpomínkách zůstalo.

Zajímalo ji, kdo je za všechny ty přikované zodpovědný. Jaká neznámá entita má tolik moci, že přemohla tři draky? Spoustu věcí z Říše stínu nechápala. A nejspíš jim nerozuměl ani Kotilion.

Cudrn a Telorast mluvily jazykem Tiste Andii, a přece prozradily důvěrnou znalost dračí říše Starvald Demelain. Setkaly se s paní zlodějí, která z panteonu zmizela již dávno, ačkoliv, pokud bylo v darúdzhistánských pověstech zrnko pravdy, znovu se krátce objevila před necelým stoletím, než vzápětí zmizela podruhé.

Chtěla ukrást měsíc. Jeden z prvních příběhů, které jí Kvítka vyprávěl, když ji Kotilion tak náhle opustil. Příběh s místní příchutí, jenž možná měl posílit tamní kult. Přiznala se, že ji to zajímá. Bohyně byla nakonec jmenovkyně. *Imass? Žádné podobizny paní neexistují – což je docela zvláštní, možná zákaz prosazený chámy. Jaké má symboly? Aha, ano. Šlěpěje. A závoj.* Rozhodla se, že se na to vyptá duchů.

V každém případě si byla jistá, že Kotilionu osvobození těch duchů nepotěší. A Stínupán bude zuřit. Což ji nakonec možná přimělo, aby to udělala. *Kdysi jsem byla posedlá, ale už nejsem. Budu sloužit, ale tak, jak se to hodí mně, ne jim.*

Smělé tvrzení, ale nic jiného jí nezbývalo. Bůh použije a zahodí. Nástroj je opuštěn, zapomenut. Pravda, Kotilion zřejmě nebyl v tomto ohledu stejně zapomnětlivý jako většina bohů, nicméně nakolik mu mohla důvěřovat?

V měsíčním světle našla tajnou stezku vinoucí se ruinami. Potichu se po ní vydala a využívala každého dostupného stínu až do srdce

Džen'rábu. Konec s roztoulanými myšlenkami, musela se soustředit, jinak se noční obětí stane sama.

Zradu bylo nutné potrestat. Tento úkol se spíš hodil pro Stínupána než pro Kotilionu, aspoň tak jí to patron asasinů vysvětloval. Bylo nutné vyřídit starý účet. Intriky už byly i tak dost komplikované a zmatené, a mělo být ještě hůř, pokud Stínupánovo podráždění poslední dobou na něco ukazovalo. Něco z toho neklidu se přeneslo i na Kotilionu. Šuškal se o dalším sbíhání moci. Větším než poslední, a Stínupán byl jaksi uprostřed. *Uprostřed všeho.*

Dostala se na dohled zasypané chrámové kupole, jediné téměř celé stavby tak daleko v Džen'rábu. Přikrčila se za mohutným kamenem, jehož povrch byl pokrytý tajemnými značkami, a prohlížela si cestu. Bylo na ni vidět z mnoha směrů. Bude to skutečná výzva, pokud tajný vchod do chrámu někdo hlídá. Musela předpokládat, že hlídky stojí v puklinách a štěrbínách všude kolem.

Zachytila pohyb, někdo vyšel z chrámu a nenápadně se kradl nalevo od ní. Byl příliš daleko, než aby rozeznala podrobnosti. V každém případě byla jedna věc jasná. Pavouk je v hnízdě a přijímá a vysílá agenty. Výborně. S trochou štěstí budou hlídky předpokládat, že je prostě další agent, pokud ovšem nemusí každý použít určitou stezku, která se každou noc mění.

Existovala jiná možnost. Apsalar vytáhla dlouhý tenký šátek, je muž se říká telab, a ovinula si ho kolem hlavy, až jí byly vidět pouze oči. Vytahala nože, ještě chvíli studovala cestu a vyrazila. Rychlý pohyb znamenal moment překvapení a navíc z ní dělal horší terč. Při běhu sutí čekala na hlasité zadrnčení kuše, svištění letící šipky. Žádné nepřišlo. Doběhla k chrámu a uviděla puklinu sloužící jako vchod. Stočila se k ní.

Vklouzla do tmy a zastavila se.

Průchod páchl krví.

Čekala, až se jí přízpůsobí zrak, zadržovala dech a poslouchala. Nic. Už rozeznala chodbu svažující se dolů. Prošla jí a zastavila se na kraji velké komory. Na zaprášené podlaze leželo v kaluži krve tělo. Na protější straně komnaty byly dveře zakryté závěsem. Kromě těla bylo v místnosti jen několik skromných kousků nábytku. Ohřívadlo vydávalo slabé oranžové světlo. Ve vzduchu visel kouř a smrt.

Apsalar přistoupila k tělu, oči upřené na závěs na dveřích. Smysly jí říkaly, že za ním nikdo není, jenomže pokud se mylila, mohla by to být osudová chyba. Vrátila jeden nůž do pochvy a převrátila tělo na záda, aby mu viděla do obličeje.

Mebra. Někdo zřejmě udělal její práci za ni.

Za ní se zavlnil vzduch. Vrhla se doleva do kotoulu a nad ní přeletěla vrhací hvězdice a udělala díru v závěsu. Apsalar vyskočila, zůstala přihrčená a zadívala se na chodbu vedoucí ven.

Do komnaty vstoupila postava zahalená v obepnutých šedých šatech. V levé ruce držela další železnou hvězdici, jejíž hroty se leskly jedem. V pravé ruce třímala nůž kethra, zahnutý, se širokou čepelí. Tvář asasinovi zakrýval telab, jen kolem tmavých očí bylo vidět bílé tetování na černé kůži.

Vrah poodstoupil ode dveří a oči upíral na Apsalar. „Ženská blbá,“ zasyčel ehrlitsky.

„Jižní klan Semků,“ uhádla Apsalar. „Jsi daleko od domova.“

„Neměli být žádní svědkové.“ Švihl levou rukou.

Apsalar se stočila. Hvězdice narazila do zdi za ní.

Semk se hnál hned za hvězdici. Levačkou mávl šikmo dolů, odrazil její ruku s nožem a bodl kethrou směrem na břicho, aby ji rozpáral. Nepodařilo se mu to.

Teprve pohnul levou rukou a Apsalar ukročila doprava. Patkou dlaně ho tvrdě udeřila do brady. Jelikož se vyhnula noži, musel ji Semk zbrání sledovat. Dávno předtím, než se k ní dostal, mu vrazila nůž mezi žebra a zasáhla srdce. Semk se zaúpěním sklouzl z čepele a zřítíl se na podlahu. Naposledy vydechl a znehybněl.

Apsalar si očistila nůž o jeho stehno a rozřezala mu šaty. Tetování pokračovalo, byl jím pokrytý celý. Běžný rys válečníků Jižního klanu, a přece obrázky nebyly semské. Tajemné písmo ovíjející jeho svalnaté údy bylo stejné jako rytiny v troskách před chrámem.

Jazyk První říše.

S rostoucím podezřením obrátila tělo na břicho. A uviděla zatma-venou skvrnu, zhruba čtvercovou, nad pravou lopatkou. Tam kdysi bylo jeho jméno, než bylo rituálně zakryto.

Tento muž býval knězem Bezejmenných.

Ach Kotilione, tohle se ti vůbec nebude líbit.

„Tak co?“

Telorast vzhledla. „Co co?“

„Je hezká.“

„My jsme hezcí.“

Cudrn frkla. „V této chvíli musím nesouhlasit.“

„No dobře. Pokud se ti líbí tmavé, nebezpečné typy.“

„Já se, Telorast, ptala, jestli s ní zůstaneme.“

„Pokud ne, Pomezičník z nás nebude mít radost, Cudrn. A to bys nechtěla, že ne? Už z nás kdysi radost neměl, nebo jsi zapomněla?“

„Dobře! Nemusela jsi s tím začínat! Takže je rozhodnuto. Zůstaneme s ní.“

„Ano,“ řekla Telorast. „Dokud nepřijdeme na způsob, jak z téhle kaše ven.“

„Ty je chceš podvést všechny?“

„No samozřejmě.“

„Výborně,“ prohlásila Cudrn, natáhla se na pobořenou zeď a zahleděla se na neznámé hvězdy. „Protože já chci svůj trůn zpátky.“

„To já taky.“

Cudrn zavětrila. „Mrtví lidé. Čerství.“

„Ano. Ale ne ona.“

„Ne, ona ne.“ Duch chvíli mlčel, než dodal: „Takže není jen hezká.“

„Ne,“ souhlasila zachmuřeně Telorast, „není jen hezká.“

KAPITOLA DVĚ

Je zcela očividné, že muž, jenž je náhodou
nejmocnějším, nejděsivějším, nejnebezpečnějším
kouzelníkem na světě, musí mít po svém boku ženu.
Nicméně neplatí, mé děti, že žena stejných
kvalit potřebuje po svém boku muže.
Kdo by tedy chtěl být tyranem?

Mistra Wu
Malazská škola pro opuštěné děti
1152 spánku Ohnice

Nehmotný, chvílemi se ztrácející z dohledu, kouřový a obláčkovitý Ammanas se na starobylém Trůnu stínu vrtěl. Oči jako z leštěné krevle upíral na hubenou postavičku před sebou. Poddaný byl kromě divokých šedočerných kudrn kolem uší a na temeni mírně zdeformované hlavy plešatý. Obočí soupeřící v chaotické rozmarnosti s kudrnami vraštil, což odpovídalo zmatené a znepokojivé tlačení pocitů na vrásčitém obličejí.

Mumlal si, a ne tak docela pro sebe: „Není tak děsivý, že? Ztrácí se, chvíli je tady a chvíli jinde, kolísavé zjevení s kolísavými záměry a možná i kolísavým intelektem – lepší bude nedovolit mu, aby mi četl myšlenky – vypadá přísně, ne, pozorně, ne, potěšeně! Ne, počkat. Vylekaně. Zděšeně. Ne, bázlivě. Ano, bázlivě. Ale ne nadlouho, to je únavné. Vypadá znuděně. Bohové, na co to myslím? Cokoliv, jen ne znuděně, jakkoliv tohle může být nudné, když se na mě dívá svrchu a já na něj nahoru a Kotilion je támhle se zkříženými rukama, opírá se o zeď a samolibě se uculuje – co je on vůbec za diváka? Ten nejhorší, říkám já. Na co jsem to myslel? No, aspoň jsem myslel. Vlastně *myslím*, a dá se předpokládat, že Stínupán dělá totéž, pokud mu ovšem nevytekl mozek, protože ho pohromadě přece drží jenom stíny, ne? Totiž, měl bych sám sobě připomínat, jak činím teď, že si mě zavolal. A tak jsem tady. Spravedlivý služebník. Věrný. No, více

méně věrný. Důvěryhodný. Většinou. Skromný a uctivý, vždycky. Navenek, a co je navenek, to je to jediné, na čem záleží na tomto i všech ostatních světech. Není tomu tak? Úsměv! Zamračení. Vypadá vstřícně. Nadějně. Neutěšeně, neučesaně, nahodile. Počkat, jak může někdo vypadat nahodile? Jaký výraz by musel mít? Musím si to promyslet. Ale teď, protože tohle není nahodilost, nýbrž okolnost –“

„Ticho.“

„Můj pane? Já nic neříkal. Á, lépe odvrátit zrak a myslet na tohle. Nic jsem neřekl. Ticho. Možná činí poznámku. Ano, to musí být ono. Podívat se zpátky, nesměle, a říct nahlas: Jistě, můj pane. Ticho. Tak. Jak reaguje? Je to mrtvice? Jak to mám poznat, se všemi těmi stíny? Nuže, kdybych na tom trůně seděl já –“

„Iskarale Puste!“

„Ano, můj pane?“

„Rozhodl jsem.“

„Ano, můj pane? Inu, jestli něco rozhodl, proč to prostě neřekne?“

„Rozhodl jsem, Iskarale Puste –“

„Dělá to znovu! Ano, můj pane?“

„Že ty...“ Stínupán se odmlčel a zřejmě si přejel rukou přes oči. „Ach ne...“ dodal tlučeně a zase se narovnal. „Rozhodl jsem, že ty budeš muset stačit.“

„Můj pane? Uhnout pohledem! Tenhle bůh je šílený. Sloužím šílenému bohu! Jaký výraz si to žádá?“

„Běž! Vypadni odsud!“

Iskaral Pust se poklonil. „Ovšem, můj pane. Okamžitě!“ A stál tam a čekal. Rozhlédl se a prosebně koukl po Kotilionovi. „Byl jsem povolán! Nemůžu odejít, dokud mě ten pěnící pitomec na trůně nepropustí! Kotilion chápe – to v těch strašlivě chladných očích mohlo být pobavení – ach, proč něco neřekne? Proč tomu žvanivému rozmazanci na trůně nepřipomene –“

Ammanas prskl a velekněz stínu Iskaral Pust zmizel.

Stínupán chvíli seděl bez pohybu, nakonec otočil hlavu a podíval se na Kotilionu. „Na co to koukáš?“ chtěl vědět.

„Na nic,“ opáčil Kotilion. „Poslední dobou jsi opravdu poněkud nehmotný.“

„Líbí se mi to.“ Dívali se na sebe. „Dobře, mám to trochu napjaté!“ Vřísknutí odeznělo ozvěnou a bůh se uklidnil. „Myslíš, že tam dorazí včas?“

„Ne.“

„Myslíš, že jestli to stihne, zvládne to?“

„Ne.“

„Kdo se tě ptal!?“

Kotilion sledoval, jak Ammanas na trůně zuří, vrtí se a ošívá. Najednou vládce stínu znehybněl a pomalu zvedl tenký prst. „Mám nápad.“

„A já tě s ním zanechám,“ prohlásil Kotilion a odstrčil se od zdi. „Jdu se projít.“

Stínupán neodpověděl.

Kotilion se ohlédl a zjistil, že zmizel. „Ach,“ zamumlal, „tak *to* byl opravdu dobrý nápad.“

Vyšel ze Stínutvrze, zastavil se a prohlížel si okolní krajinu. Mívala ve zvyku se znenadání měnit, ačkoliv ne tehdy, pokud se někdo skutečně díval, což asi bylo dobře. Napravo se táhly zalesněné kopce, uprostřed byly strouhy a strže a nalevo přízračné jezero, na němž plulo půl tuctu lodí se šedými plachtami. Usoudil, že to artorallažští démoni vyrazili na nájezd na aptoriánské pobřežní vesnice. Jezerní oblast se v blízkosti tvrze objevovala málokdy a Kotilionu to mírně zneklidnilo. Démoni této říše zřejmě jen čekali na svůj čas, Stínutvrzi nevěnovali pozornost a více méně si dělali, co se jim zlíbilo. Což obvykle zahrnovalo krevní msty, bleskové útoky na sousedy a plenění.

Ammanas by je mohl snadno ovládat, kdyby chtěl. Ale on to dělal zřídka, zřejmě nechtěl zkoušet hranice jejich věrnosti. Nebo měl možná jen jiné starosti se svými intrikami.

Věci nešly dobře. *Trochu napjaté, Ammanasi? Ani se nedivím.* Kotilion s ním skoro soucítit. Chvilku, než si připomněl, že si Ammanas většinu nebezpečí na svou hlavu přivolal sám. *A tím taky na mou.*

Stezky před Kotilionem byly úzké, křivolaké a zrádné. Každý vypočítaný krok vyžadoval největší opatrnost.

Budiž. Nakonec to neděláme poprvé. A uspěli jsme. Tentokrát je samozřejmě v sázce mnohem víc. Možná až příliš.

Kotilion se vydal k rozryté půdě naproti. Dva tisíce kroků a měl před sebou stezku vedoucí do rokle. Mezi skalními stěnami se převalovaly stíny. Nechtělo se jim rozdělovat se před ním, a tak mu jen klouzaly kolem nohou jako chaluhy na mělčině.

Tolik z této říše ztratilo zákonitě... místo. Zmatek spouštěl hotovou vřavu v kapsách, kde se stíny shromažďovaly. Slyšel slabý křik, jako z velké dálky, hlasy topících se zástupů. Na čele se mu zaperlil pot a zrychlil krok, dokud neměl roklí za sebou.

Stezka vedla vzhůru a nakonec ústila na širokou náhorní plošinu. Tam Kotilionovi padl zrak na kruh v dálce stojících kamenů. Vedle sebe vycítil něčí přítomnost. Otočil se a spatřil kostlivého tvora pokrytého hadry, jenž s ním držel krok. Nebyl dost blízko, aby se ho

mohl dotknout, ale přesto byl příliš blízko na Kotilionův vkus. „Pomezíčníku. Už jsem tě dost dlouho neviděl.“

„Nemůžu říct totéž o tobě, Kotilione. Chodím –“

„Ano, já vím,“ přerušil jej Kotilion, „chodíš po neviditelných cestách.“

„Ty je nevidíš. Ohaři tvým nedostatkem netrpí.“

Kotilion se na kostlivce zamračil a ohlédl se. Třicet kroků za ním se držel Baran, mohutnou hlavu skloněnou k zemi, oči žhnoucí raněným karmínem. „Jsi sledován.“

„Zřejmě se tím baví,“ usoudil Pomezíčník.

Chvilí šli mlčky, pak si Kotilion povzdechl. „Vyhledal jsi mě schválně?“ zeptal se. „Co chceš?“

„Od tebe? Nic. Ale vidím tvůj cíl, a tak chci být svědkem.“

„Svědkem čeho?“

„Tvého nadcházejícího rozhovoru.“

Kotilion se zamračil. „A kdybych u toho svědky mít nechtěl?“

Lebka se šklebila pořád, nicméně teď se zdálo, že se kření ještě víc. „Ve stínu není žádné soukromí, Uchvatiteli.“

Uchvatitel. Toho parchanta bych dávno zabil, kdyby už nebyl mrtvý. Dávno.

„Já nejsem tvůj nepřítel,“ poznamenal Pomezíčník, jako by uhádl, nač Kotilion myslí. „Zatím ne.“

„Už tak máme nepřátel až až. Proto také nechceme další. Naneštěstí, protože nic nevíme o tvých záměrech či motivech, nemůžeme předvídat, co by tě mohlo urazit. Pokud tedy stojíš o mír mezi námi, pouč mě.“

„To nemohu udělat.“

„Nemůžeš, nebo nechceš?“

„Chyba je na tvé straně, Kotilione, ne na mé. Na tvé a Stínupánově.“

„To se opravdu hodí.“

Pomezíčník se nad Kotilionovou jízlivou poznámkou zjevně zamyslel a kývl. „Ano, hodí.“

Dávno...

Přiblížili se ke stojícím kamenům. Nezůstal jediný překlad, který by kruh spojoval, jen sutiny roztroušené po svazích, jako by mohutnou stavbu rozvalil nějaký obrovský výbuch – i stojící kameny byly nakloněné ven jako okvětní plátky na květině.

„Toto je nepřijemné místo,“ zabručel Pomezíčník, když se stočili doprava k formálnímu vchodu po třídě lemované nízkými, zpráchnivělými stromy, stojícími vzhůru nohama, se zbytky kořenů chytajícími vzduch.

Kotilion pokrčil rameny. „Asi tak nepříjemné jako v podstatě všechno ostatní v této říši.“

„To si můžeš myslet, protože nemáš žádnou z mých vzpomínek. Strašlivé události v dávných, pradávných dobách, a přece ozvěny přetrvávají.“

„Je tu něco málo zbytkové energie,“ poznamenal Kotilion, když se přiblížili ke dvěma největším kamenům a prošli mezi nimi.

„To je pravda. Pochopitelně to není případ povrchu.“

„Povrchu? Co tím myslíš?“

„Stojící kameny jsou vždycky zpola zasypané, Kotilione. A tvůrci si obvykle uvědomovali, jaký to má význam. Nadsvětí a podsvětí.“

Kotilion se zastavil a zadíval se na obrácené stromy lemující třídu. „A to, co tu vidíme, se ukazuje podsvětí?“

„Jistým způsobem.“

„A nadsvětí se projevuje v nějaké jiné říši? Kde bys viděl kruh kamenů nakloněných k sobě a stromy správnou stranou nahoru?“

„Pokud už není úplně zasypaný nebo zcela zničený. Tento kruh je velice starý.“

Kotilion se znovu otočil a zadíval se na tři draky. Každý ležel před stojícím kamenem a mohutné řetězy mizely v půdě, nikoliv v omšelém kameni. Okovy měli kolem krku i čtyř končetin a další řetěz pevně ovinutý kolem plecí a křídel. Všechny řetězy byly napjaté, bránily jakémukoliv pohybu, dokonce drakům ani neumožňovaly zvednout hlavu. „Je to, jak jsi říkal, Pomezičníku,“ zamumlal Kotilion. „Nepříjemné místo. Už jsem zapomněl.“

„Zapomeneš pokaždé,“ opáčil Pomezičník. „Přemáhá tě okouzlení. Taková je zbytková energie v tomto kruhu.“

Kotilion po něm loupł pohledem. „Jsem očarován?“

Vyzábly tvor pokrčil rameny, až kosti tiše zachřestily. „Je to kouzlo bez účelu, krom toho, čeho dosahuje. Okouzlení... a zapomnění.“

„Tomu se mi nechce věřit. Všechna kouzla mají žádaný účinek.“

Další pokrčení rameny. „Jsou hladová, ale nedokážou se krmit.“

Kotilion po chvíli kývl. „Kouzla tedy patří drakům. To přijímám. Ale co samotný kruh? Copak jeho energie vyschla? Pokud ano, proč jsou draci dosud spoutaní?“

„Nevyschla, jednoduše na tebe nijak nepůsobí, Kotilione. Nejsi jejím cílem.“

„Aha.“ Otočil se. Na dohled příklusal Baran, širokým obloukem se vyhnul Pomezičníkovi a upřel oči na draky. A naježil se. „Odpovíš mi na tohle?“ zeptal se Pomezičníka. „Proč se mnou nemluvíš?“

„Možná jsi ještě neřekl nic, co by jim stálo za odpověď.“

„Možná. Jaká podle tebe bude jejich reakce, když začnu mluvit o svobodě?“

„Jsem tu,“ pravil Pomezičník, „abych to sám zjistil.“

„Čteš mi myšlenky?“ zeptal se tiše Kotilion.

Baran pomalu otočil obrovskou hlavu a podíval se na Pomezičníka. A udělal krok blíž.

„Nejsem takto vševědoucí,“ odtušil klidně Pomezičník a Baranovy pozornosti si zjevně nevšiml. „Ačkoliv někomu jako ty to tak může připadat. Já však existuji celé věky, déle, než si umíš představit, Kotilione. Znáám všechny modely, protože se všechno již nesčetněkrát odehrálo. Vzhledem k tomu, co se k nám všem blíží, nebylo těžké to předpovědět. Zvláště vzhledem k tvé zázračné jasnozřivosti.“ Prázdnými důlky studoval Kotilion. „Tušíš, vid', že draci jsou v jádru všeho, co přijde?“

Kotilion ukázal na řetězy. „Předpokládám, že sahají do nadsvětí. Která je to chodba?“

„Co myslíš?“ opáčil Pomezičník.

„Zkus mi číst myšlenky.“

„Nemohu.“

„Jsi tu tedy, protože se zoufale snažíš zjistit, co vím já, nebo co tuším.“

Pomezičníkovo mlčení bylo dostatečnou odpovědí. Kotilion se usmál. „Myslím, že se nakonec nebudu pokoušet s draky mluvit.“

„Ale ano, nakonec to uděláš,“ ujistil jej Pomezičník. „A až to uděláš, já budu u toho. K čemu ti tedy prospěje mlčet nyní?“

„Asi k tomu, že tě to naštve.“

„Existuji celé věky –“

„Takže už jsi byl někdy našťvaný, ano, já vím. A bezpochyby budeš zas.“

„Přemož se, Kotilione. Brzy, když už ne hned. Jestli chceš přežít, co přichází.“

„No dobře. Pokud mi povíš jména těch draků.“

Očividně zdráhavá odpověď: „Jak si přeješ –“

„A proč tu jsou uvěznění a kdo je uvěznil.“

„To nemohu.“

Dívali se na sebe, nakonec Pomezičník naklonil hlavu a poznamenal: „Zřejmě jsme uvízli na slepém bodě, Kotilione. Jak se rozhodneš?“

„No dobře. Vezmu, co půjde.“

Pomezičník se otočil k drakům. „Jsou čistokrevní. Eleintové. Ampelas, Kalse a Eloth. Jejich zločinem byla... ctižádostivost. To je

celkem běžný zločin.“ Znovu se podíval na Kotilionu. „Možná endemická.“

V odpověď na zastřenou hrozbu Kotilion jen pokrčil rameny a popošel k uvězněným bestiím. „Budu předpokládat, že mě slyšíte,“ pravil tiše. „Blíží se válka. Vypukne už za pár let. A myslím, že do sebe vtáhne všechny ascendenty ze všech říší. Potřebuju vědět, na čí straně budete bojovat, pokud budete osvobozeni.“

Ticho, po chvíli mu v hlavě zachraptěl hlas: „*Přicházíš sem, Uchvatiteli, hledaje spojence.*“

Zazněl druhý hlas, rozhodně ženský: „*Spoutané vděčností za naše vysvobození. Vyjednávám já z tvé pozice, byla bych bláhová, kdybych doufala ve věrnost, v důvěru.*“

„Souhlasím,“ řekl Kotilion, „že to představuje problém. Nejspíš navrhnete, abych vás osvobodil předtím, než začneme vyjednávat.“

„*To je jenom spravedlivé,*“ podotkl první hlas.

„Žel, já netoužím být spravedlivý.“

„*Bojíš se, že tě sežereme?*“

„V zájmu stručnosti,“ řekl Kotilion, „a slyšel jsem, že váš druh miluje stručnost.“

Tehdy promluvil třetí drak hlubokým, těžkým hlasem: „*Kdybys nás nejdřív osvobodil, skutečně bys nám ušetřil námahu se smlouvat. Kromě toho máme hlad.*“

„Co vás přivedlo do této říše?“ zajímal se Kotilion.

Žádná odpověď.

Kotilion si povzddechl. „Možná bych byl ochotnější vás osvobodit – pokud to je v mé moci – kdybych měl důvod věřit, že vaše uvěznění bylo nespravedlivé.“

Dračice se zeptala: „*A ty o tom hodláš rozhodnout?*“

„Tohle není vhodná chvíle na hádky,“ odsekl rozčileně. „Poslední osoba, která to rozhodnutí učinila, očividně nerozhodla ve váš prospěch a dokázala s tím něco udělat. Myslel bych si, že celá ta staletí v řetězech vás dovedou k přehodnocení motivů. Vy ale zřejmě litujete jenom toho, že jste se nevyrovnali poslední entitě, která si vás dovolila soudit.“

„Ano,“ přiznala dračice, „*toho litujeme. A nejen toho.*“

„Dobře. Poslouchám.“

„*Toho, že Tiste Andii, kteří vpadli do této říše, byli tak důkladní ničitelé,*“ ujal se slova třetí drak, „*a tak neoblomně trvali na tom, aby trůn zůstal neobsazen.*“

Kotilion se zhluboka nadechl. Ohlédl se na Pomezíčníka, ale ten neříkal nic. „A co tak podnítilo jejich zápal?“ zeptal se tedy draků.

„Pomsta, samozřejmě. A Anomandaris.“

„Aha, takže teď zřejmě můžu předpokládat, že vím, kdo vás tři uvěznil.“

„*Téměř nás zabil,*“ posteskla si dračice. „*Z jeho strany to bylo přehnané. Nakonec lepší eleint na Trůnu stínu než další Tiste Edur nebo něco horšího, uchvatitel.*“

„A jak to, že eleintové by nebyli uchvatitelé?“

„*Puntičkářstvím na nás dojem neuděláš.*“

„A to všechno se odehrálo před, nebo po Rozštěpení říše?“

„*Takové rozdíly jsou bezvýznamné. Rozštěpení pokračuje dodnes, a co se týče sil, které tu osudovou událost zosnovaly, těch bylo mnoho a různých. Jako smečka enkar'al blížících se k raněné drypthaře. Co je zranitelné, přitahuje... nenažrance.*“

„Tudíž,“ usoudil Kotilion, „pokud budete osvobozeni, budete chtít znovu získat Trůn stínu. Jenomže tentokrát na něm někdo sedí.“

„*Pravdivost tohoto tvrzení je předmětem diskuse,*“ prohodila dračice.

„*Otázka sémantiky,*“ dodal první drak. „*Stíny vrhané stíny.*“

„Myslíte, že Ammanas sedí na špatném Trůně stínu.“

„*Pravý trůn ani není v tomto úlomku Emurlahn.*“

Kotilion zkřížil ruce na prsou a usmál se. „A Ammanas je?“

Draci mlčeli a on s velkým uspokojením vycítil jejich neklid.

„To, Kotilione,“ ozval se za ním Pomezičník, „je zajímavý rozdíl. Nebo jsi jenom neupřímný?“

„To ti nemůžu říct,“ opáčil Kotilion se slabým úsměvem.

Promluvila dračice. „*Jsem Eloth, paní iluzí – Meanas pro tebe – a Mockry a Thyr. Tvůrkyně krve. Vše, oč mě K'rul požádal, jsem vykonala. A ty se teď opovažuješ pochybovat o mé věrnosti?*“

„Aha,“ Kotilion kývl, „v tom případě předpokládám, že o hrozící válce víte. A víte taky, že se šeptá, že se K'rul vrátil?“

„*Jeho krev je nemocná,*“ upozornil třetí drak. „*Já jsem Ampelas, jenž tvaroval krev na stezkách Emurlahn. Kouzla, jimiž vládnou Tiste Edur, se zrodila z mé vůle – už chápeš, Uchvatiteli?*“

„Že draci mají sklon pronášet velkolepá prohlášení? Ano, to chápou, Ampelasi. Měl bych teď věřit, že pro každou chodbu, starší i novou, existuje odpovídající drak? Že jste přichutě K'ruľovy krve? A co převtělenečtí draci, jako Anomandaris, a což je ještě důležitější, Skabandari Krvooký?“

„*Žasneme,*“ zabručel první drak po chvíli, „*že znáš to jméno.*“

„Protože jste ho kdysi dávno zabili?“

„*Špatný odhad, Uchvatiteli, a horší, protože odhalil rozsah tvé*

nevědomosti. Ne, my ho nezabili. V každém případě jeho duše žije dál, ač v mukách. Ta, jejíž pěst mu roztříštila lebku a tak zničila jeho tělo, s námi nemá nic společného, a myslíme, že ani s nikým jiným krom sebe.“

„Takže ty jsi Kalse,“ uhádl Kotilion. „A která stezka je tvá?“

„Velkolepá prohlášení nechávám příbuzenstvu. Nepotřebuji na tebe udělat dojem, Uchvatiteli. Navíc mě těší zjišťování, jak málo chápeš.“

Kotilion pokrčil rameny. „Ptal jsem se na převtělence. Skabandariho, Anomandarise, Osserka, Olar Ethil, Dracona –“

Za ním promluvil Pomezičník. „Kotilione, už jsi jistě uhádl, že tito tři draci usilovali o Trůn stínu z počestných důvodů.“

„Aby vyléčili Emurlahn, ano, Pomezičníku, to chápu.“

„Copak o to neusiluješ též?“

Kotilion se k němu obrátil. „Ano?“

Pomezičníka to zřejmě zarazilo. Naklonil hlavu a řekl: „Tebe nezajímá vyléčení, nýbrž to, kdo bude sedět na trůně potom.“

„Jak tomu rozumím já,“ opáčil Kotilion, „jakmile tihle draci udělali, co po nich žádal K’rul, byli donuceni vrátit se do Starvald Demelain. Jako zdroje kouzel nesměli zasahovat či zůstat činní v říších, jinak by kouzla přestala být předvídatelná, což by zase napomáhalo chaosu – věčnému nepříteli v tomto velkolepém plánu. Jenomže se ukázalo, že převtělenci představují problém. Mají v sobě krev Tiam a s ní i obrovskou moc eleintů. Přesto se můžou potulovat podle libosti. Můžou zasahovat, což také dělají. Ze zřejmých důvodů. Skabandari byl původem Edur, proto se stal jejich šampionem –“

„Poté co vyvraždil edurskou královskou linii!“ zasyčela Eloth. „Poté co té prolil dračí krev v srdci Kurald Emurlahn! Poté, co té chodbě zasadil první, osudovou ránu! Co podle něj byly brány?“

„Tiste Andii pro Anomandarise,“ pokračoval Kotilion, „Tiste Liosan pro Osserka. T’lan Imass pro Olar Ethil. Tato spojení a věrnosti z nich zrozené jsou zjevné. Draconus je pochopitelně větší záhada, protože zmizel už dávno –“

„*Nejočernovější ze všech!*“ vřískla Eloth a její hlas naplnil Kotilionovi lebku, až sebou trhl.

Couvl a zvedl ruku. „Ušetři mě, prosím. Abych byl upřímný, zas tak moc mě to nezajímá. Vlastně chci jen zjistit, jestli mezi eleinty a převtělenci existovalo nepřátelství. Zřejmě ano, s možnou výjimkou Silanah –“

„Tu svedl svým kouzlem Anomandaris,“ štěkla Eloth. „A nekonečnými prosbami Olar Ethil...“

„Kvůli nim přinesla oheň do světa Imassů,“ dodal Kotilion. „To je její aspekt, že? Thyr?“

„*Není tak nevědomý, jak si myslíš, Kalse,*“ poznamenal Ampelas.

„Ale ty si také činíš nároky na Thyr, Eloth,“ pokračoval Kotilion.

„Ach, to bylo od K'rula chytré, donutit tě podělit se o moc.“

„*Na rozdíl od Tiam,*“ poznamenal Ampelas, „*když jsme zabiti my, zůstaneme mrtví.*“

„Což mě přivádí k tomu, co skutečně potřebuju pochopit. Ke starším bohům. Oni nejsou z jednoho světa, že ne?“

„*Ovšemže ne.*“

„A jak dlouho se tu potulují?“

„*Již v dobách, kdy Noc vládla sama,*“ vysvětloval Ampelas, „*tu existovaly živelné síly. Byly neviditelné, dokud nepřišlo Světlo. Vázaly je jen jejich zákony. Je podstatou Noci, že vládne pouze sama.*“

„A Chromý bůh je starší?“

Ticho.

Kotilion zadržel dech. K této otázce se dopracoval značnou oklikou a cestou zjistil spoustu věcí – tolik toho měl k přemýšlení, že ho to zcela ohromilo, hlavu měl plnou nových informací. „Musím to vědět,“ pronesl v pomalém výdechu.

„Proč?“ zajímal se Pomezičník.

„Jestli je,“ odvětil Kotilion, „potom následuje další otázka. Jak lze zabít živelnou sílu?“

„Ty chceš zničit rovnováhu?“

„Ta už byla zničena, Pomezičníku! Toho boha přitáhli na povrch světa. A spoutali. Jeho moc je rozervaná, poschovávaná v mrňavých chodbičkách v podstatě bez života, jenomže jsou všechny spojeny se světem, ze kterého pocházím –“

„*To má ten svět smůlu,*“ utrousil Ampelas.

Samolibé opovržení v jeho odpovědi Kotilionu popíchlo. Zhluboka se nadechl a mlčel, dokud ho vztek nepřesel. Potom se opět obrátil k drakům. „A z toho světa, Ampelasí, otravuje chodby. Všechny chodby. Dokážete bojovat s tím?“

„*Kdybychom byli osvobozeni –*“

„Kdybyste byli osvobozeni,“ ucedil Kotilion s tvrdým úsměvem, „pokračovali byste v původní činnosti a v Říši stínu by byla prolita další dračí krev.“

„*Ty a tvůj druh uchvatitel opravdu věříte, že na to máte?*“

„Vždyť jste to sami v podstatě přiznali,“ upozornil jej Kotilion. „Vás lze zabít, a když jste zabiti, zůstanete mrtví. Není divu, že Anomandaris vás tří přikoval. V neústupné hlouposti se vám nikdo nevyrovná –“

„Rozštěpená říše je nejslabší říší ze všech! Proč myslíš, že Chromý bůh pracuje přes ni?“

„Děkuju,“ řekl Kotilion Ampelasovi tiše. „To jsem potřeboval vědět.“ Otočil se a odcházel.

„Počkej!“

„Ještě si promluvíme, Ampelasi,“ hodil přes rameno, „než půjde všechno do Propasti.“

Pomezičník jej následoval.

Jakmile opustili kruh kamenů, tvor promluvil: „Musím si vynadat. Podcenil jsem tě, Kotilione.“

„To je celkem běžná chyba.“

„Co uděláš teď?“

„Proč bych ti to měl vykládat?“

Pomezičník neodpověděl hned. Sešli z kopce na pláň. „Měl bys mi to říct,“ pronesl nakonec, „protože možná budu ochoten ti pomoci.“

„To by pro mě znamenalo víc, kdybych věděl, kdo jsi, co jsi zač.“

„Můžeš mě považovat za... živelnou sílu.“

Kotilionu zamrazilo. „Chápu. No dobře, Pomezičníku. Zdá se, že Chromý bůh zaútočil na několika frontách. Největší starosti nám ze zřejmých důvodů dělají První trůn T'lan Imass a Trůn stínu. Máme pocit, že o ně bojujeme sami – nemůžeme se spolehnout ani na ohaře, protože jim zjevně pořád velí Tiste Edur. Potřebujeme spojení, Pomezičníku, a potřebujeme je hned.“

„Právě jsi opustil tři takové spojení –“

„Spojení, kteří by nám neutrhli hlavu, jakmile by hrozba pomí-
nula.“

„Aha, o to jde. Nuže dobrá, Kotilione. Zvážím to.“

„Jen nespěchej.“

„To je však protichůdná rada.“

„Pokud někomu schází ponětí o jízlivosti, tak asi ano.“

„Zajímáš mě, Kotilione. A to je vzácnost.“

„Já vím. Existuješ celé věky...“ Kotilion se odmlčel. *Živelná síla. Asi jí bude. Zatraceně.*

Existovalo tolik způsobů, jak nahlížet na tuto děsivou nutnost, na rozlehlé spiknutí motivů, z nichž bylo lze vytřídit všechny možné odstíny a formy morálky, až se z toho Mappo Pořízovi točila hlava. Do myšlenek mu proudil jedině žal, čistý a vychlazený. Cítil, jak se z kamene, na němž měl položené drsné ruce, pomalu vytrácí vzpomínka na noc. Kámen brzy zažije sluneční žár – poďobané břicho se

stopami po kořenech, jež nebylo otočené ke slunci po bezpočet tisíciletí.

Mappo obracel kameny. Od rána jich otočil šest – hrubě přitesané dolomitové desky. Pod každou našel kosti. Malé zkamenělé kosti, rozmačkané těžkým kamenem na kousky, nicméně kostry byly, pokud Mappo viděl, celé.

Vždycky tu byly a vždy budou všemožné války. To věděl, ač měl duši sežehlou a zjizvenou, a tak ho objev dávno mrtvých jaghutských dětí nijak nevyvedl z míry. Hrůza jeho myšlenkami proběhla milosrdně rychle a zanechala po sobě jeho starého přítele – žal.

Čistý, vychlazený proud.

Války, v nichž voják bojuje s vojákem a kouzelník se srazí s kouzelníkem. Asasínové srovnají účty, za noci se blýsknou nože. Války, v nichž zákonné bojovalo s vědomě nezákonným, v nichž zdravý rozum stál proti psychopatovi. Viděl, jak za jedinou noc vyrostly z pouště krystaly, jedna faseta za druhou, odkrývající se jako okvětní plátky na rozvíjejícím se květu, a nabyl dojmu, že krutost se chová stejně. Jeden incident vede k dalšímu, až nakonec vypukne požár a pohltní každého, kdo mu stojí v cestě.

Mappo sundal ruce z obrácené desky a pomalu se narovnal. Zapátral po svém společníkovi, jenž se dosud brodil teplou mělčinou Rarakuského moře. Jako dítě, které objevilo novou, nečekanou radost. Cákal kolem sebe a přejížděl rukama rákosí, jež vypadalo, jako by se na něj rozpomnělo samo moře.

Icarium.

Můj krystal.

Když požár pohltní děti, rozdíl mezi zdravým rozumem a psychopatem přestane existovat. Věděl, že je to jeho vina, když chce najít pravdu na každé straně, pochopit množství důvodů ospravedlňujících páchání těch nejkrutějších zločinů. Imassové byli zotročení prolhanými jaghutskými tyrany, vedeni k uctívání falešných bohů a nuceni provádět příšerné věci. Dokud klam neodhalili. Což vyvolalo pomstu, zprvu na tyранеch, poté na všech Jaghutech. A tak krystal rostl, fasety za fasetou...

Až k této... Znovu se zadíval na dětské kosti, přimáčkuté dolomitovými deskami. Ne vápencovými, protože dolomit má vhodný povrch pro tesání piktogramů, a ač je měkký, vstřebává magii a díky tomu eroduje pomaleji než čistý vápenec, takže na něm rytiny zůstaly, i když po mnoha tisíciletích poněkud vybledlé a omšelé, pravda, nicméně stále rozeznatelné.

Energie ochranných kouzel přetrvávala dávno poté, co tvor pod nimi uvězněný zemřel.

Dolomit prý uchovává vzpomínky. Alespoň tomu věřili Mappovi soukmenovci, kteří při svých toulkách narazili na podobné imasské stavby, improvizované hrobky, posvátné kruhy, vidoucí kameny na vrcholcích kopců – naráželi na ně a svědomitě se jim vyhýbali. Přízračnost těchto míst totiž byla téměř hmatatelná.

Aspoň my si to namlouváme.

Seděl tady, na břehu Rarakuského moře, na místě prastarého zločinu, a kromě toho, co vykouzlily jeho vlastní myšlenky, tu nebylo nic. Kámen, na který vložil ruce, měl zřejmě velmi krátké vzpomínky. Chlad temnoty, žár slunce. A nic víc.

Krátké vzpomínky.

Cáknutí, a Icarium už mířil na břeh a oči mu nadšením zářily. „Takové úžasné dobrodiní, vid', Mappo? Tyto vody mě osvěžily. Proč si nezaplaveš, aby se ti dostalo požehnání daru Raraku?“

Mappo se usmál. „Řečené požehnání by tuhle starou kůži rychle spláchno, příteli. Bojím se, že dar by byl promarněn, a tak nebudu riskovat, že probuzené duchy zklamu.“

„Mám pocit,“ pravil Icarium, „jako by hledání začínalo nanovo. Nakonec pravdu objevím. Zjistím, kdo jsem. Co všechno jsem spáchal. A také odhalím,“ dodal cestou k Mappovi, „důvod tvého přátelství – proč se vždy pohybuješ po mém boku, i když se já pořád ztrácím. Ach, bojím se, že jsem tě urazil – ne, prosím, netvař se tak zachmuřeně. Jde jen o to, že nechápu, proč se tolik obětuješ. Co se přátelství týče, pro tebe musí být otravné.“

„Ne, Icarie, nejde o oběti. Ani o otravnost. Takoví jsme a takhle jednáme, to je vše.“

Icarium si povzdechl a zadíval se na nové moře. „Kdybych jen měl takový klid v duši jako ty, Mappo...“

„Zemřely tu děti.“

Jhag upřel zelené oči na půdu za Trellem. „Všiml jsem si, že převracíš kameny. Ano, vidím je. Kdo to byl?“

Nějaká noční můra včera v noci vymazala Icariovi všechny vzpomínky. Poslední dobou se to stávalo častěji. Znepokojivé. A... zdrucující. „Jaghuti. Z válek s T'lan Imass.“

„To je strašlivý skutek,“ podotkl Icarium. Slunce rychle vysušovalo kapky vody na jeho hladké šedozelené kůži bez chlupů. „Jak to, že smrtelníci jsou k životu tak přezíraví? Podívej se na toto sladké moře, Mappo. Nové pobřeží kypí životem. Ptáci, hmyz a všechny ty nové rostliny, objevuje se tu tolik radosti, příteli, až mi z toho puká srdce.“

„Nekonečné války,“ utrousil Mappo. „Život zápasí, každý se snaží vytlačit ostatní a tak vyhrát.“

„Dnes ráno jsi ponurý společník, Mappo.“

„Ano, jsem. Mrzí mě to, Icarie.“

„Nezdržíme se tu chvíli?“

Mappo si prohlížel přítele. Svlčený do půli těla působil ještě divošštěji, barbarštěji než obvykle. Barvivo, kterým zakrýval přirozený odstín své pleti, se již téměř ztratilo. „Jak si přeješ. Nakonec je to tvoje cesta.“

„Vědomosti se vracejí,“ prohlásil Icarium s očima upřenýma na moře. „Dar Raraku. Byli jsme svědky, když se tyto vody vzedmully tady na západním pobřeží. Dál na západě tedy bude řeka a mnoho měst –“

Mappo přimhouřil oči. „Teď už jen jedno, které stojí za řeč,“ podotkl.

„Jen jedno?“

„Ostatní zanikla před mnoha tisíci lety, Icarie.“

„N’karafál? Trebur? Inath’an Merusin? Jsou pryč?“

„Inath’an Merusin se dnes jmenuje Mersin. Poslední z velkých měst na březích řeky.“

„Vždyť jich bylo tolik, Mappo. Vzpomínám si na všechna jména. Vinith, Hedori Kwil, Tramara...“

„Všichni rozsáhle zavlažovali, vytahovali vodu z řeky na pláň. Všichni káceli lesy na stavbu lodí. Ta města jsou mrtvá, přáteli. A řeka, jejíž vody kdysi byly tak čisté a sladké, je ztěžklá bahnem a velice zmenšená. Z plání se ztratila ornice, změnily se v Lato Odhan na východ od řeky Mersin a v Ugarat Odhan na západ.“

Icarium se chytil za spánky a zavřel oči. „Tak dlouho, Mappo?“ zeptal se šeptem.

„Možná ty vzpomínky spustilo moře. Tehdy to totiž opravdu bylo moře, většinou se sladkou vodou, i když voda prosakovala vápencovými útesy z Longšanského zálivu – ta bariéra se rozpouštěla, stejně jako se to stane teď, pokud moře dosahuje tak daleko k severu jako kdysi.“

„První říše?“

„Ta se už tehdy rozkládala. Nešlo ji zachránit.“ Mappo zaváhal, když viděl, jak přítele ranil. „Ale lidé se do této země vrátili, Icarie. Sedmiměstí – ano, jméno je odvozeno ze starých vzpomínek. Na starých troskách vyrostla nová města. Od jednoho jsme teď čtyřicet líc. Lato Revae je na pobřeží –“

Icarium se náhle otočil. „Ne,“ prohlásil. „Ještě nejsem připravený

odejít, překračovat oceány. Tato země ukrývá tajemství – má tajemství, Mappo. Třeba se ukáže, že starobylost mých vzpomínek je výhodou. Krajina mých myšlenek je nakonec krajinou mé vlastní minulosti a mohla by vydat pravdu. Vydáme se po těch starých stezkách.“

Trell kývl. „Rozbiju tábor.“

„Trebur.“

Mappo se otočil a čekal s rostoucím děsem.

Icarium upíral oči na něj, svislé zorničky zúžené na slunci do černých škvírek. „Vzpomínám si na Trebur. Strávil jsem tam ve Městě kupolů nějaký čas. Něco jsem udělal. Něco důležitého.“ Zamračil se. „Udělal jsem... něco.“

„Čeká nás tedy náročné putování,“ zabručel Mappo. „Tři, možná čtyři dny na kraj Thalas. Dalších deset k městu Mersin. Koryto se od místa starověkého Treburu přesunulo. Den cesty na západ od řeky a najdeme trosky.“

„Potkáme cestou vesnice a tak?“

Mappo zavrtěl hlavou. „Odhany jsou dnes v podstatě bez života, Icarie. Občas se sem dolů odváží z Thalas vedanické kmeny, ale ne v této roční době. A luk měj připravený – jsou tu antilopy, zajíci a drologové.“

„Tedy vodní jámy?“

„Znám je,“ ujistil jej Mappo.

Icarium si došel pro věci. „Tohle jsme už dělali, že?“

Ano. „Už dlouho ne, příteli.“ *Vlastně skoro osmdesát let. Jenže naposledy jsme do toho spadli – nic sis nepamatoval. Tentokrát se bojím, že to bude jiné.*

Icarium se zastavil s rohovinovým lukem v rukou a zadíval se na Mappa. „Máš se mnou takovou trpělivost,“ poznamenal se smutným úsměvem, „zatímco já jen bloudím, navždy ztracený.“

Mappo pokrčil rameny. „Tohle prostě děláme.“

Obzor v dálce na jihu lemovaly Path'Apúrské hory. Od odchodu z města Pan'potsun uběhl skoro týden a s každým dnem se počet vesnic, jež míjeli, zmenšoval a vzdálenost mezi nimi se naopak zvětšovala. Postupovali mučivě pomalu, což se dalo čekat, když šli pěšky a navíc s mužem, který zřejmě přišel o rozum.

Démon Ropušník, s opálenou kůží pod prachem téměř olivovou, vyšplhal na balvan a dřepł si vedle Řezníka.

„Prohlášení. Říká se, že pouštní vosy stráží drahokamy a tak. Otázka. Slyšel Řezník takové příběhy? Vyčkávací odmlka.“

„Spíš to vypadá jako něčí představa špatného vtipu,“ opáčil Řezník. Pod sebou měli plošinu obklopenou skalami. Tady se utábořili. Scillara a Felisín Mladší seděly dole a staraly se o provizorní ohniště. Šílenice nebylo vidět. Řezník usoudil, že se zase někam zatoulal. Rozmlouvá s duchy nebo spíš s hlasy ve své hlavě. Ano, Heborik nosil kletbu, tygří pruhy na kůži, požehnání od boha války, a ty hlasy v jeho hlavě mohly být skutečné. Nicméně, když člověka zlomíte víckrát...

„*Opožděný postřeh. Larvy, tam ve tmavém prostoru hnízda. Hnízda? Zmatený. Úlu? Hnízda.*“

Řezník se zamračil a podíval se na démona. Plochou, lysou hlavu a široký obličej se čtyřma očima měl poseté hrbolky a oteklé od vosích žihadel. „To jsi neudělal. Udělal.“

„*Rozhněvanost je jejich obvyklý stav, jak si nyní myslím. Rozlomení jejich jeskyně je rozhněvalo ještě víc. Srazili jsme se v bzučícím sporu. Já dopadl hůř, myslím.*“

„Černý vosy?“

„*Náklon hlavy, otázka. Černé? Obávaná odpověď, inu ano, byly. Černé. Řečnická otázka, je to důležité?*“

„Buď rád, že jsi démon,“ zabručel Řezník. „Dvě tři jejich žihadla zabijou dospělýho muže. Deset zabije koně.“

„*Kůň – ty jsme měli – vy jste je měli. Já byl nucen běžet. Kůň. Velké čtvernohé zvíře. Šťavnaté maso.*“

„Lidi na nich radši jezdí,“ poznamenal Řezník. „Dokud nepadnou. Teprve potom je jíme.“

„*Mnohé využití, výborné a nemarnotratné. Snědli jsme vaše? Kde najdeme víc takových tvorů?*“

„Nemáme peníze na nákup, Ropušníku. A naše jsme prodali v Pan’potsunu, abychom měli na jídlo a zásoby.“

„*Tvrdošíjná uvážlivost. Žádné peníze. Tak to bychom si je měli vzít, můj mladý příteli. A uspíšit cestu k mému tolik očekávanému závěru. Tón naznačuje mírné zoufalství.*“

„Pořád nic od L’orika?“

„*Znepokojivé. Ne. Můj bratr mlčí.*“

Chvíli oba mlčeli. Démon si vybíral pilovité okraje rtů, kde se mu zachytily šedé vločky a rozdrčené vosy. Vyžral vosí hnízdo. Žádný div, že byly vosy našťvané. Řezník si přetřel obličej. Potřeboval oholit. A vykoupat se. A nové, čisté šaty.

A smysl života. Kdysi dávno, když ještě byl Kvítka Berka z Darúdzhistánu, mu strýc připravoval cestu, aby se mohl stát polepšeným Kvítkem. Mladíkem ze šlechtických dvorů, slibnou osobností, při-

tažlivou pro mladé, bohaté a rozmazlené ženy ve městě. Toto přání však mělo po všech směrech krátkého trvání. Strýc zemřel a mrtev byl i Kvítka Berka. Nezůstala ani hromádka popela, kterou by bylo možné rozhrabat.

Nejsem, jaký jsem býval. Dva muži, stejná tvář, ale rozdílné oči. V tom, co viděly, v tom, co odrážejí do světa.

„Hořká příchut’“, poznamenal mu v mysli Ropušník a dlouhým jazykem slízl poslední zbytky vos. Ztěžka si povzdechl. „A přece zasytí. Otázka. Může jeden prasknout z toho, co má uvnitř?“

Doufám, že ne. „Měli bychom najít Heborika, jestli máme dneska ještě něco zvládnout.“

„Povšimnuto dříve. Neviditelné ruce zkoumal skály nahoře. Pach stopy ho vedl nahoru do skal.“

„Stopy?“

„Voda. Hledal zdroj pramene, který jsme viděli sbírat se dole poblíž masitých žen, které, řečeno žárlivě, tě tolik zbožňují.“

Řezník se narovnal. „Mně tak masitě nepřipadají, Ropušníku.“

„Zvláštní. Hromady masa, nádoby uskládající vodu tam na stehnech a vzadu. Na prsou –“

„No dobře. Tenhle druh masitosti. Jsi příliš masožravý, démone.“

„Ano. Nejvurčovatější lahodný souhlas. Mám najít Neviditelné ruce?“

„Ne, já to udělám. Myslím, že jezdcí, kteří nás včera minuli po cestě, nejsou tak daleko, jak by měli být, a já budu rád, pokud ohlédáš Scillaru s Felisín.“

„Nikdo je neodvede“, ujistil jej Ropušník.

Řezník se zadíval na dřepícího démona. „Scillara a Felisín nejsou koně.“

Ropušník pomalu mrkl, nejdřív očima vedle sebe, potom horním a dolním okem. Vyplázl jazyk. „Bezstarostně. Ovšemže ne. Nedosta-
tečný počet nohou, příhodně povšimnuto.“

Řezník se posunul na kraj balvanu a přeskočil na další v hromadě pod skalami. Chytil se římsy a vytáhl se nahoru. Bylo to skoro jako vylézt na balkon nebo palácovou zeď. *Tak ony mě zbožňují, co?* Nemohl tomu uvěřit. Usoudil, že je na něj prostě lepší pohled než na starce nebo démona, ale zbožňování to rozhodně není. V těch dvou ženských se nevyznal. Hašteřily se jako sestry, soupeřily o všechno v dohledu a o věci, které Řezník neviděl a nechápal. A jindy si byly záhadně blízké, jako by měly společné tajemství. Obě poskakovaly kolem Heborika Neviditelné ruce, Trhačova válečného jezdce.

Možná že válka potřebuje pečovatelky. Možná že je bůh takhle

šťastný. Kněz nakonec potřebuje akolyty. To se dalo čekat od Scillary, protože ji Heborik vytáhl z příšerné existence a vlastně ji jakýmsi dosud neurčeným způsobem vyléčil – pokud Řezník hádal správně ze skrovných poznámek, jež občas vyslechl. Scillara mu byla hodně vděčná. A u Felisín šlo o pomstu, provedenou k její spokojenosti na někom, kdo jí strašlivě ublížil. Bylo to složité. Když o tom tak přemýšlím, určitě spolu mají tajnosti. Spoustu tajností. A co je mi po tom? Ženské jsou jenom hromada rozporů obklopená smrtelnými pastmi. Přístupujete na vlastní nebezpečí. Lepší je vůbec se nepřibližovat.

Dorazil ke komínu ve skále a začal se sunout nahoru. Svislými puklinami stékala dolů voda. Kolem něj vířily mouchy a další okřídlený hmyz. V zákoutích komína byly husté sítě oportunistických pavouků. Než z něj vylezl, byl celý pokousaný a pokrytý zaprášenými pavučinami. Oprášil se a rozhlédl se kolem sebe. Nerovná stezka vedla vzhůru a vinula se mezi zřícenými kamennými římsami. Vykročil po ní.

Pokud mohl soudit, tímhle klikatým, těkavým tempem jim to bude k pobřeží trvat celé měsíce. Tam si najdou člun a přeplaví se na Otataralový ostrov. Cesta to byla zakázaná a v tamních vodách usilovně hlídkovaly malazské lodě – nebo tam aspoň hlídkovaly před povstáním. Je možné, že jim to ještě plně nedošlo. V každém případě poplují v noci.

Heborik se tam musel vrátit kvůli něčemu, co se nacházelo na ostrově. Všechno bylo velice nejasné. A Kotilion z nějakého důvodu chtěl, aby Řezník válečného jezdce doprovázel. Nebo spíš aby chránil Felisín Mladší. *Stezka tam, kde předtím žádná nebyla.* Přesto to nebyl nejlepší motiv. Útěk před zoufalstvím byl žalostný, zvlášť když nemohl přinést úspěch.

Tak ony mě zbožňují, co? Co je tu ke zbožňování?

Hlas zepředu: „Vše, co je záhadné, je lákadlem pro zvědavce. Slyším tvé kroky, Řezníku. Pojď se podívat na pavouka.“

Řezník obešel skálu a uviděl Heborika, klečícího vedle zakrslého dubu.

„Pokud je ve vnadidle bolest a zranitelnost, stává se ještě přitažlivější. Vidíš tu pavoučici? Pod větví? Jak třese pavučinou, jednu nohu oddělenou, a zmítá se jako v bolestech? Její kořistí nejsou mouchy nebo můry, víš. Kdepak, ona loví jiné pavouky.“

„Kterým na bolesti nebo záhadách vůbec nezáleží, Heboriku,“ opáčil Řezník a dřepł si, aby na tvorečka lépe viděl. Byl velký jako dětská dlaň. „To není její noha, to je rekvizita.“

„Ty předpokládáš, že ostatní pavouci umějí počítat. Ona ví svoje.“
„To je všechno ohromně zajímavý,“ zabručel Řezník a narovnal se, „ale my musíme jít.“

„Všichni se díváme, jak se to odehrává,“ poznamenal Heborik, zaklonil se a pozoroval zvláště pulsující ruce s drápy, které se mu chvílemi objevovaly u zápěstí.

My? *Aha, ano, ty a tví neviditelní přátelé.* „Nemyslím, že tady v kopcích bude moc duchů.“

„V tom se mýlíš. Horské kmeny. Nekonečné válčení – já vidím ty, kteří padli v bitvě, jenom ty, kteří padli v bitvě.“ Ruce se sevřely v pěst. „Ústí pramene je přímo před námi. Bojovali o nadvládu nad ním.“ Zkřivil ropuše podobný obličej. „Vždycky tu je nějaký důvod nebo důvody. Vždycky.“

Řezník si povzdychl a zadíval se na oblohu. „Já vím, Heboriku.“

„Vědět neznamená nic.“

„To vím taky.“

Heborik vstal. „Trhačova největší útěcha, vědomí, že pro válku existuje nekonečně mnoho důvodů.“

„A tebe to utěšuje taky?“

Válečný jezdec se usmál. „Pojď. Ten démon, který nám mluví v hlavách, je právě posedlý masem, svlažením huby.“

Sešli dolů ze skal. „Nesežere je.“

„Nejsem si jistý, jestli mu jde o tenhle apetyt.“

Řezník frkl. „Heboriku, Ropušník je čtyřruká, čtyřoká přerostlá ropucha.“

„S překvapivě nespoutanou představivostí. Pověz mi, kolik toho o něm víš?“

„Míň než ty.“

„Do této chvíle mě nenapadlo,“ poznamenal Heborik, když vedl Řezníka po méně ošidné, zato delší cestě než ta, již použil Darún, „že vlastně vůbec nevíme, kdo Ropušník je a co dělal ve své domovské říši.“

Byla to nezvykle dlouhá doba, po níž Heborik projevoval jasný rozum. Řezníka napadlo, jestli se něco nezměnilo – doufal, že to tak zůstane. „Tak bychom se ho mohli zeptat.“

„Zeptám se.“

V táboře Scillara nakopala písek na zbývajících uhlíky v ohništi. Posadila se ke svému tlumoku, opřela se o něj zády, nacpala si do fajfky hrst rezlistí a bafala, dokud z ní nezačal stoupat kouř. Ropušník dřepěl před Felisín a vydával podivné kňučivé zvuky.

Už dlouho viděla tak málo. Byla zdrogovaná durhangem do otupělosti, s hlavou plnou infantilních myšlenek starého pána Bidithala. Nyní byla volná a stále kulila oči na složitosti světa. Myslela si, že démon touží po Felisín. Buď aby se s ní spáčil, nebo aby ji sežral – těžko říct. Felisín přitom na Ropušníka koukala, jako by to byl pes, kterého je lepší hladit než zkopat. Což zase mohlo démonovi vnukat nesprávné představy.

S ostatními mluvil v jejich hlavách, se Scillarou nikoliv. Ze zdvořilosti k ní ti, s nimiž démon hovořil, odpovídali nahlas, ačkoliv pochopitelně nemuseli – a možná to často ani nedělali. To nepoznala. Přemítala, proč je vyčleněná – co na ní Ropušník vidí, že to tolik ovlivnilo jeho zřejmou výřečnost?

Inu, jedy přetrvávají. Možná jsem... nepoživatelná. Ve starém životě by možná byla dopálená nebo podezírává, pokud by cítila vůbec něco. Ale teď usoudila, že jí na tom příliš nezáleží. Něco se v ní vytvořilo a bylo to samostatné a kupodivu i sebejisté.

Možná to způsobilo těhotenství. Teprve se začínalo projevat, a bude hůř. Tentokrát nebude žádná alchymie, která by z ní semeno vypudila. Samozřejmě byly po ruce jiné prostředky. Ještě se nerozhodla, zda si nechá dítě, jehož otcem byl pravděpodobně Korbolo Dom, ale mohl to být i některý z jeho důstojníků či nějaký jiný muž. Ne že by na tom záleželo, protože případný otec je nejspíš dávno mrtvý, což jí těšilo.

Neustálá nevolnost byla protivná, i když proti ní pomáhalo rezlístí. Pobolávalo ji na prsou a z jejich tíhy ji bolelo v zádech, což bylo nepříjemné. Zvýšila se jí chuť k jídlu a tloustla, zvlášť v bocích. Ostatní prostě přepokládali, že takové změny přicházejí s navracejícím se zdravím – už týden nezakašlala a ze všeho toho chození jí sílily nohy – a ona je z omylu nevyváděla.

Dítě. Co by s ním dělala? Co by ono čekalo od ní? Co vůbec matky dělávají? *Většinou své děti prodávají. Chrámům, otrokářům, harémovým nákupcům, pokud je to dívka. Nebo si ho nechají a naučí ho žebrot. Krást. Prodávat své tělo.* Tohle znala z povšechného pozorování a příběhů vyprávěných opuštěnými dětmi v táboře ša'ik. Znamenalo to, že dítě je jakousi investicí, což dávalo smysl. Zisk za devět měsíců bídy a nepohodlí.

Usoudila, že něco takového by udělat mohla. Prodat dítě. Pokud přežije tak dlouho. Bylo to opravdu dilema, avšak měla dost času, aby si vše promyslela. Aby se rozhodla.

Ropušník otočil hlavu a podíval se kamsi za Scillaru. Otočila se. Objeví se čtyři muži a zastavili se na kraji skal. Čtvrtý vedl koně.

Jezdci, kteří je minuli včera. Jeden držel nabitou kuší a mířil na démona.

„Dohlídni na to,“ zavrčel na Felisín, „ať se k nám ten zatracenej tvor nepřibližuje.“

Muž napravo se zasmál. „Čtyřokej čokl. Ano, ženská, dej si ho na vodítko... hned. Nechcem prolejt žádnou krev. No,“ dodal, „ne moc.“

„Kde jsou ti dva chlapi, co byli s váma?“ zeptal se muž s kuší.

Scillara odložila dýmku. „Pryč,“ řekla, vstala a popotáhla si hale-nu. „Prostě udělejte, kvůli čemu jste sem přišli, a vypadněte.“

„To je mi ale ochota. Ty s tím čoklem, budeš taky tak milá jako tady tvoje kamarádka?“

Felisín neříkala nic. A zbledla.

„Zapomeňte na ni,“ pravila Scillara. „Já vám všem vystačím.“

„Co se nás týče, tak možná ne,“ utrousil muž s úsměvem.

Dokonce to podle Scillary ani nebyl ošklivý úsměv. Tohle zvládne. „V tom případě vás hodlám překvapit.“

Muž podal kuší kamarádovi a odepjal si opasek. „Uvidíme. Guthrime, jestli se ten čokl pohne, zabij ho.“

„Je mnohem větší než většina psů, co jsem viděl,“ poznamenal Guthrim.

„Šipka je otrávená, vzpomínáš? Černá vosá.“

„Možná bych ho měl zabít rovnou.“

Druhý muž zaváhal a pak kývl. „Jen do toho.“

Kuše zadrnčela.

Ropušník švihl pravou rukou, zachytil šipku ve vzduchu a zadíval se na ni. Nakonec olízl jed.

„Sedmička mě vem!“ zašeptal nevěřicně Guthrim.

„Ále,“ obrátila se Scillara na Ropušníka, „nedělej tady binec. Tohle není problém –“

„On nesouhlasí,“ upozornila ji Felisín ustrašeně.

„Tak ho přesvědč.“ *Tohle zvládnou. Stejně jako předtím. Nezáleží na tom, jsou to jenom mužští.*

„Nemůžu, Scillaro.“

Guthrim znovu nabíjel kuší a první muž a ten, jenž nedržel koně, tasili šamšíry.

Ropušník děsivě rychle přiběhl a s otevřenou tlamou skočil. Do tlamy chytil Guthrimovu hlavu. Vysunul dolní čelist a mužova hlava zmizela. Ropušník ho srazil na zem, zakřúpalo to, Guthrimovo tělo se křečovitě prohnulo, vystříkly z něj tekutiny a znehybnělo. Ropušník s vrzáním stiskl čelisti. Prasknutí, a démon odběhl od bezhlavého těla.

Zbývající tři muži celou dobu jen ohromeně civěli. Konečně se po-

hnuli. První přidušeně vykřikl hrůzou a hnal se s pozdviženým šamšírem.

Ropušník vyplivl rozdrcenou hmotu plnou vlasů a kostí a vyrazil mu vstříc. Jednou rukou muže zachytil za paži s mečem a zakroutil, až praskl loket, zpretrhaly se šlachy a vystříkla krev. Další rukou mu stiskl krk a rozdrtil chrupavku. Mužův křik se mu ani nestačil vynořit z úst. S vyvalenýma očima, tváří blížící se tmavé šedi a vyplazeným jazykem, připomínajícím nějakého hrůzného tvora pokoušejícího se vylézt ven, se zhroutil pod démona. Ten ho třetí rukou chytil za druhou paži a čtvrtou se poškrábal na zádech.

Zbývající šermíř prchal za čtvrtým, který se již soukal na koně.

Ropušník skočil, pěstí udeřil šermíře zezadu do hlavy a promáčkl kost. Muž se rozplácl na zemi a zbraň mu vyletěla z prstů. Posledního muže démon chytil s jednou nohou ve třmení. Vzápětí jeho hlava zmizela v démonově tlamě, stejně jako tomu bylo u prvního muže. Další chroupání, něco kopání a drásání rukama. Pak milosrdně přišla smrt.

Démon vyplivl rozmačkané kosti, jež držela pohromadě jen kůže. Před Scillaru dopadl mužův obličej – žádné maso ani oči, jen kůže, zkrabatělá a pomačkaná. Chvíli se na ni dívala, pak se přinutila zrak odvrátit. Padl jí na Felisín, jež couvla až ke skalní stěně, kolena přitažená k bradě, a rukama si zakrývala oči.

„A je to,“ řekla Scillara. „Felisín, je po všem.“

Dívka dala ruce dolů. Tvářila se zděšeně a znechuceně.

Ropušník odtáhl těla za hromadu balvanů. Spěchal. Scillara si démona nevšímala. Přidřepla si k Felisín. „Můj způsob by byl snazší,“ podotkla. „Aspoň ne tak krvavý.“

Felisín na ni zírala. „Vysál jim mozky.“

„To jsem viděla.“

„Lahodné, říkal.“

„Je to démon, Felisín. Ne pes, ani domácí mazlíček. Démon.“

„Ano.“ Šeptnutí.

„A teď víme, co dokáže.“

Kývnutí.

„Tak se s ním moc neskamarad,“ dodala Scillara tiše. Narovнала se. Z hřebene slézali Řezník s Heborikem.

„Vítězství a pýcha! Máme koně!“

Řezník zpomalil. „Slyšeli jsme křik –“

„Koně,“ poznamenal Heborik cestou k polekaným zvířatům. „To je mi ale štěstí.“

„Nevinný. Křik? Ne, příteli Řezníku. Ropušník jen... pouštěl větry.“

„Opravdu? A ti koně za tebou jen tak přišli?“

„*Smělí. Ano! Tuze zvláštní!*“

Řezník se zadíval na pár skvrn v prachu. Ve snaze zakrýt stopy tu Ropušník zanechal své dlaňovité otisky. „Je tu krev...“

„*Šok, úlek... lítost.*“

„Lítost. Kvůli tomu, co se tady stalo, nebo kvůli tomu, že to vyšlo najevo?“

„*Vychytralé. Inu, to první samozřejmě, příteli Řezníku.*“

Řezník udělal obličej a zadíval se na Scillaru a Felisín, studoval jejich výrazy. „Asi,“ řekl pomalu, „jsem rád, že jsem tu nebyl a neviděl to, co vy dvě.“

„Ano,“ odtušila Scillara. „To buď.“

„Radši se od těch zvířat drž dál, Ropušníku,“ zavolal Heborik. „Já se jim sice nelíbím, ale tebe *opravdu* nemají rádi.“

„*Sebedůvěra. Prostě mě ještě neznají.*“

„Tohle bych nedala ani kryse,“ zavrčela Smiška a vrtala se v útržcích masa na cínovém talíři, který měla na klíně. „Hele, dokonce i mouchy se tomu vyhýbají.“

„Nevyhýbají se jídlu,“ podotkl Koryk, „ale tobě.“

Ohrnula nos. „Tomu se říká úcta. Víím, že pro tebe je to cizí slovo. Setiové jsou akorát zkrachovalý Záchlumčani. To ví každej. A ty jseš zkrachovalej Seti.“ Zvedla talíř a šoupla ho po písku ke Korykovi. „Na, nacpi si to do těch svejch nečistokrevnejch uší a schovej si to na později.“

„Po dni tvrdý jízdy je vážně sladká,“ prohodil se širokým úsměvem Koryk ke Smolovi.

„Ještě chvíli do ní rej,“ varoval ho kaprál, „a budeš toho litovat.“ I on si prohlížel takzvanou večerí na svém talíři a normálně flegmatický výraz vyměnil za lehké mračenín. „Je to kůň, jsem si tím jistej.“

„Vykopanej na nějakým koňským hřbitově,“ dodala Smiška a natáhla si nohy. „Zabíjela bych za nějakou mastnou rybu upečenou v bahně na uhlících dole na pláži. Se žlutým karí, zabalenou v chaluších. Džbánek meskerskýho vína a nějakýho pořádnýho mládence z vnitrozemský vesnice. Sedláka, velkýho –“

„Pro litanii mistra Kápě, už dost!“ Koryk se předklonil a plivl do ohně. „Jak sháníš nějakýho prasáka a ožralu s chmýřím na bradě, je jedinej příběh, co znáš, to je jasný. Ztraceně, Smiško, slyšeli jsme to už tisíckrát. V noci jsi vylezla z tatíkova panství, aby sis na pláži namočila ruce a kolena. Kde že to bylo? Aha, jasně, v zemi snů malejch holčiček, zapomněl jsem –“

Do pravého lýtku mu zajel nůž. Koryk zařval, odlezl dozadu a chytil se za nohu.

Vojáci z nedalekého oddílu se po nich dívali a mhouřili oči v prachu zvrženém celým táborem. Chvilková zvědavost, která rychle opadla.

Koryk ze sebe sypal nadávky a oběma rukama se snažil zastavit krvácení. Flaška si povzdechl a vstal. „Vidíš, co se děje, když nás dědci nechají hrát si samotný? Drž, Koryku,“ dodal. „Ošetřím ti to, nebude to trvat dlouho –“

„Pohni s tím,“ vrčel setijský míšenec, „ať můžu tý čubce podržnout krk.“

Flaška se zadíval na Smíšku a naklonil se ke Korykovi. „To je snadný. Je kapku bledá. Špatnej hod –“

„Jo, a na co teda mřila?“

Kaprál Smola se vyškrábal na nohy. „Struna z tebe nebude mít radost, Smíško,“ podotkl, potřásaje hlavou.

„Pohnul nohou –“

„A tys po něm hodila nožem.“

„To ta věc s malejma holkama. Vyprovokoval mě.“

„Je fuk, jak to začalo. Můžeš se omluvit – třeba to tak Koryk nechá –“

„Jasně,“ prskl Koryk, „v den, kdy mistr Kápě vleze do svého vlastního hrobu.“

„Flaško, už jsi zastavil to krvácení?“

„V podstatě ano, kaprále.“ Flaška hodil nůž Smíšce. Přistál jí u nohou s kluzkou čepelí.

„Díky, Flaško,“ zabručel Koryk. „Teď to může zkusit znova.“

Nůž se mu zabodl do země mezi nohama.

Všichni upřeli oči na Smíšku.

Flaška si olízl rty. Ta zatracená věc skončila příliš blízko jeho levé ruky.

„Tam jsem mřila,“ utrousila Smíška.

„Co jsem ti říkal?“ zeptal se Koryk podivně vysokým hlasem.

Flaška se pomalu nadechl, aby se uklidnil.

Smola k nim přistoupil a vytáhl nůž ze země. „Myslím, že si ho chvilku nechám.“

„Mně je to jedno,“ ujistila jej Smíška. „Mám spoustu jinejch.“

„A necháš je schovaný.“

„Rozkaz, kaprále. Dokud mě nebude nikdo provokovat.“

„Je šílená,“ posteskl si Koryk.

„Není šílená,“ opravil jej Flaška, „jen osamělá a touží po ...“

„Nějakým sedláčkovi z vesnice,“ dokončil křenící se Koryk.

„Nejspíš bratrance,“ dodal Flaška tak, aby ho slyšel jen Koryk. Ten se zasmál.

Tak. Flaška si povzdechl. Další nebezpečná chvíle na nekonečném pochodu pominula a bylo prolito jen pár kapek krve. Čtrnáctá armáda byla utahaná. Sklíčená. Neměla se ráda. Nesměla se pomstít ša'ik a vrahům, násilníkům a hrdlořezům, kteří za ní šli, a teď pomalu pronásledovala poslední zbytky vojska povstalců po drolící se, zaprášené silnici vedoucí vyprahlou zemí, písčnými bouřemi a ještě horšími věcmi a stále čekala na rozřešení. Chtěla krev, ale zatím prolévala jen svou vlastní, jak se hádky měnily v nepřátelství a všechno šlo špatně.

Pěsti dělaly, co uměly, aby udržely věci pod kontrolou, jenomže byly unavené jako všichni ostatní. A nepomáhalo, že v setninách bylo jen pár kapitánů hodných své hodnosti.

A my ani žádného nemáme, když Keneb odešel. Povídalo se o nových rekrutech a důstojnících, vyloďujících se v Lato Revae. Měli spěchat za nimi, jenomže se o tom začalo povídat už před deseti dny. Ti hlupáci tu měli už dávno být.

Poslední dva dny kurýři přijížděli a odjížděli, pádili po jejich stopách dozadu a zase se vraceli. Dujek Jednoruký a pobočnice ustavičně konverzovali, tolik bylo jisté. Zato nebylo jisté, o čem se baví. Flašku napadlo potají si vyposlechnout, co se povídá ve velitelském stanu, jako to udělal už mnohokrát předtím mezi Arenem a Raraku, ale znervózňovala ho přítomnost Rychlého Bena. Velemág. Kdyby Rychlej obrátil kámen a našel pod ním Flašku, ten by za to zaplatil.

Ti zatracení neřádi před nimi mohli prchat věčně, a nejspíš to udělají, pokud má jejich velitel aspoň ždíbec rozumu. K poslednímu odporu se mohl postavit kdykoliv. Bylo by to hrdinské a ve své marnosti fascinující. Leoman však byl na něco takového očividně příliš chytrý. Mířil pořád na západ do pustiny.

Flaška se vrátil na původní místo a pískem si sedřel Korykovu krev z prstů a dlaní. *Akorát si začínáme lézt na nervy. To je všechno.* Jeho babička by věděla, co si počít, ale zemřela už dávno a její duch byl ukotven na starém statku za Jakatou, tisíc líc odsud. V duchu ji viděl, jak vrtí hlavou a tím svým napůl praštěným, naprosto geniálním způsobem mhouří oči. Ve způsobech smrtelníků se náramně vyznala, prohlédla každou slabinu, každou chybu, četla mimovolná gesta a chvilkové výrazy, prořezávala se zmateným povrchem a odhalovala kosti pravdy. Jí nic neuniklo. Jenomže s ní si popovídat nemohl.

Je tu ale ještě jedna žena... že? Přes horko se Flaška zachvěl. Ta

eres'alská čarodějka ho stále strašila ve snech. Stále mu ukazovala starověké sekerky, rozeseťé po zemi jako kamenné listí z obřího stro-
mu, roznášené větry bezpočtu věků. Věděl, že asi padesát kroků jižně
od cesty je údolí těmi krámy přímo přecpané. Přímo tam, jen kousek
cesty, čekaly na něj.

*Vidím je, jenže pořád nechápu jejich význam. To je problém. Na
tohle nestačím.*

Zachytil pohyb u svých bot a spatřil pomalu lezoucí saranče obtí-
žené vajíčky. Sklonil se a zvedl ho za složená křídla. Druhou rukou
sáhl do tlumoku, vyndal krabičku z černého dřeva s dírkami ve víčku
a na bocích. Otevřel petlici a zvedl víčko.

Radostná společnost, jejich skvělý štír hovňousek. V nečekaném
světle se štír stáhl do kouta a zvedl ocásek. Flaška hodil saranče do
krabičky. Štír věděl, co přijde, vyrazil a vzápětí se už cpal dosud
kopajícím hmyzem.

„Pro tebe je to snadný, co?“ zabručel Flaška tiše.

Něco dopadlo do písku vedle něj – plod karybralu, kulatý, matně
bílé barvy. Flaška vzhlédl. Stál nad ním Sépie.

Sapér měl ovoce plnou náruč. „Překvápko,“ prohodil.

Flaška s úsměvem zavřel víčko za Radostnou společností. „Díky.
Kde jsi je sebral?“

„Šel jsem se projít.“ Ukázal hlavou k jihu. „Je tam údolí plný
karybralových lián.“ Začal ovoce házet ostatním.

Údolí. „Taky je tam spousta sekerek, ne?“

Sépie přimhouřil oči. „Ani sem si nevším. To máš na rukou za-
schlou krev?“

„Ta bude moje,“ zavrčel Koryk, již loupající karybral.

Sapér se zarazil, prohlédl si kruh vojáků kolem sebe a skončil
u Smoly, jenž pokrčil rameny. Zřejmě to stačilo. Sépie hodil poslední
plod Smíšce. Ta jej zachytila nožem. Ostatní včetně Sépie ji sledovali,
jak obratně loupe slupku.

Sapér si povzdechl. „Asi půjdu najít seržanta.“

„Dobřej nápad,“ usoudil Flaška.

„Měl bys Společnost nechat trochu proběhnout,“ radil Sépie. „Ať
si protáhne nohy. Snad a Lutes si našli nového štíra – takového jsi
ještě neviděl. Navrhujou novej zápas.“

„Štíři si nemůžou protahovat nohy,“ opáčil Flaška.

„Řečnickej obrat.“

„Aha.“

„A vůbec,“ prohlásil Sépie a odšoural se pryč.

Smíšce se podařilo stáhnout celou slupku v jednom kuse. Rovnou

ji hodila po Korykovi. Ten se díval dolů a nadskočil, když koutkem oka zachytil pohyb.

Frkla. „Tady máš. Přidej si to ke své sbírce amuletů.“

Poloviční Seti odložil karybral, pomalu vstal, trhl sebou a hodil po Flaškovi zamračeným pohledem. „Já myslím, že jsi mi to vyléčil.“

„Taky jo. Ale stejně to bude chvíli bolet.“

„Bolet? Vždyť skoro nemůžu stát.“

„Zlepší se to.“

„Má sklony zdrhat,“ poznamenal Smola. „Bude to zábava, Koryku, koukat se, jak kulháš za ní.“

Hromotluk se uklidnil. „Já jsem trpělivej,“ prohlásil a zase se posadil.

„Óóó,“ ušklíbala se Smíška, „už se potím.“

Flaška se vyškřábal na nohy. „Půjdu se projít,“ oznámil. „Ať nikdo nikoho nezabíjí, dokud se nevrátím.“

„Jestli se někdo nechá zabít, tvý léčení mu už moc nepomůže,“ poukázal Smola.

„Já nechtěl nikoho léčit, jen se koukat.“

Vyjeli na sever, mimo dohled tábořící kolony, přes nízký hřeben na zaprášenou pláň. Z nízkého pahorku dvě stě kroků od nich vyrůstaly tři guldindhy, a tak k nim dojeli a zastavili se ve stínu širokých kožovitých listů, vybalili jídlo a džbánky gredfalanského piva, které Šumař někde ztopil, a čekali na velehága.

Kalam si všiml, že se Šumař změnil. Vous měl víc šedý než rezavý a ve světle modrých očí takový vzdálený pohled. Pravda, Čtrnáctá byla armádou plnou našťvaných, zahořklých vojáků, jimž noc před bitvou vyfoukli slávu císařské pomsty, a toto tažení jim nepomáhalo. Už tohle samo by Šumařův stav dostatečně vysvětlovalo, nicméně Kalam věděl svoje.

Bez ohledu na tannoskou píseň byli Křovák a ostatní mrtví. Duchové na druhé straně. Jenomže zase Rychlej Ben tvrdil, že oficiální zprávy byly maličko nepřesné. Klátil, Pazderka, Jiskra, Mizela, Vřeten, Modroperel... někteří přežili, odešli do výslužby a žili změkčile v Darúdzhistánu. Spolu s kapitánem Ganoesem Paranem. Aspoň nějaké dobré zprávy, a to pomohlo. Trochu.

Šumař s Křovákem a byli blízcí jako bratři. Když byli spolu, byli hrozní. Spojené myšlení, častěji nebezpečné než zábavné. Stejně slavné jako Paličí mostů sami. Jejich rozloučení tam na břehu Azurového jezera bylo osudové. *Jak se ukázalo, osudové pro nás pro všechny.*

Kalam ascendenci příliš nerozuměl – požehnání poutníka duší

setnině vojáků a rozhrnutí látky Raraku. Představa neviditelných ochránců ho uklidňovala i znepokojovala zároveň – Křovákův duch mu zachránil život... ale kde je Whiskeyjack? Byl tam i on?

Noc v táboře ša'ik byla děsivá. V těch tmavých hodinách bylo vytaženo příliš mnoho nožů. A několik duchů spatřil na vlastní oči. Dávno mrtví Paliči mostů se vrátili, ponuří jako kocovina a stejně oskliví jako za života. Jestli ještě někdy potká toho tannoského poutníka duší, s nímž Šum mluvil...

Sapér přecházel sem a tam ve stínu stromů.

Kalam Méchar dřepěl a pozoroval starého kamaráda. „Dobře, Šume, tak ven s tím.“

„Zlý věci,“ mumlal sapér. „Spousta. Jako když se na celém obzoru kolem tebe stahují bouřkové mraky.“

„Není divu, že jsi tak mizerný společník.“

Šumař na něj zašilhal. „Ty nejsi o moc lepší.“

Asasín udělal obličej. „Perel. Drží se mi z očí, ale stejně je někde poblíž. Myslel by sis, že ta Pardúnka – jakže se jmenovala?“

„Lostara Yil.“

„Jo, ta. Myslel by sis, že ho už vyhodí ze sedla.“

„Co ti dva hrají, je jenom jejich věc,“ podotkl Šumař, „a já jim to přeju. A vůbec, je jasný, že je pořád tady, protože císařovna chce mít někoho blízko Tavore.“

„To byl odjakživa její problém,“ povzdechl si Kalam.

„Důvěra.“

Kalam se zadíval na sapéra. „Táhneš s Tavore už od Arenu. Rozumíš jí? Aspoň trochu?“

„Jsem seržant, Kalame.“

„No právě.“ Asasín čekal.

Šumař se poškrábal ve vousech, zatahal se za řemen otlučené přilby, odepjal si ji a odhodil. Dál přecházel sem a tam a kopal do listů a skořápek v písku. Odehnal zbloudilou krvíčku, poletující mu před obličejem. „Je jako železo, Kalame. Ale nevyzkoušený. Dokáže přemýšlet v bitvě? Dokáže velet při ústupu? Mistr Kápě ví, její oblíbená pěst, ten děda Gamet, to nedokázal. Což není zrovna ukázka jejího dobrého úsudku.“

„Zнала ho z dřívějšíka, ne?“

„Věřila mu, ano, to je pravda. Byl uštvanej, to je všechno. Ani já nejsem tak velkodušnej, jako jsem bejval.“

Kalam se zakřenil a odvrátil zrak. „Ano, velkodušný, to je celý Šum.“ Ukázal na prstní kostičky visící sapérovi u pasu. „A co tohle?“

„To zvládla dobře, to se jí musí nechat. Možná postrčení Oponn.“

„Nebo možná ne.“

Šumař pokrčil rameny. Švihl rukou a chytil krvničku. S očividným uspokojením ji rozmázl v dlaních.

Vypadal starší, o tom nebylo sporu, ale byl stále stejně rychlý a nebezpečný. Závan zemitého, mrtvého vzduchu popohnal listí přes písek, o několik kroků dál se slyšitelně rozštípl vzduch a z chodby vystoupil Rychlej Ben. A kašlal.

Kalam popadl džbán piva a zamířil k němu. „Na.“

Čaroděj se napil, znovu zakašlal a odplivl si. „Bohové pod náma, ta Říšská chodba je děsná.“ Polkl další doušek.

„Pošli tam mě,“ požádal Šumař a přistoupil blíž. „Potom se taky budu moct napít.“

„Rád vidím, že se ti spravuje nálada,“ podotkl Rychlej Ben a podal mu džbán. „Za chvíli budeme mít společnost... teda, až se najíme,“ dodal, když zpozoroval zabalené potraviny, a hned se k nim vydal. „Mám takový hlad, že bych jedl i krvničky.“

„Olízni mi dlaň,“ poradil mu Šumař.

Čaroděj se zastavil a ohlédl se. „Copak ses zbláznil? To bych radši olizoval dlaně prodavače velbloudího trusu.“ Pustil se do rozbalování potravin zabalených ve velkých listech.

„Jak šla porada s Tavore?“ zajímal se Kalam.

„Vím asi tolik, co ty,“ opáčil Rychlej Ben. „Už jsem lidi v obležení viděl dřív, ale ona postavila tak vysoký a tlustý hradby, že by se přes ně nedostal ani tučet namíchnutých draků... a to ani není v dohledu žádný nepřítel.“

„V tom se možná mýlíš,“ ozval se asasín. „Byl u toho Perel?“

„No, jeden závěs se trochu pohnul.“

Šumař zafrkal. „Tak nápadnej není. Nejspíš to byla T’jantar.“

„Nevyjadřoval jsem se doslovně, Šume. Někdo byl v chodbě, hezky blízko, a dával pozor.“

„Aha, takže Tavore u sebe neměla svůj meč,“ uhádl Kalam.

„Ne, když mluví se mnou, nikdy ho nemívá, díky bohům.“

„Á, jak je ohleduplná!“

Čaroděj po Kalamovi střelil temným pohledem. „Míníš tím, že nechce ze svého velehmága vysát i poslední zbytky energie.“

„Dost,“ štěkl Šumař. „Nelíbí se mi, když mi v hlavě vyskakují obrazy. Podej mi ten sepahovej chleba – ne, ne ten, ze kterýho sis ukousl, Rychlej, ale děkuju. Ten – ále, kašli na to.“ Natáhl ruku.

„Hej, sypeš mi do jídla písek!“

Kalam si zase dřepl. Šumař vypadal s každou minutou mladší.

Zvlášť když se takhle mračil. Odchod od armády a vše, co s ním souviselo, mělo přijít už dávno.

„Cože?“ vyjel Šumař. „Bojíš se, že si obrousíš zuby? V tom případě radši přestaň žvejkat ten chleba.“

„Není tak tvrdý,“ namítl čaroděj s plnou pusou.

„Ne, ale je plnej drti, Rychlej Bene. Z mlýnského kamene. A ze mě se poslední dobou pořád sype písek. Mám ho i na místech, že by tě nenapadlo –“

„Nech toho, v hlavě mi vyskakují obrazy a tak.“

„Po tomhle,“ pokračoval Šumař nelítostně, „i kdybych rok seděl v pohodlí v Darúdzhistánu, stejně budu srát cihly s drtí –“

„Řekl jsem dost!“

Kalam se zadíval na sapéra. „V Darúdzhistánu? Hodláš se připojit k ostatním?“

Sapér uhnul pohledem. „Jednou...“

„A brzo?“

„Nehodlám utíkat, Kalame.“

Asasín se podíval Rychlému Benovi do očí, jen na chvíli, a Kalam si odkašlal. „No... možná bys měl, Šume. Kdybych chtěl někomu radit –“

„Jestli začínáš rozdávat rady, tak vím, že je po nás. Děkuju, že jsi mi zničil den. Hele, Rychlej, podej mi to pivo, prosím tě, umírám žízni.“

Kalam se uklidnil. *Dobře, aspoň tohle se vyjasnilo.*

Rychlej Ben si oprášil drobečky z rukou a pohodlně se posadil.

„Má s tebou jistý záměry, Kalame...“

„Já už mám i tak o jednu ženu víc, než bych chtěl.“

„Co když chce, abys dal dohromady oddíl asasínů?“

„Cože? Z téhle cházky?“

„Hele,“ zavrčel Šumař, „já tuhle cházku znám.“

„No a?“

„A ty jsi v pořádku, to je všechno. Ostatní jsou na nic.“

„Přesto,“ řekl čaroděj a pokrčil rameny. „A nejspíš chce, abys to udělal potají –“

„Když Perel poslouchá naše rozhovory, jasně.“

„Ne, to bylo později. Druhá půlka našich setkání je pro posluchače. První půlku, než dorazí Perel nebo kdokoliv jiný, se bavíme soukromě. Pořádá ty schůzky pokud možno bez přípravy. Jako posla používá Žrouta.“ Udělal ochranný posunek.

„Je to jenom nalezenec,“ poznamenal Šumař.

Rychlej Ben však jenom zavrtěl hlavou.

„Tak teda chce vlastní kádr asasínů,“ utrousil Kalam. „Aby o tom Spárové nevěděli. Vůbec se mi nelíbí, kam to směřuje, Rychlej.“

„Ať se za těmi hradbami skrývá kdokoliv, je možná vyčerpán, Kale, ale pitomý rozhodně ne.“

„Celá tahle věc je pitomá,“ prohlásil Šumař. „Rozdrtila povstání – co víc Laseen chce?“

„Sílu, když dojde na jednání s nepřáteli,“ prohlásil Kalam. „A slabost, když dojde na oblíbenost.“

„Tavore nejní zrovna oblíbená osoba, tak v čem je problém?“

„Mohla by oblibu získat. Ještě pár úspěchů – takových, kdy bude jasný, že to není jen štěstí. No tak, Šume, víš, jak rychle se dá vojsko otočit.“

„Tohle vojsko ne,“ namítl sapér. „Například se jenom stěží sesbíralo ze země. Jsme zatraceně labilní banda – Rychlej Bene, ví o tom vůbec?“

Čaroděj si to promyslel a kývl. „Myslím, že ano. Ale neví, co s tím dělat, kromě toho, že hodlá dohonit Leomana S cepy a zničit jeho i s vojskem. Důkladně.“

Šumař zabručel. „Toho se Sépie taky bojí. Je přesvědčený, že na konec skončíme s Ranalem na krku.“

„S Ranalem? Aha, jasně.“

„Taky s tím pořád otravuje,“ pokračoval Šumař. „Věčně vykládá o tý svítivce, co si schovává, tý, na kterou se posadí, až nás potká záhuba. Měl bys vidět, jak se tvářej rekruti, když začne žvanit.“

„Zřejmě by měl někdo promluvit se Sépií.“

„Ten potřebuje pěstí do zubů, Kale. Věř mi, lákalo mě to...“

„Jenže sapéři to jeden druhému nedělají.“

„Jsem taky seržant.“

„Ale pořád ho potřebuješ na své straně.“

Zachmuřený souhlas.

„No dobře,“ zabručel Kalam, „já ho srovnám.“

„Opatrně, mohl by ti hodit pod nohy práskavku. Nemá rád asasíny.“

„A kdo má?“ podotkl Rychlej Ben.

Kalam se zamračil. „A já už si myslel, že jsem oblíbený... aspoň mezi kamarády.“

„Jenom hrajeme na jistotu, Kalame.“

„Díky, Rychlej, budu si to pamatovat.“

Čaroděj se náhle zvedl. „Hosté přicházejí...“

Šumař a Kalam také vstali a otočili se. Říšská chodba se znovu otevřela a z ní vyšly čtyři osoby.

Asasín dvě poznal a pocítil napětí i radost zároveň. Z velehága Tayschrenna se mu zjezily chloupky a pohled na Dujeka Jednorukého vyvolal upřímnou radost. Tayschrenn s sebou měl dva tělesné strážce, postaršího Setiho s navoskovaným knírem – jakýmsi vzdáleným způsobem mu byl povědomý, jako by ho možná kdysi dávno viděl. Druhý strážce byla žena někde mezi pětadvaceti a pětatřiceti, mrštná a atletická, celá v těsném hedvábí. Oči měla vlahé, tmavohnědé, pozorné. Vlasy měla podle říšské módy ostříhané nakrátko a rámovaly jí srdcovitý obličej.

„Jen klid,“ podotkl vedle Kalama Rychlej Ben tiše. „Jak už jsem říkal, Tayschrennovu úlohu ve... věcech minulých... jsme pochopili špatně.“

„To říkáš ty.“

„A snažil se chránit Whiskeyjacka.“

„Ale moc pozdě.“

„Kalame...“

„No dobře, budu zdvořilý. Ten Seti je jeho starý ochránce – ještě z časů císaře?“

„Ano.“

„Ten mizerný neřád? Nikdy nic neříkal?“

„To je on.“

„Vypadá to, že trochu změknl.“

Rychlej Ben frkl.

„Něco tě pobavilo, velehágu?“ zeptal se Dujek, když skupinka přišla blíž.

„Vítej, vrchní pěsti,“ pozdravil Rychlej Ben a narovnal se. Přihodil poměrně uctivou poklonu Tayschrennovi. „Kolego...“

Tayschrenn zvedl tenké obočí. „Povýšení v poli, že? Zřejmě k tomu mělo dojít už dávno. Nicméně nemyslím, že císařovna ten titul již posvětila.“

Rychlej Ben se na něj zešíroka usmál. „Vzpomínáš si, velehágu, na jistého jiného velehága, kterého na začátku černopeského tažení poslal císař? Na Kribalaha Řáda?“

„Neřáda Řáda? Ano, zemřel asi po měsíci –“

„Při hrozném požáru, ano. Tak to jsem byl já. Tudíž jsem byl velehág předtím, kolego...“

Tayschrenn se mračil, očividně vzpomínal. Nakonec se zachmuřil ještě víc. „A císař o tom věděl? Musel, když tě poslal – leda by tě vůbec neposlal.“

„Přiznávám, že v tom bylo pár nepatříčností, a kdyby se po té cestě někdo vydal, mohl si jich všimnout. Ale tys to očividně nepovažoval

za nutné, protože jsem, ač nakrátko, znovu použil svou moc – vytáhl jsem tě z potíží, jak si vzpomínám... něco s tisteandijskými mágy-asa-síny –“

„Když jsem ztratil jistý předmět obsahující pána démonů...“

„Vážně? To mě opravdu mrzí.“

„Tentýž démon později zemřel mečem Dlouhého vlasu v Darúdz-histánu.“

„Taková směla.“

K Rychlému Benovi se naklonil Kalam. „Já myslel,“ šeptl, „že jsi uklidňoval *ty mě*.“

„Kdysi dávno a daleko odsud,“ ozval se drsně Dujek, „bych zatleskal, mít obě ruce. Tayschrenne, uklidni si toho Setiho, než udělá nějakou pitomost. Musíme tu probrat pár věcí, tak se do toho dejme.“

Kalam loupł okem po Šumařovi a mrkl. *Jako za starých časů...*

Perel, ležící na břiše na hřebeni, zabručel. „Je tam Dujek Jednoruký,“ poznamenal. „A to má být právě teď v G'danisbanu.“

Lostara Yil vedle něj sykla a začala se plácát po těle. „Písečný blechy, mor na tebe. Tenhle hřeben se jimi jen hemží. Nesnáším písečný blechy –“

„Co kdybys vyskočila a zatancovala si, kapitáne?“ zeptal se Perel. „Aby bylo jisté, že vědí, že tu jsme.“

„Špehování je blbost. Nesnáším to a začínám nesnášet i tebe, Spáre.“

„Říkáš moc milé věci. A vůbec, ten holohlavý je Tayschrenn, s tentokrát Hattarem a Kiskou, což znamená, že si uvědomuje nebezpečí. Proč to musí dělat?“

„Dělat co?“

„Cokoliv dělají, samozřejmě.“

„Tak zaběhni za Laseen jako dychtivé štěně, Perele, a pověz jí o tom.“

Svezl se z hřebene, otočil se a posadil. „Není třeba spěchat. Musím přemýšlet.“

Lostara slezla z kopce a postavila se. Začala se pod zbrojí škrábat. „Já tady teda čekat nebudu. Potřebuju se vykoupat v mlíce s eskurovým listím, a potřebuju to hned.“

Díval se za ní, jak odchází k táboru. Měla hezkou chůzi, tedy až na to náhlé škubání.

Na zahrnutí blech stačilo jednoduché kouzlo. Možná měl pomoci i jí.

Ne. Tohle je mnohem lepší.

Bohové, my byli jeden pro druhého stvoření.

KAPITOLA TŘI

Yareth Ghanatan, město dosud stojí
první a poslední, a kde stará silnice se
stáčí do půlkruhu, jsou věže
z písku, hemžící se říšemi a vojsky
na pochodu, zlámaná křídla praporců
a mrzáci lemující chodníky se brzy
stávají kostmi staveb, válečníci
i stavitelé, město stále stojí,
přístřeší hmyzích hord, ach, ty věže
tak pyšné, zvedají se jako sny na
prudkém dechu slunce, Yareth Ghanatan.
Město je císařovna, choť a milenka,
bába a dítě První říše,
a já přesto zůstávám, se vším
příbuzenstvem, kosti ve zdech, kosti
pod podlahou, kosti, které vrhají
tento něžný stín – první a poslední,
vidím, co přichází, vše, co bylo,
a hlína mého těla pocítila vaše ruce,
staré teplo života, neboť město,
mé město, dosud stojí, a stojí
stojí stále.

Kosti ve zdech
(zlomek stély, *přibližně* První říše)
autor neznámý

Já můžu být touto urnou.“
„Nechtěj být *touhle* urnou.“
„Má nohy.“
„Zakrslé, a podle mě se nehýbají. Jsou jenom na ukázkou. Takové
věci si pamatuju.“
„Ale je hezká.“
„A ona do ní čůrá.“

„Čůrá? Víš to jistě? Viděla jsi ji do ní čůrat?“

„Jen se podívej, Cudrn. Vevnitř je její čůrání. Nechtěj být touhle urnou. Chtěj nějakou živou. Skutečně živou, s nohama, které fungují. Nebo s křídly...“

Ještě si šeptaly, když Apsalar sundala poslední mříž z okna a položila ji na zem. Vylezla na parapet a stočila se, aby dosáhla na nejbližší sloupek střechy.

„Kam to jdeš?“ chtěla vědět Telorast.

„Na střechu.“

„Máme jít s tebou?“

„Ne.“

Apsalar se vytáhla nahoru a ve chvílce se krčila na sluncem vysušené hlíně. Nad ní se třpytily hvězdy. Slunce vyjde za chvíli a město dole bylo tiché a nehybné jako mrtvé zvíře za noci. Ehrlitan. První město, do něhož na této pevnině vstoupili, město, kde celá cesta začala, skupinka předurčená k rozpadu pod hromadou břemen. Kalam Méchar, Šumař, Kvítka a ona. Ano, Kvítka se tolik zlobil, když zjistil, že jejich společníci přišli s tajnými pohnutkami – nejen aby ji doprovodili domů, nejen aby napravili staré zlo. Byl tak naivní.

Říkala si, jak se mu asi daří. Napadlo ji, že se na to zeptá Kotilionu, až ji příště navštíví, ale pak se rozhodla, že to neudělá. Nemohla se o něj dál zajímat. Už při pouhém pomyšlení na něj se uvolnila stavidla toužení a lítosti.

Její pozornost si vyžadovaly jiné, naléhavější záležitosti. Mebra. Starý špeh byl mrtvý, což Stínupán chtěl, ačkoliv netušila proč. Jistě, Mebra pracoval pro všechny strany, v jedné chvíli sloužil Malazské říši, vzápětí ša'ik. A... ještě někomu. Právě ten někdo byl důležitý, a Apsalar tušila, že to je skutečný důvod Stínupánova rozhodnutí.

Bezejmenní? Poslali semského asasína, aby zakryl stopy? Možná, dávalo by to smysl. *Žádní svědkové*, řekl. Čeho? Jaké služby mohl Mebra poskytovat Bezejmenným? *Hledání odpovědi na tuto otázku odložit. Kdo dál?*

Nějací přívrženci starého kultu stínu v Sedmiměstí bezpochyby zůstali, přežili čistky doprovázející dobývání. Další možný zaměstnavatel, využívající Mebrova nadání, jenž mohl upoutat Stínupánovu pozornost stejně jako vyvolat jeho hněv.

Řekl jí, ať Mebru zabije. Nevysvětloval proč, ani že by měla začít s vlastním vyšetřováním. Což naznačovalo, že Stínupán ví dost. Totéž platilo o Kotilionovi. Nebo naopak ani jeden nic netušil a Mebra jen změnil strany o jednu víc, než měl.

Apsalar měla na seznamu víc cílů, náhodnou sbírku jmen, z nichž

všechna se nalézala v Kotilionových vzpomínkách. Měla prostě pokračovat od jednoho k druhému, přičemž poslední terč byl ze všech nejnáročnější... ale k tomu s největší pravděpodobností dojde až za několik měsíců, a aby se dostala dost blízko a mohla udeřit, bude muset obratně manévrovat, nenápadně sledovat velice nebezpečného jedince, k němuž necítila nepřátelství.

Tohle asasínové dělají. A když mě Kotilion posedl, udělal ze mě asasína. To a nic jiného. Zabíjela jsem a budu zabíjet dál. Na nic jiného myslet nemusím. Je to prosté. Mělo by to být prosté.

A ona to prosté udělá.

Jenže proč se vůbec bůh rozhodl zabít nějakého nedůležitého smrtelníka? Menší podráždění jako kamínek v botě. Švihnutí větvičky na lesní stezce. Kdo přemýšlí o tom, že kamínek vyndá a zahodí? Nebo že ulomí větev? *Zřejmě já, protože já jsem v tomto boží rukou.*

Dost. Konec této slabosti... této... nejistoty. Dokončí úkol a běž. Zmiz. Najdi si nový život.

Jenže... jak to udělat?

Měla koho se zeptat – věděla, že není daleko, jeho totožnost si vytáhla z Kotilionových vzpomínek.

Posadila se a svěřila nohy ze střechy. Někdo usedl vedle ní.

„Nuže?“ zeptal se Kotilion.

„Semský asasín Bezejmenných za mě úkol dokončil.“

„Dnes v noci?“

„Setkala jsem se s ním, ale nemohla jsem ho vyslechnout.“

Bůh pomalu kývl. „Zase Bezejmenní. To je nečekané. A nemilé.“

„Takže kvůli nim nebyl Mebra zabit.“

„Ne. Rozruch ve starém kultu. Mebra usiloval o to, stát se veleknězem. Nejlepší kandidát – ostatní nám starosti nedělají.“

„Úklid v domě.“

„Nezbytnost, Apsalar. Čeká nás boj. Těžký.“

„Chápu.“

Chvilí mlčeli, pak si Kotilion odkašlal. „Ještě jsem neměl čas ho zkontrolovat, ale vím, že je zdrav, ač pochopitelně sklíčený.“

„V pořádku.“

Musel vyčítit, že to chce nechat tak, protože po odmlce dodal: „Osvobodila jsi dva duchy...“

Pokrčila rameny.

Kotilion si povzdechl a prohrábl si tmavé vlasy. „Víš, co byli zač?“

„Myslím, že zloději.“

„Ano, to byli.“

„Tiste Andii?“

„Ne, ale drželi se u těch dvou těl dost dlouho, aby... vstřebali jistě esence.“

„Aha.“

„Teď jsou z nich agenti Pomezičníka. Zajímalo by mě, co udělají.“

„Prozatím se zřejmě spokojí s tím, že mi budou dělat společnost.“

„Ano. Myslím, že Pomezičník se zajímá i o tebe, Apsalar, kvůli našemu... bývalému vztahu.“

„Přese mě k tobě.“

„Zřejmě jsem si vysloužil jeho pozornost.“

„Edgewalker. Připadal mi spíš pasivní,“ poznamenala Apsalar.

„Poprvé jsme ho potkali,“ začal Kotilion pomalu, „té noci, kdy jsme ascendovali. Té noci, kdy jsme vstoupili do Říše stínu. Okamžitě mi z něj začal běžet mráz po zádech, a běhá mi dodnes.“

Podívala se na něj. „Ty se, Kotilione, tak málo hodíš na boha. Věděl jsi to?“

„Děkuju za důvěru.“

Zvedla ruku a přejela mu prsty po bradě. Téměř se to blížilo pohazení. Všimla si, jak se náhle nadechl a vykulil oči, ale na ni se nepodíval. Apsalar dala ruku dolů. „Promiň. Další chyba. Poslední dobou je dělám pořád.“

„To je v pořádku,“ opáčil. „Rozumím ti.“

„Opravdu? No jistě že mi rozumíš.“

„Dokonči svůj úkol a tvoje služba tím skončí. Už od tebe nebudu nic žádat. Ani Stínupán ne.“

V jeho hlase bylo něco, z čeho se zachvěla. Něco jako... lítost. „Chápu. To je dobře. Jsem unavená. Z toho, co jsem, Kotilione.“

„Já vím.“

„Přemýšlela jsem o oklice. Před dalším úkolem.“

„Ano?“

„Po pobřežní silnici na východ. Stínem jen pár dní.“

Zadíval se na ni. Všimla si, že se usmívá, nevysvětlitelně ji to potěšilo. „Ach, Apsalar... to by měla být legrace. Vyřiď mu moje pozdravení.“

„Opravdu?“

„Rozhodně. Potřebuje trochu provětrat.“ Vstal. „Musím jít. Už skoro svítá. Buď opatrná a nevěř těm duchům.“

„Jsou to mizerní lháři.“

„Tedy, znám jistého velekněze, který používá stejnou taktiku, aby zmátl ostatní.“

Iskral Pust. Teď se usmála Apsalar, i když neřekla nic, protože Kotilion byl pryč.

Obzor na východě byl s východem slunce v plamenech.

„Kam se poděla tma?“ podivila se Cudrn.

Apsalar stála u lůžka a kontrolovala si ukryté zbraně. Brzy si bude muset odpočinout – možná odpoledne – ale nejdřív využije denního světla. Ve způsobu, jakým Mebru zabil Semk, bylo ukryto něco důležitého. Kotilionem tato podrobnost otrásla. Třebaže ji neželal, aby něco zjistila, hodlala se tomu věnovat aspoň den, dva. „Vyšlo slunce, Cudrn.“

„Slunce? Do Propasti, na tomto světě je slunce? Copak se zbláznili?“

Apsalar se ohlédl na krčícího se ducha. V sílícím světle se rozplýval. Ve stínu vedle schoulená Telorast oněměla hrůzou. „Kdo se zbláznil?“ zeptala se Apsalar Cudrn.

„No oni! Ti, kdo tohle místo vytvořili!“

„Bledneme!“ sykla Telorast. „Co to znamená? Přestaneme existovat?“

„Nevím,“ přiznala Apsalar. „Nejspíš ztratíte něco hmoty, pokud tedy vůbec nějakou máte, ale bude to dočasné. Nejlepší bude, když tu zůstanete a budete zticha. Před setměním se vrátím.“

„Setmění! Ano, výborně, počkáme tu do setmění. Pak přijde noc a všechna ta tma a stíny a věci k posednutí. Ano, děsivá žena, počkáme tady.“

Apsalar sešla dolů, zaplatila za další noc a vyšla na zaprášenou ulici. Měšťané již mířili na trh, pouliční prodavači táhli naložené muly, káry plné klecí se zpěvnými ptáky, šrůtek soleného masa či soudků s olejem a medem. Starci se plahočili pod otepmi dříví na topení a košíky s hlínou. Středem ulice kráčely dvě Rudé čepele – opět obávaní strážci řádu a zákona, když teď řše znovu důrazně prosadila svou přítomnost. Mířily stejným směrem jako Apsalar – a vlastně většina lidí – směrem k rozlehlým táborům karavan za městem jižně od přístavu.

Rudým čepelím se všichni vyhýbali širokým obloukem. To, jak se ti dva naparovali a ruce v rukavicích měli položené na jílcích tulvarů, sice v pochvách zastrčených, ne však se zapnutým jisticím řemínkem, jak se patřilo pro mírovou dobu, byla jejich arogance promyšlenou, provokující urážkou. Přesto je nikdo nezastavil. Chvilí předtím, než je došla, Apsalar odbočila do bočního průchodu. Do karavanních táborů existovalo více cest.

Kupec zaměstnávající pardúnské a gralské strážce a projevující nezvyklý zájem o přítomnost stínové tanečnice ve městě se na oplátku sám stal předmětem zájmu. Kupec možná jen kupoval a prodával

informace, ale i to mohlo být pro Apsalar užitečné – ne že by hodlala platit za informace, jež získá. Kmenové strážce naznačovaly četné cesty vnitrozemím mezi vzdálenými městy, po zřídka užívaných stezkách mezi nimi. Ten kupec by mohl hodně vědět. Stejně jako jeho strážce.

Dorazila do prvního tábora. Při pohledu z nebe by karavanní město vypadalo poďobané, jak kupci přijížděli a odjížděli v neustálém proudu vozů, jízdválečníků, honáckých psů a velbloudů. Na okrajích se usazovali méně významní kupci, jejichž stanoviště bylo předem dáno podle jakési nejasné hierarchie, zatímco vysoce postavené karavany zabíraly střed.

Apsalar na hlavní dopravní tepnu prošla boční stezkou mezi stany a pustila se do pátrání.

V poledne našla prodavače tapu, sedla si ke stolku pod markýzou a pojídala ze špízu ovoce a maso, až jí horká, mastná šťáva stékala po rukou. V kupeckých táborech, jež doposud navštívila, si všimla obnovené čínorodosti. Vzpoura a boje obchodu zjevně neprosplávaly. Návrat malazské vlády byl požehnáním pro živnost ve vši její normální, hrabivé slávě, a ona na všech stranách viděla radost. Mince proudily v tisíci řekách.

Její pozornost upoutali tři lidé. Stáli před velkým stanem a hádali se, zřejmě kvůli kleci se štěňaty. Ty dvě Pardúanky a Gral, jež zahlédla v šenku. Doufala, že jsou příliš zaměstnaní, než aby si jí všimli. Otřela si ruce o stehna, vstala a odcházela pokud možno stínem pryč od stanu.

Zatím jí stačilo, že je našla. Než vyzpovídá kupce či strážce, čekal ji jiný úkol.

Během dlouhé cesty zpátky do krčmy se nepříhodilo nic zajímavého. Vyšla nahoru do svého pokoje. Bylo odpoledne a ona se těšila, jak se trochu prospí.

„Je zpátky!“

Hlas Cudrn vycházel zpod dřevěné postele.

„Je to ona?“ ujišťovala se Telorast ze stejného místa.

„Poznávám její mokasíny. Vidíš ty našité železné hřebínky? Ne jako ty druhé.“

Apsalar si stáhla kožené rukavice. „Které druhé?“

„Ty, co tu byly předtím, asi před zvoněním –“

„Zvoněním?“ podivila se Telorast. „Aha, ty zvony, už tomu rozumím. Odměřují běh času. Ano, Neapsalar, před zvoněním. Neřekly jsme nic. Byly jsme zticha. Ten někdo vůbec nezjistil, že tu jsme.“

„Hostinský?“

„Holínky, odřené od třmenů, s našitými bronzovými šupinami, byly tady a tam – a skrčil se, aby se podíval sem, leč nás nespatriil, ani nic jiného, poněvadž nemá žádné věci, které by mohl prohrabat –“

„Byl to tedy muž.“

„Copak jsme to neříkaly? Ne, Cudrn?“

„Musely jsme. Muž s holínkami, ano.“

„Jak dlouho se zdržel?“ zeptala se Apsalar a rozhlížela se po místnosti. Zloděj tu neměl co ukrást, pokud to ovšem zloděj byl.

„Sto jeho stahů srdce.“

„Sto šest, Telorast.“

„Ano, sto šest.“

„Přišel a odešel dveřmi?“

„Ne, oknem – vyndala jsi mříž, pamatuješ? Dolů ze střechy, správně, Telorast?“

„Nebo zdola z uličky.“

„Nebo možná z jiného pokoje, tedy ze strany, zprava nebo zleva.“

Apsalar se zamračila a zkřížila ruce na prsou. „A přišel sem vůbec oknem?“

„Ne.“

„Takže chodbou.“

„Ano.“

„A nebyl to muž,“ dodala Cudrn. „Byl to démon. Velký, černý, chlupatý, s tesáky a drápy.“

„S holínkami,“ upřesňovala Telorast.

„Správně. S holínkami.“

Apsalar si stáhla i druhou rukavici, s oběma plácla o sloupek u poste a rozvalila se na ni. „Probuďte mě, kdyby se vrátil.“

„No ovšem, Neapsalar. Na nás se můžeš spolehnout.“

Když se Apsalar probudila, byla tma. S kletbou se posadila. „Jak pozdě je?“

„Je vzhůru!“ Opodál se vznášel stín Telorast, v šeru rozmazané tělo s matně zářícíma očima.

„Konečně!“ šeptala Cudrn z okenního parapetu, kde dřepěla jako chrlič, hlavu otočenou, aby viděla na Apsalar sedící na posteli. „Je dvě zvonění po smrti slunce! Chceme zkoumat!“

„Dobře,“ prohlásila vstávajíc. „Tak pojďte za mnou.“

„Kam?“

„Zpátky do Džen'rábu.“

„Aha, na to ošklivé místo.“

„Nebudu tam dlouho.“

„Výborně.“

Apsalar sebrala rukavice, znovu si prohlédla zbraně – dvě desítky modřin od rukojetí nožů a pochev byly důkazem, že je měla stále poschovávané po těle – a zamířila k oknu.

„Nepoužijeme chodník?“

Apsalar se zastavila a zadívala se na Cudrn. „Jaký chodník?“

Duch se chytil okraje okna a ukázal ven. „Tenhle.“

Stínový projev, něco jako akvadukt, táhnoucí se od okna přes uličku a budovu za ní, kde se stáčil – k srdci Džen’rábu. Vypadal jako z kamene, Apsalar dokonce na cestě viděla oblázky a kousky malty.

„Co je to?“

„Nevíme.“

„Je to z Říše stínu, ne? Musí být. Jinak bych to neviděla.“

„Ano. Myslíme. Vidí, Telorast?“

„Rozhodně. Nebo ne.“

„Jak dlouho to tu je?“ chtěla vědět Apsalar.

„Padesát tři tvých stahů srdce. Právě ses probírala k bdělosti, správně, Cudrn? Probírala se.“

„A sténala. Tedy, jednou zasténala. Potichu. Zpola zasténala.“

„Ne,“ opravila ji Telorast, „to jsem byla já.“

Apsalar vylezla na parapet, a aniž by se pustila zdi, došlápla na chodník. Byl pevný. „No dobře,“ zamumlala nemálo otřesená, když se pustila budovy za sebou. „Tak to můžeme použít.“

„Souhlasíme.“

Vyrazily přes uličku, dům, ulici a sutiny. V dálce se zvedaly přízračné věže. Město stínů, zbudované důkladně, ne jako to o včerejší noci. Trosky překrývaly nejasné stavby – kanály, v nichž se mihotalo něco jako voda. Přes kanály se klenuly nízké mosty. O pár tisíc kroků dál na jihovýchod se tyčil mohutný palác s kupolemi a za ním bylo vidět snad jezero či široká řeka. Vody brázdily štíhlé lodě z půlnočně černého dřeva se čtvercovými plachtami. Padesát kroků před sebou uviděla přecházet po mostě vysoké lidi.

Telorast sykla. „Poznávám je!“

Apsalar se přikrčila. Najednou si na vyvýšené cestě připadala strašně zranitelná.

„Tiste Edur!“

„Ano,“ vydechla.

„A vidí oni nás?“

Nevím. Alespoň zatím nikdo nevstoupil na chodník, na němž stály... zatím. „Pojďte, není to daleko. Chci odsud pryč.“

„Souhlasíme, ach, souhlasíme.“

Cudrn zaváhala. „Ale zase...”

„Ne,“ štěkla Apsalar. „Nic nezkoušej, duchu.“

„No dobře. Jde jen o to, že dole v kanále je tělo.“

Zatraceně. Posunula se k nízké zídce a nahlédla přes ni. „To není Tiste Edur.“

„Ne,“ potvrdila Cudrn. „To tedy rozhodně není, Neapsalar. Je jako ty, ano, jako ty. Jenom nafouknutější, ne dlouho mrtvé – chceme ho –“

„Nečekejte pomoc, jestli přitáhnete pozornost.“

„Má pravdu, Cudrn. Pojď, už od nás odchází! Počkej! Nenechávej nás tady!“

Apsalar dorazila ke strmému schodišti a rychle po něm seběhla. Jakmile došla na prašnou půdu, strašidelné město zmizelo. Za ní se objevily dva stíny a klesaly.

„Děsivé místo,“ prohlásila Telorast.

„Ale byl tam trůn,“ křičela Cudrn. „Cítla jsem ho! Rozkošný trůn!“

Telorast frkla. „Rozkošný? Přišla jsi o rozum. Nic než bolest. Utrpení. Neštěstí –“

„Ticho,“ přikázala Apsalar. „Povíte mi víc o tom trůnu, který jste cítily, ale později. Teď hlídejte vchod.“

„To můžeme. Jsme velmi zkušené hlídačky. Někdo tam zemřel, správně? Můžeme dostat tělo?“

„Ne. Zůstaňte tady.“ Apsalar vstoupila do pobořeného chrámu.

Komnata nezůstala taková, jak ji opustila. Semkova mrtvola byla pryč. Mebrovo tělo bylo svlečené a šaty rozřezané. Těch pár kousků nábytku bylo rozebráno. Apsalar zaklela a přistoupila ke dveřím do vnitřní komnaty – závěs na dveřích byl serván. Malý pokojík, kde bydlel Mebra, byl prohledán stejně důkladně. Tma Apsalar nevadila, klidně prohlížela zbytky. Někdo něco hledal nebo mátl stopy.

Zamyslela se nad tím, jak se včera objevil semský asasín. Předpokládala, že ji snad zahlédl běžet sutinami, a proto se vrátil. Nyní o tom však pochybovala. Možná ho poslali zpátky, protože úkol nedokončil. V každém případě tu noc nepracoval sám. Byla neopatrná, když si myslela opak.

Z vnější komnaty zazněl kolísavý šepot. „Kdepak jsi?“

Apsalar se vrátila. „Co tady děláte, Cudrn? Řekla jsem vám –“

„Dva lidé přicházejí. Ženy jako ty. Taky jako my. Zapomněla jsem. Ano, jsme tu všechno ženy –“

„Najdi si stín a schovej se,“ přerušila ji Apsalar. „Totéž ať udělá Telorast.“

„Ty tedy nechceš, abychom je zabily?“

„Zvládnete to?“

„Ne.“

„Schovejte se.“

„Ještě dobře, že jsme se rozhodly hlídat dveře, vid’?“

Apsalar si ducha nevšímal a postavila se vedle hlavního vchodu. Vytáhla nože, opřela se o šikmou kamennou stěnu a čekala.

Uslyšela rychlé kroky, šoupání, jak se zastavily před vchodem, a dýchání. První žena vstoupila se zavřenou zlodějskou lucernou v rukou. Popošla dál, otevřela jednu clonu na lucerně a vyslala paprsek světla na protější zeď. Za ní vstoupila druhá žena s taseným šamšírem.

Pardúnské strážkyně karavany.

Apsalar popošla blíž a vrazila ženě dýku do lokte ruky, v níž držela meč, načež otočila druhý nůž a praštila ji do spánku. Žena padla na zem, stejně jako zbraň.

Druhá Pardúnka se otočila. Vysoký kop ji zasáhl nad bradu. Zavravorala a lucerna odletěla a narazila na zeď.

Apsalar vrátila nože do pochev a přistoupila k omráčené strážkyni. Rána na sluneční pleteň ji donutila se předklonit. Strážkyně padla na kolena a převalila se na bok, načež se bolestí stočila do klubíčka.

„Tohle se hodí,“ poznamenala Apsalar, „protože jsem vám stejně chtěla položit pár otázek.“

Vrátila se k první ženě, aby zjistila, v jakém je stavu. Byla v bezvědomí a nejspíš v něm ještě nějakou dobu zůstane. Přesto odkopla šamšír do rohu a sebrala jí nože, které jí našla v podpaždí. Přešla k druhé Pardúnce a zadívala se na sténající, nehybnou ženu. Sklonila se a vytáhla ji na nohy.

Popadla ženu za pravou ruku, tu, v níž obvykle držela zbraň, a prudkým otočením jí vykloubila loket. Žena vykřikla. Apsalar jí stiskla hrdlo a praštila jí hlavou o zeď. Na ruku jí vystříkly zvratky. Přidržela Pardúnku u stěny.

„Teď mi odpovíš na otázky,“ sdělila jí.

„Prosím!“

„Nepros. Prosby mě jenom nutí být krutá. Odpověz mi k mé spokojenosti a možná tě i s kamarádkou nechám naživu. Rozumíš?“

Pardúnka kývla. Obličej měla umazaný od krve a pod pravým okem, kde ji zasáhl mokasín s všítným železem, se jí vybarvovala dlouhá podlitina.

Apsalar vycítila příchod duchů a ohlédla se přes rameno. Vznášeli se nad tělem druhé Pardúnky.

„Jedna z nás by si ji mohla vzít,“ zašeptala Telorast.

„Snadno,“ souhlasila Cudrn. „Je celá zmatená.“
 „Mimo.“
 „Ztracená v Propasti.“
 Apsalar zaváhala, než řekla: „Tak do toho.“
 „Já!“ syčela Cudrn.
 „Ne, já!“ prskala Telorast.
 „Já!“
 „Já se k ní dostala první!“
 „To tedy ne!“
 „Vyberu já,“ přerušila je Apsalar. „Souhlasíte?“
 „Ano.“
 „Ano, ty vyber, nejdražší paní –“
 „Zase podlejzáš!“
 „Nepodlejzám!“
 „Cudrn,“ řekla Apsalar. „Posedni ji.“
 „Věděla jsem, že vybereš ji!“
 „Trpělivost, Telorast. Noc ještě neskončila.“
 Pardúnka před ní mrkala a třeštila oči. „S kým to mluvíš? Co je to za jazyk? Kdo to tam je – nevidím –“
 „Lucerna zhasla. Nevadí. Pověz mi něco o svém pánovi.“
 „Bohové pod námi, to bolí –“
 Apsalar jí zakroutila vykloubenou rukou. Žena zavřískla a v bezvědomí se svezla na zeď. Apsalar ji nechala sklouznout, až zhruba seděla. Pak vytáhla čutoru a cákla Pardúnce na obličej vodu. Ta otevřela oči. Vrátilo se jí vědomí a s ním i hrůza.
 „Nechci slyšet o tom, co tě bolí,“ upozornila ji Apsalar. „Chci slyšet o tom kupci. Vašem zaměstnavateli. Tak co, zkusíme to znovu?“
 Druhá Pardúnka seděla poblíž vchodu, chrčela, kašlala a plivala krvavé sliny. „Á!“ vykřikla Cudrn. „Lepší! Au, všechno bolí, auvajs, ruka!“
 „Buď zticha!“ přikázala jí Apsalar a znovu obrátila pozornost k ženě před sebou. „Nejsem právě trpělivá osoba.“
 „Trygallská obchodnická gilda,“ zasupěla žena.
 Apsalar dřepěla na patách. Zcela nečekaná odpověď. „Cudrn, vypadni z toho těla.“
 „Cože?“
 „Hned.“
 „No dobře, stejně je celá polámaná. Á, opět bez bolesti! To je lepší – byla jsem hloupá!“
 Telorast se drsně chechtala. „A pořád jsi, Cudrn. To jsem ti mohla klidně říct já, vš. Nebyla pro tebe ta pravá.“

„Už dost řečí,“ štekla Apsalar. Potřebovala si všechno promyslet. Středisko operací Trygallské obchodnické gildy bylo v Darúdzhistánu. Už to bylo dávno, co navštívili úlomek Říše stínu s municí pro Šumaře, pokud to byla tatáž karavana – a Apsalar tušila, že je. Jelikož to byli dodavatelé zboží a informací, bylo jasné, že je do Sedmiměstí nepřivedla pouze jedna operace. Na druhou stranu se tady ve městě jen vzpamatovávali – vzhledem k jejich nebezpečným cestám skrze chodby – a mág-kupec svým strážím zřejmě přikázal, aby mu přinášely všechny neobvyklé zprávy. Přesto si musela být jistá. „Trygallský kupec – co ho přivedlo sem do Ehrlitanu? A jak se vlastně jmenuje?“

Pardúnka už měla pravé oko tak naběhlé, že přestávala vidět. „Karpolan Demesand.“

Na to Apsalar kývla.

„My, ehm, jsme doručovali zásilku – my strážci jsme podílníci –“

„Vím, jak Trygallská obchodnická gilda funguje. Zásilku, říkáš?“

„Ano, Coltainovi. Během Psího řetězu.“

„To už je nějakou dobu.“

„Ano. Omlouvám se, to ta bolest. Bolí to, když mluvím.“

„Bude to bolet víc, když nebudeš.“

Pardúnka udělala obličeje a Apsalar chvíli trvalo, než si uvědomila, že je to úsměv. „O tom nepochybuju, stínová tanečnice. Ano. Bylo toho víc. Oltářní kameny.“

„Cože?“

„Řezané kameny na vyložení posvátné nádrže...“

„Tady v Ehrlitanu?“

Žena zavrtěla hlavou, trhla sebou a řekla: „Ne. V Y’Ghatan.“

„Jste na cestě tam, nebo zpátky?“

„Zpátky. Cesty tam probíhají chodbami. My teď... ehm... odpocíváme.“

„Takže Karpolan Demesand se o stínovou tanečnici zajímá jen zběžně?“

„Rád ví... všechno. Informacemi si kupujeme výhody. Nikdo není při jízdě rád v zadní stráži.“

„Jízdě.“

„Chodbami. Je to... strašné.“

To si umím představit. „Vyříd’ svému pánovi,“ přikázala jí Apsalar, „že tato stínová tanečnice nemá ráda pozornost.“

Pardúnka kývla.

Apsalar se narovнала. „Skončila jsem s tebou.“

Žena ucukla a zvedla si ruku před obličej. Apsalar se na ni podívala a divila se, co ji to popadlo.

„Už tomu jazyku rozumíme,“ ozvala se Telorast. „Myslí si, že ji chceš zabít. Chceš, vid’?“

„Ne. To by mělo být jasné, jestli má doručit zprávu svému pánovi.“

„Nemyslí jí to,“ podotkla Cudrn. „Kromě toho, jak líp doručíš zprávu než dvěma mrtvolami?“

Apsalar si povzdechla a obrátila se na Pardúнку. „Co vás přivedlo sem? K Mebrovi?“

Žena tlumeně odpověděla, ruku stále zvednutou. „Nákup informací... ale je mrtvý.“

„Jakých informací?“

„Jakýchkoliv. O tom, kdo přichází a odchází. Cokoliv, co byl ochotný prodat. Ale ty jsi ho zabila –“

„Ne, já to nebyla. Kvůli míru mezi mnou a vaším pánem ti povím tohle. Mebru zavraždil asasín Bezejmenných. Nedošlo k mučení, bylo to jen prosté zabití. Bezejmenní nehledali informace.“

Pardúnce bylo nad chráničem zápěstí vidět jen jedno oko, jež upřela na Apsalar. „Bezejmenní? Sedm svatých nás chraň!“

„Teď potřebuju chvíli času,“ prohlásila Apsalar, vytáhla nůž a jíl-cem ženu tvrdě praštila do spánku. Dívala se, jak Pardúnka vyvrací oči a hrouť se na zem.

„Bude žít?“ chtěla vědět Telorast a posunula se blíž.

„Nech ji být.“

„Možná se probudí a nebude si pamatovat, co jsi jí řekla.“

„Na tom nezáleží,“ odušila Apsalar a vrátila nůž do pochvy. „Její pán z ní stejně vytáhne všechno, co bude potřebovat.“

„Kouzelník. Aha, cestují chodbami, povídaly. Riskantní. Ten Karpolan Demesand musí skvěle ovládat magii – udělala sis nebezpečného nepřitele.“

„Pochybuj, že po tomhle půjde, Telorast. Nechala jsem jeho podílnice naživu a poskytl jsem mu informaci.“

„A co ty tabulky?“ zajímala se Cudrn.

Apsalar se obrátila. „Jaké tabulky?“

„Ty ukryté pod podlahou.“

„Ukaž.“

Stín přelétl k Mebrově nahé mrtvole. „Pod ním. Tajná skrýš pod tímhle dlažebním kamenem. Tvrdá hlína, nekonečné seznamy, nejspíš to nic neznamená.“

Apsalar převrátila tělo. Kámen snadno vypáčila. Žasla nad nedbalostí pátračů. Ale možná mohl Mebra ovlivnit místo, kde zemře. Ležel přímo nad skrýší. Pod podlahou byla vyhrabaná jáma a ta byla naplněná hliněnými tabulkami. V rohu ležel mokrý režný pytel naplněný

měkkou hlinou a vedle něj půl tuctu kostěných rydel svázaných provázkem.

Apsalar vstala a došla si pro lucernu. Když narazila na zeď, clona se zavřela, ale plamínek uvnitř nezhasl. Apsalar zatáhla za kroužek nahoře, aby roztáhla clony, vrátila se ke skrýši, vybrala tucet horních tabulek, posadila se se zkríženými nohama vedle jámy do malé kaluže světla a pustila se do čtení.

Velkého zasedání kultu Rašan se zúčastnili Bridthok z G'danisbanu, Septhune Anabhin z Omari, Sradal Purthu z Y'Ghatan a Torahaval Delat z Karašiměše. Všichni do jednoho hlupáci a šarlatáni, i když je třeba dodat, že Sradal je nebezpečný hlupák. Torahaval je mrcha, beze špetky humoru svého bratrance, a není ani zdaleka tak nebezpečná. Hraje na to a nic víc, ale bude z ní skvělá hlavní figurka, velekněžka se svůdností a šarmem, takže se budou akolyté jen sbíhat. Bridthok je můj největší rival, silně spoléhá na pokrevní příbuzenost s tím šílencem Bidithalem, ale já už dobře znám jeho slabiny a brzy ho z konečného hlasování vyloučí nešťastná náhoda. Septhune je následovník a víc o něm není třeba říkat.

Dva ze členů kultu byli na Apsalařině seznamu příštích obětí. Uložila si do paměti i ostatní jména, pro případ, že by se naskytla příležitost.

Na druhé, třetí a čtvrté tabulce byly seznamy kontaktů za poslední týden, s poznámkami a připomínkami, z nichž vyplývalo, že Mebra měl plno práce s tkaním obvyklé sítě vydírání mezi houfem přihlouplých obětí. Kupci, vojáci, zamilované manželky, zloději a lupiči.

Pátá tabulka byla zajímavá.

Sribin, můj nejdůvěryhodnější agent, to potvrdil. Gralský psanec Taralak Vyd byl před měsícem v Ehrлитanu. Je skutečně třeba se ho bát, je nejtajnější dýkou Bezejmenných. To jen posiluje mé podezření, že něco udělali, vypustili nějakého starodávného, strašlivého démona, jak vykládal ten chundrylský tulák. Očividně to nebyla lež, drásavý příběh o mohyle a uprchlém drakovi. Začal hon. Ale kdo je kořist? A jakou roli má v tom všem Taralak Vyd? Už jen z toho jména, napsaného tady do vlhké hlíny, mě mrazí v kostech. Dessimbelakisovu kletbu na Bezejmenné. Nikdy nehrají fér.

„Jak dlouho to ještě hodláš dělat?“ zajímala se Cudrn vedle ní.

Apsalar si jí nevěšiměla, dál se probírala tabulkami a hledala jméno Taralak Vyd. Duchové se potulovali kolem, očichávali bezvědomé Pardůnky, občas vyklouzli ven a zase se vrátili a něco si mumlali v neznámém jazyce.

V jámě bylo třiatřicet tabulek, a když vyndala poslední, všimla si, že na dně je něco divného. Přisunula lucernu blíž. Roztřískané kousky suché hlíny. Střepy popsané Mebrovou rukou. „Ničí je,“ poznamenala si pro sebe. „Opakovaně.“ Prohlížela si poslední tabulku. Byla mnohem zaprášenější než ostatní a písmo mnohem omšelejší. „Ale tuhle si schoval.“ Další seznam. Jenže jména na něm znala. Začala číst nahlas: „Kalous konečně osvobodil Heborika Lehkorukého. Plán zničen povstáním, Heborik ztracen. Coltain táhne s uprchlíky, ale mezi Malažany jsou zmije. Kalam Méchar poslán k ša'ik, Rudé čepele následují. Kalam doručí Knihu do rukou ša'ik. Rudé čepele tu mrchu zabijí. Mám velkou radost.“ Další řádky byly do hlíny vryty, až když zaschla, a písmo bylo nerovné a uspěchané. „Heborik je u ša'ik. Známy jako Neviditelné ruce, a v těch rukou je moc, která nás všechny zničí. Celý tento svět. A nikdo ho nezastaví.“

Zapsáno v hrůze a panice. A přece... Apsalar se ohlédla na ostatní tabulky. Něco ho zřejmě muselo uklidnit. Je už Heborik mrtvý? Nevěděla. Narazil na jeho stopu někdo jiný, někdo, kdo o hrozbě věděl? A jak ve jménu mistra Kápě Heborik – bezvýznamný historik z Unty – skončil ve společnosti ša'ik?

Rudé čepele očividně pokus o vraždu zpackaly. Nakonec tu ženskou zabila pobočnice Tavore, ne? Před deseti tisíci svědky.

„Tahle žena se probouzí.“

Apsalar se otočila k Telorast. Stín visel nad pardůnskou stráží ležící u vchodu. „Dobře,“ řekla Apsalar, shrnula tabulky do jámy a vrátila kámen na místo. „Odcházíme.“

„Konečně! Venku už je skoro světlo!“

„Žádný chodník?“

„Nic než trosky, Neapsalar. Ach, tohle místo je skoro jako domov.“

Cudrn sykla. „Ticho, Telorast, ty huso! O tom nemluvíme, pamatuješ?“

„Promiň.“

„Až se vrátíme do pokoje,“ podotkla Apsalar, „chci, abyste mi vy dvě pověděly o tom trůně.“

„Pamatuje si to.“

„Já ne,“ odtušila Cudrn.

„Ani já ne,“ přidala se Telorast. „Trůně? Jakém trůně?“
Apsalar se zadívala na oba duchy, kteří na ni upírali světélkující oči. „Kašlete na to.“

Falah'd byl o hlavu menší než Samar Dev – přičemž ona nebyla ani průměrně vysoká – a nejspíš vážil míň než její noha useknutá v kyčli. Nepříjemná představa, to si přiznávala, avšak děsivě blízká skutečnosti. Do zlomených kostí se dala prudká infekce, a teprve až čtyři čarodějky zlou nákazu vytáhly. Došlo k tomu včera v noci, a ona se stále cítila slabá a točila se jí hlava. Stání na ostrém slunci také nepomáhalo.

Jakkoliv byl falah'd malý a lehký, pracoval tvrdě na tom, aby působil ušlechtilé a impozantně, jak tu seděl na dlouhonohé bílé kobyle. Žel, zvíře se pod ním třásl a ucuklo pokaždé, když jhagský hřebec Karsy Orlonga hodil hlavou a hrozivě po něm zakoulel očima. Falah'd se oběma rukama držel sedlové hrušky, tiskl tmavé rty a v očích měl jistou bázlivost. Zdobenou, drahokamy pošítou telabu měl pomáčkanou a kulatý hedvábný vatovaný klobouk mu na hlavě seděl nakřivo. Díval se na tvora všeobecně známého jako Toblakai, bývalý šampion ša'ik. Jenž stál vedle svého koně, a kdyby chtěl, mohl by se na vládce Ugaratu pořád dívat svrchu.

Falah'da doprovázelo padesát palácových gardistů a žádný z nich – ani jejich koně – nebyl právě neklidnější.

Toblakai si prohlížel mohutnou Moravalskou tvrz. Celá stolová hora byla provrtaná a skalní stěny vytvarované do působivého opevnění. Tvrz obklopoval hluboký vodní příkop. Kamenný most vedoucí přes něj zničila moranthská munice nebo kouzla a vrata za ní, otlčená a ožehnutá, byla ze železa. Vysoko ve zdech bylo několik oken uzavřených železnými dvířky prošípovanými šikmými střílnami.

Tábor obléhatelů byl zaneřáděný, několik set vojáků posedávajících či postávajících u ohňů a přihlížejících s otupělým zájmem. Stranou, severně od úzké cesty, se rozkládal hřbitov s asi stovkou provizorních dřevěných plošin kousek nad zemí, s mrtvolami zabalenými v plátně.

Toblakai se obrátil k falah'dovi. „Kdy naposledy byl na hradbách vidět nějaký Malažan?“

Mladý vládce sebou trhl a zamračil se. „Mne je třeba oslovovat,“ zapištěl, „způsobem odpovídajícím mému úřadu svatého falah'da Ugaratu –“

„Kdy?“ zopakoval Toblakai a zachmuřil se.

„No, ehm, no – kapitáne Inašane, odpověz tomu barbarovi!“

Kapitán rychle zasalutoval a zašel k vojákům v táboře. S několika promluvil a oni v odpověď na jeho otázku krčili rameny. Nakonec se narovnal a promluvil důrazněji. Vojáci se začali mezi sebou dohadovat.

Toblakai zavrčel a ukázal na svého koně. „Zůstaň tady, Havoku. Nikoho nezabij.“ S tím došel na kraj příkopu.

Samar Dev zaváhala, pak se vydala za ním.

Ohlédl se po ní, když se zastavila vedle něj. „Tuto pevnost zteču sám, čarodějko.“

„To rozhodně,“ ujistila jej. „Chci jenom líp vidět.“

„Pochybuji, že tu bude něco k vidění.“

„Co máš v plánu, Toblakaji?“

„Jsem Karsa Orlong, Teblor. Znáš mé jméno a budeš ho používat. Pro ša'ik jsem byl Toblakai. Ona je mrtvá. Pro Leomana S cepy jsem byl Toblakai, a on už jako by byl mrtvý. Pro povstalice jsem byl –“

„No dobře, chápu. Jenom mrtví nebo skoro mrtví lidé ti říkali Toblakai, ale měl bys vědět, že jen díky tomu jménu nehniješ po zbytek života v palácových kobkách.“

„To štěně na bílém koni je hlupák. Zlomil bych ho jednou rukou –“

„Ano, nejspíš zlomil. A co jeho vojsko?“

„Víc hlupáků. Domluvil jsem, čarodějko. Buď svědkem.“

Byla.

Karsa slezl do příkopu. Suť, polámané zbraně, kameny používané k ostřelování hradeb a seschlá těla. Po skalách pobíhaly ještěrky a ká-pové můry stoupaly jako bledé lístky zachycené stoupavým proudem. Došel pod železná vrata. I se svou výškou s těžší dosáhl na úzkou římsu před nimi. Prohlédl si trosky mostu kolem sebe a začal kameny skládat na sebe. Z větších úlomků si vyrobil schody.

Konečně byl spokojený. Vytáhl meč, vyšplhal po schodech a ocitl se před širokým, nýtovaným zamykacím mechanismem. Popadl kamenný meč oběma rukama a vsunul hrot do škvíry v místě, za nímž podle něj musel být zámek. Počkal, až měl pozici rukou a meče uloženou v hlavě, zvedl meč a couvl, kam až na provizorní plošině ze sutí mohl. Rozmáchl se.

Čepel narazila přesně, nerozbitné chalcedonové ostří zajelo do škvíry mezi křídly vrat. Pohyb skončil ve chvíli, kdy to křuplo, jak se čepel zasekla do železné závory na druhé straně. Karsovi projel náraz až do ramen.

Zabručel, počkal, až bolest poleví, a pak se skřípěním kovu zbraň vytáhl. Znovu se rozpráhl. Tentokrát cítil i slyšel, jak závora praskla.

Uvolnil meč a opřel se ramenem do dveří. Něco s hlasitým zařinčením spadlo a dveře se rozletěly.

Na druhé straně příkopu Samar Dev vykulila oči. Právě viděla něco... neobyčejného.

Přistoupil k ní kapitán Inašan. „Sedm svatých nás chraň,“ zašeptal. „Právě se proseká železnými vraty.“

„Ano, to udělal.“

„Musíme...“

Ohlédl se po něm. „Co musíme, kapitáne?“

„Musíme ho dostat z Ugaratu. A to co nejdřív.“

Tma v trychtýři za vraty – šikmé stěny, skluzy a střílny. Nějaký mechanismus spustil klenutý strop a zúžil stěny – viděl, že visí na šířku prstu od sebe a nad dlážděnou podlahou. Dvacet vražedných kroků k vnitřní bráně, a ta brána byla otevřená.

Karsa nastražil uši, ale neslyšel nic. Vzduch hořce páchl. Zadíval se na střílny. Byly tmavé, prostory za nimi neosvětlené.

S mečem připraveným v rukou vstoupil do tvrze.

Ze skluzů nepadal horký písek, ze střílen nelétaly šipky ani se nelil vroucí olej. Došel k bráně. Nádvoří za ní ze třetiny zalévalo jasné sluneční světlo. Prošel bránou a podíval se nahoru. Skála byla opravdu vydlabaná – nad hlavou měl obdélník modré oblohy a v rohu žhoucí slunce. Všechny čtyři stěny byly terasovité, s opevněnými podestami a balkony a bezpočtem oken. Rozeznal i dveře na balkonech, některé otevřené, jiné zavřené. Na stěně naproti sobě napočítal dvaadvacet podlaží, osmnáct nalevo, sedmnáct napravo a za sebou – na vnější zdi – dvanáct uprostřed a dalších šest v nástavbách po stranách. Bylo to hotové město. A vypadalo bez života.

Jeho pozornost poutala zející jáma ve stínu v rohu nádvoří. Dlažební kameny byly vyzdvižené a naházené na hromadu vedle, zřejmě jakási vykopaná šachta sahající k základům. Přistoupil blíž.

Kopáči odklidili těžké kameny nad podložní skálou. Ta však tvořila jen závěrný kámen asi loket dlouhý, zakrývající vyhloubenou podzemní komoru. Která smrděla. Dolů vedl dřevěný žebřík.

Karsa usoudil, že to bude provizorní jímka, protože obléhatele nejspíš ucpali kanály ústící do příkopu v naději, že vyvolají mor či něco podobného. Zápach rozhodně naznačoval, že byla používána jako latrína. Ale k čemu ten žebřík?

„Tihle Malažané mají divné zájmy,“ zamumlal si pro sebe. Z meče cítil rostoucí napětí – připoutaní duchové Bairota Gilda a Deluma

Thorda najednou zneklidněli. „Nebo náhodný objev,“ dodal. „Před tím mě varujete, spříznění duchové?“

Prohlížel si žebřík. „Jak říkáte, bratři, už jsem vlezl do horšího.“ Vrátil meč do pochvy a slezl dolů.

Stěny byly pomazané výkaly, žebřík však byl našťěstí čistý. Slezl kolem rozbité kamenné skořápky a tu trochu čerstvého vzduchu, jež sem pronikla, překonával hutný smrad. Bylo tu však něco víc než jen lidské odpadky. Něco jiného...

Karsa se dostal až dolů a čekal, po kotníky v hovnech a kalužích chcanků, než se mu zrak přizpůsobí šeru. Konečně rozeznal kulaté kamenné stěny. Na kamenech byly vodorovné vlny, avšak jinak byly stěny nezdobené. Takže úlová hrobka ve stylu, jaký Karsa dosud neviděl. Například byla příliš velká a nebyly tu žádné plošiny či sarkofágy. Žádná pohřební výbava, žádné nápisy.

Nikde neviděl formální vstup či dveře. Pročvachtal splašky, aby se mohl podívat zblízka, a málem upadl, když došlápl na neviditelnou římsu – ocitl se na vyvýšeném pódiu, sahajícím téměř ke stěnám. Couvl a římsu obešel. Cestou objevil šest potopených železných hrotů, zaražených po trojicích hluboko do kamene. Hroty byly masivní, silnější než jeho zápěstí.

Vrátil se doprostřed a zastavil se kousek od žebříku. Kdyby si lehl tak, aby měl prostřední hrot z trojice pod hlavou, a natáhl ruce, nedosáhl by na krajní dva. Kdyby byl o polovinu vyšší, možná by se mu to podařilo. Pokud tu tedy bylo něco přikovaného, muselo to být obrovské.

A naneštěstí hroty zřejmě selhaly –

Lehký pohyb v hustém, páchnoucím vzduchu, stín zakrývající slabe světlo pronikající shora. Karsa sáhl po meči.

Kolem zad se mu sevřela obrovská ruka, do každého ramene mu zajel dráp, další dva pod žebra a jeden větší mu skončil vepředu pod levou klíční kostí. Prsty se sevřely a zvedlo ho to přímo vzhůru. Žebřík jen proletěl kolem. Meč měl přimáčkнутý na záda. Natáhl ruce a sevřel šupinaté zápěstí silnější než jeho paže.

Vyletěl dírou po závěrném kameni a tahání a šhubání ve svalectech mu prozradilo, že bestie šplhá po stěně jámy, obratná jako bhok'aral. Přes ruku mu sklouzlo cosi těžkého a šupinatého.

Ocitl se na jasném slunečním světle.

Bestie přehodila Teblora přes nádvoří. Přistál tvrdě a klouzal. Narazil na hradbu tvrze.

Vyplivl krev a měl pocit, že nemá na svém místě snad jedinou kost

v zádech. Vyškrábal se na nohy a vrávorál, dokud se nedokázal opřít o sluncem rozpálený kámen.

Vedle jámy stála plazí příšera, dvounohá, s příliš dlouhými a mohutnými pažemi, takže drápy škrábala o dlažbu. Sice měla tlustý ocas, ale jen zakrnělý. Širokou tlamu měla vyplněnou do sebe zapadajícími řadami jako dýka dlouhých tesáků, nad tím rozšířeně lící kosti a hluboko zapadlé oči, lesknoucí se jako vlhké obličejky na pláži, chránily nadočnicové oblouky. Plochou, protaženou lebku rozděloval na dvě poloviny pilovitý hřeben, světle žlutý nad šedo zelenou kůží. Nestvůra byla o polovinu vyšší než Toblakai.

Nehybná jako socha si ho prohlížela a z drápů levé ruky jí kapala krev.

Karsa se zhluboka nadechl, vytáhl meč a odhodil ho stranou.

Tvor zvláště cukl hlavou do strany a zaútočil. Předkláněl se a odrážel se mohutnými zadními nohama.

A Karsa mu letěl vstříc.

Očividně to byla nečekaná reakce. Dostal se za drásající ruce a pod cvakající čelisti. Prudce zvedl hlavu a tvrdě příšeře narazil do čelisti. Vzápětí se sklonil, sáhl jí pravou rukou mezi nohy a popadl ji za pravou nohu. Ramenem udeřil do břicha a sepal ruce za chycenou nohou. Jak se narovnával a zabral, zařval. Dokázal nestvůru zvednout, až vrávorala na jedné noze.

Do zad mu udeřily drápy, rvaly medvědí kožešinu a surově mu ničily maso. Karsa přesunul pravou nohu za levou nohu bestie a tvrdě zatlačil. Obluda se zřítíla a zapraskaly kosti. Švihla ocasem a zasáhla Karsu do břicha. Tomu vyletěl vzduch ze všech čtyř plic. Odletěl stranou a při pádu nechal většinu kůže z pravého ramene a kyčle na kameni, po němž sklouzl další čtyři kroky –

Přes okraj jámy. Narazil na hranu závěrného kamene, ulomil z něj další kus a přistál na břiše v kaluži splašků v hrobce. Kolem něj se sypaly kamínky.

Zvedl se a stočil se do polosedu. Plival ohavnou tekutinu a zároveň se snažil dostat vzduch do plic. Kašlal, dával se a plazil se pryč od díry nad sebou.

Konečně se mu podařilo pořádně nadechnout. Otřepal ze sebe břečku a zadíval se na paprsek světla dopadající dolů kolem žebříku. Nestvůra nešla za ním... nebo ho neviděla padat.

Vstal a vrátil se k žebříku. Podíval se nahoru. Viděl jen sluneční světlo.

Šplhal. Když se dostal k okraji jámy, zpomalil a povytáhl se, jen aby viděl. Stvoření nebylo nikde v dohledu. Rychle se vyškrábal

z jámy. Znovu si odplivl, otřepal se a zamířil ke vstupu do tvrze. Zpoza příkopu neslyšel žádný křik, z čehož usoudil, že tvor se tím směrem nevydal. Takže zbývala samotná tvrz.

Dvoukřídle dveře byly otevřené. Vstoupil do rozlehlé komnaty s dlaždicemi na podlaze a stěnami pokrytými přízraky dávno vybledlých fresek.

Na podlaze byly rozházené kusy poničené zbroje a útržky oděvů zatvrdlé krví. Vedle stála holínka, z níž trčely dvě kosti.

Naproti sobě měl další dveře. I tyto byly vyražené a roztrískané. Karsa se k nim vydal. Strnul, když ze šera za nimi zaslechl škrábání drápů. Zleva, poblíž vchodu. Couvl deset kroků a vyrazil. Proletěl dveřmi. Za ním máchly pracky a zaslechl i rozčilené zasyčení – ve chvíli, kdy narazil na nízký divan, od něhož se odrazil na nízký stůl. Dřevěné nohy pod jeho vahou praskly. Kutáel se dál, odmrští vysokou židli a sjel na koberec. Dupot a cvakání drápů sílily, jak se zrůda přibližovala.

Karsa skrčil nohy pod sebe, vrhl se do strany a znovu unikl ostrým drápům. Skončil u další židle, tentokrát skutečně masivní. Popadl ji za nohy a strčil ji tvorovi do cesty – a ten vyskočil. Židle ho zasáhla do natažených nohou a odstrčila mu je stranou. Zvíře dopadlo na zem, narazilo si hlavu a všude létaly rozbité dlaždice.

Karsa ho kopl do krku. Zvíře ho koplo do prsou, a on znovu letěl dozadu a přistál na odhozené přílbě, která se překulila a poslala ho dál až ke zdi. V prsou mu vybuchla bolest. Pomalu se škrábal na nohy.

Zvíře dělalo totéž, pomalu se zvedalo, kývalo hlavou a lapalo po dechu, přičemž chrčivě kašlalo.

Karsa po něm skočil. Popadl ho za pravé zápěstí, sklonil se pod ně a při pohybu mu zkroutil paži. Znovu se otočil a kroutil paží, až vyletěla z ramenního kloubu. Tvor zavřískl.

Karsa mu vylezl na záda a bušil přetmi do lebky. Každá rána otřásla zvířeti kostmi. Zuby mu cvakaly, hlava se skláněla a zase se vymrštila přímo do další rány. Vrávoralo pod Karsovou vahou, pravá ruka mu bezvládně visela a levou se pokoušelo dosáhnout na záda a útočníka shodit. Přitom se potáčelo po místnosti.

Karsa do něj dál bušil, obě ruce zmrtvělé nárazy. Konečně lebka praskla.

Zachrčení – nebyl si jistý, zda chrčel on či nestvůra – a pak se tvor zhroutil a převálil se.

Většina jeho váhy se na okamžik ocitla mezi Karsovy stehny, a on zařval a zařal svaly v nohou, aby se mu pilovitý hřeben nedostal

k moudří. Poté se plaz převrátil na bok a přimáčkl mu pod sebou levou nohu. Karsa ho popadl kolem zmítajícího se krku.

Tvor se koulel dál a uvolnil si levou ruku. Švihl jí nahoru a dozadu a zařal drápy Karsovi do levého ramene. S přívalem síly ze sebe Toblakaje strhl a poslal ho mezi trosky rozbitého stolu.

Karsa zašmátral a našel nohu od stolu. Zvedl se a vši silou praštil nestvůru do natažené paže. Dřevo se roztříštilo a zvíře s vřísknutím ucuklo. A znovu se zvedlo.

Karsa zaútočil. A dostal kopanec do prsou. Zalila ho temnota.

Otevřel oči. Šero. Ticho. Zápach výkalů, krve a sedajícího prachu. Se zasténáním se posadil.

Vzdálené zaprašťení. Někde nahoře.

Rozhlédl se kolem sebe, až zahlédl boční dveře. Vstal a kulhal k nim. Za nimi byla široká chodba vedoucí ke schodišti.

„Co je to za křik, kapitáne?“

„Nevím jistě, falah'de.“

Samar Dev přimhouřila v jasném světle oči a podívala se na vojáka vedle sebe. Od chvíle, kdy Toblakai prorazil železnými dveřmi, něco si pro sebe mumlal. Jeho soukromý monolog se zřejmě soustředil na kamenné meče, železo a zámky, což pravidelně prošpikovával vybranými kletbami. A také opakoval, že obrovský barbar musí z Ugaratu zmizet. Samar Dev si otřela pot z čela a znovu se zadívala na vchod do tvrze. Pořád nic.

„Vyjednávají,“ hádal falah'd, ošívající se v sedle. Sluhové stojící vedle něj mávali velkými papyrovými vějíři, aby milovaného vládce Ugaratu ochladili.

„Znělo to jako křik, ó svatý,“ poznamenal kapitán Inašan po chvíli.

„V tom případě je to bojovné vyjednávání, kapitáne. Co jiného by jim mohlo trvat tak dlouho? Kdyby všichni zemřeli hladem, ten barbar by se byl vrátil. Pokud tam ovšem není kořist. Cha, mylím se? Nemyslím! Nakonec to je divoch. Odříznutý z vodítka ša'ik, že? Proč nezemřel při její obraně?“

„Pokud jsou příběhy pravdivé,“ ozval se Inašan znepokojeně, „ša'ik o soubor s pobočnicí usilovala, falah'de.“

„To je příliš praktické. Vyprávějí o tom přeživší, ti, kteří ji opustili. Tento Toblakai mě nepřesvědčil. Je příliš hrubý.“

„Ano, falah'de,“ přitakal Inašan. „To je.“

Samar Dev si odkašlala. „Svatý, v Moravalské tvrzi žádná kořist není.“

„Jak si můžeš být tak jistá, čarodějko?“

„Je to starobylá stavba, starší než samotný Ugarat. Pravda, občas se dělaly nějaké úpravy – těm starým mechanismům jsme nikdy nerozuměli, falah'de, a dodnes jim nerozumíme. Zůstalo nám z nich jen pár kousků. Všechny fragmenty jsem důkladně prostudovala a hodně jsem zjistila –“

„Teď mě nudíš, čarodějko. Pořád jsi mi nevysvětlila, proč tam není žádná kořist.“

„Je mi líto, falah'de. Abych ti tedy odpověděla, tvrz mockrát prozkoumali a nikdy tam nenašli nic cenného kromě těch rozebraných strojů –“

„Bezcenné harampádí. Dobrá, barbar tedy neloupí. Vyjednává se špinavými, zlými Malažany – před nimiž budeme muset znovu pokleknout. Zbabělí vzbouřenci z Raraku mě zradou donutili k ponížení. Dnes se člověk nemůže spolehnout na nikoho.“

„Zřejmě ne, falah'de,“ zamumlala Samar Dev.

Inašan po ní loupí okem.

Samar si znovu otřela pot z čela.

„Ach!“ zvolal falah'd náhle. „Já se roztékám!“

„Počkat!“ štkl Inašan. „Co to bylo za řev?“

„Nejspíš někoho znásilňuje.“

Našel plaza, jak kulhá chodbou, kývá hlavou ze strany na stranu a vrazí do stěn. Rozběhl se za ním.

Zvíře ho muselo zaslechnout, protože se otočilo a se syčením vy-cenilo zuby. Karsa odrazil ruku s drápy a vrazil mu koleno do břicha. Plaz se prudce předklonil a hřebenem na hrudi udeřil Karsu do pravého ramene. Ten mu zaryl palec do levého podpaždí, kde našel kůžičku jemnou jako jelenice. Prorazil kůži a zajel do masa, ohnul prst kolem šlach a zabral.

Ze strany se mu o hlavu otřely jako dýka ostré zuby a odřízly kus kůže. Do pravého oka mu vhrkla krev. Zabral silněji a vrhl se zpět.

Zvíře letělo s ním. Karsa se stočil a jen tak tak zabránil tomu, aby dopadlo na něj. Byl dost blízko, aby viděl nepřirozené roztažení žeber při nárazu.

Plaz se pokoušel vstát, avšak Karsa byl rychlejší. Znovu se mu usadil na zádech a zabušil pěstmi do lebky. S každým úderem třískla dolní čelist do podlahy. Karsa cítil, jak se mu pod pěstmi prohýbají lebeční kosti. Tloukl dál.

Po chvíli zpomalil. Uvědomil si, že zvíře pod ním se už nehýbá, hlavu má rozplácou na podlaze a s každým nárazem pěsti se mu

rozšiřuje víc a víc. Kolem těla se šířily tekutiny. Karsa přestal mlátit, roztřeseně, bolavě se nadechl a zadržel dech proti náhlým vlnám temnoty dunícím v jeho mozku. Nakonec dlouze vydechl. Vyplivl další krvavý hlen na roztřískanou hlavu mrtvého plaza.

Zvedl hlavu a zamračeně se rozhlížel. Napravo byly dveře. V místnosti za nimi viděl dlouhý stůl a židle. Se záupněm se pomalu zvedl a odklopýtal do místnosti.

Na stole stál džbán vína a poháry ve dvou řadách po celé délce, vždy před každou židlí jeden. Karsa je smetl ze stolu, popadl džbán a lehl si na špinavé dřevo. Zadíval se na strop, kam někdo namaloval panteon neznámých bohů, kteří teď na něj shlíželi. Všichni do jednoho měli posměšný výraz.

Karsa si přitiskl ukousnutý kus kůže zpátky na spánek a zaškaredil se na strop. A zvedl džbán k ústům.

Požehnaně chladný vítr, jakmile se slunce sklonilo k obzoru. A také ticho, po tom posledním zařvání. Někteří z vojáků stojících zvonění za zvoněním omdleli. Staral se o ně jediný otrok, jehož falah'd uvolnil ze svého doprovodu.

Kapitán Inašan už nějakou dobu vybíral oddíl, který hodlal vést do tvrze.

Falah'd si nechával masírovat chodidla a omývat je mátovými lístky, jež otroci žvýkali spolu s olejem. „Trvá ti to moc dlouho, kapitáne!“ zavolal. „Podívej se na toho démonického koně, jak nás pozoruje! Než dobudete tvrz, bude tma!“

„Už přinášejí pochodně, falah'de,“ opáčil Inašan. „Jsme téměř připravení.“

Jeho neochota byla téměř komická. Samar Dev se mu neodvažovala podívat do očí, ne po tom, jaký výraz její mrknutí prve vyvolalo.

Výkřik z tábora obléhatelů.

Objevil se Toblakai a po provizorních schodech slezl od brány. Samar Dev s Inašanem přistoupili k příkopu, právě když se vynořoval. Medvědí kožešinu měl na cáry a ztmavlou od krve. Kolem hlavy si ovázal pruh látky, který mu na spánku přidržoval kus odtržené kůže. Většinu šatů měl servanou a trup plný škrábanců a vpichů. A byl pokrytý hovny.

„Toblakaji! Šlo vyjednávání dobře?“ trucovitě se za nimi ptal falah'd.

„Předpokládám, že tam žádní Malažané nezůstali,“ dodal tiše Inašan.

Karsa Orlong se zamračil. „Žádné jsem neviděl.“ Prošel kolem nich.

Samar Dev se otočila a ucukla, když uviděla jeho poničená záda. „Co se tam stalo?“ vyhrkla.

Pokrčil rameny, až strčil do kamenného meče, jež měl pověšený na zádech. „Nic důležitého, čarodějko.“

Aniž by zpomalil či se otočil, pokračoval dál.

Šmouha světla daleko na jihu, jako shluk umírajících hvězd na obzoru, označovala město Kajhúm. Prach po bouři z minulého týdne se již usadil a noční obloha byla jasně ozářená dvěma pruhy Cest Propasti. Corabb Bhilan Thenu'alas slyšel, že podle některých učenců ty široké cesty nejsou nic jiného než hvězdy, nahloučené v nespočetném množství, avšak on věděl, že to je hloupost. Nemohlo to být nic jiného než nebeské cesty, stezky, po nichž kráčejí draci z hlubin a starší bohové a kováři se slunci místo očí, vykovávající hvězdy k životu, a světy obíhající kolem hvězd jsou prostě jen okuje, struska z výhní, bléde a rozmazané, na nichž se hemží tvorové vyšňoření ješitností.

Vyšňoření ješitností. To kdysi řekl jeden starý věstec, a Corabbovi se ta slova z nějakého důvodu usadila v hlavě a nechávala ho, aby si je čas od času vytáhl a hrál si s nimi. Jeho vnitřní oko přitom svítilo úžasem. Lidé to dělávali, ano. Viděl je při tom zas a znovu. Jako ptáci. Posedlí vlastní důležitostí, považující se za vysoké, vysoké jako noční obloha. Ten věstec byl génius, že viděl tak jasně a že to vyjádřil dvěma prostými slovy. Ne že by ješitnost byla jednoduchá věc, a Corabb si vzpomínal, že se musel jedné stařeny zeptat, co to znamená, a ona se zachechtala, sáhla mu pod halenu a zatahala ho za pyj, což bylo nečekané a bez ohledu na instinktivní reakci i nevíтанé. Vzpomínku doprovázela vlna mírných rozpaků. Plívl do ohně před sebou.

Leoman S cepy seděl naproti němu, vodní dýmku nacpanou vínem napuštěným durhagem vedle sebe, mezi tenkými rty náustek z tvrdého dřeva, vyřezaný do podoby ženské bradavky a nabarvený nafialovo, aby byla podoba věrnější. Oči se mu ve světle ohně temně rudě leskly, víčka měl přivřená a pohled zdánlivě upíral na tančící plamínky.

Corabb si našel kus dřeva dlouhý jako jeho ruka, lehký jako ženský dech – což mu prozradilo, že uvnitř žije slimák birit – a vydloubl ho špičkou nože. Slimák se kroutil na hrotu a právě to mu nešťastně připomnělo debakl s jeho pyjem. Mrzutě překousl slimáka a jal se žvýkat. Do vousů mu stékaly šťávy. „Á,“ pronesl s plnou pusou, „jikrnáč. Samá chuť.“

Leoman vzhlédl a natáhl kouř. „Docházejí nám koně,“ utrousil.

Corabb polkl. Druhá polovina slimáka se dosud svíjela na špičce

nože a vlákna růžových vajíček z něj visela jako maličké perly. „Zvládneme to, veliteli,“ odtušil, slízl jikry a strčil si do úst i zbytek slimáka. Dožvýkal a polkl. „Čtyři dny, pět, myslím.“

Leomanovi se zajiskřily oči. „Takže to víš.“

„Kam jdeme? Ano.“

„Víš proč?“

Corabb hodil kus dřeva do ohně. „Y’Ghatan. První Svaté město. Kde zradou zahynul Dassem Ultor, buď proketo jeho jméno. Y’Ghatan, nejstarší město na světě. Postavené na kovárně kováře z Propasti, přímo na jeho kostech. Sedm Y’Ghatan, sedm velkých měst značících věky, které jsme zažili. To poslední se krčí na kostech ostatních šesti. Město olivových hájů, město sladkých olejů –“ odmlčel se a zamračil se. „Jak zněla tvá otázka, veliteli?“

„Proč.“

„Aha, jistě. Jestli vím, proč jsi vybral Y’Ghatan? Protože přivoláváme obléhání. A dobýt to město je těžké. Hloupí Malažané při pokusech zdolat jeho hradby vykrvácejí. Přidáme jejich kosti k ostatním, ke kostem Dassem Ultora –“

„On tam nezemřel, Corabbe.“

„Cože? Ale svědkové –“

„Jeho zranění, ano. Jeho vraždy... pokusu o ni. Nicméně, příteli, první meč nezemřel, on žije dál.“

„Tak kde tedy je?“

„Na tom nezáleží. Měl by ses ptát: *Kdo je?* Na to se zeptej, Corabbe Bhilane Thenu’alas, a já ti dám odpověď.“

Corabb se nad tím zamyslel. I když Leoman S cepy plaval v durhangovém kouři, stále na něj byl příliš chytrý. Bystrý, viděl vše, co Corabbovi unikalo. Byl to největší velitel, jakého kdy Sedmiměstí zrodilo. Byl by porazil i Coltaina. Čestně. A být po jeho, byl by rozdrtil pobočníci Tavore a poté i Dujeka Jednorukého. Došlo by ke skutečnému osvobození celého Sedmiměstí, a odsud by se vzpoura proti té prokleté říši šířila dál, až by jařmo shodili všichni. To byla skutečná tragédie, skutečná tragédie. „Požehnaný Dessembræe nás pohání...“

Leoman vykašlal oblak kouře. Předklonil se a stále kašlal.

Corabb popadl meč s vodou a hodil ho vůdci do rukou. Ten konečně popadl dech a zhluboka se napil. Mocně si vzdychl a zakřivil se. „Jsi úžasný, Corabbe Bhilane Thenu’alas! Abych ti odpověděl, rozhodně doufám, že ne!“

Corabba se zmocnil smutek. „Utahuješ si ze mě, veliteli,“ podotkl.

„Ale vůbec ne, ty Oponn požehnaný šílenče – můj jediný příteli,

který ještě dýchá – vůbec ne. To ten kult, víš. Pán tragédií. Dessem-brae. To je Dassem Ultor. Nepochybuj, že to chápeš, ale vezmi si tohle – aby mohl existovat kult, náboženství s kněžími a tak, musí existovat i bůh. Živoucí bůh.“

„Dassem Ultor ascendoval?“

„Myslím si to, ačkoliv je to zdráhavý bůh. Odmítavý, jako Anomander Dlouhý vlas z Tiste Andii. A tak se toulá, věčně na útěku a možná i věčně na lovu.“

„Za čím?“

Leoman zavrtěl hlavou. Pak řekl: „Y’Ghatan. Ano, příteli. Tam se jim postavíme a to jméno bude pro Malažany navěky prokletím, prokletím, které jim zhořkne na jazyku.“ Najednou mu pohled ztvrdl. „Jsi se mnou? Bez ohledu na to, co přikážu, jaké šílenství mě zdánlivě posedne?“

Něco ve vůdcově pohledu Corabba vyděsilo, přesto přikývl. „Jsem s tebou, Leomane S cepy. O tom nepochybuj.“

Trpký úsměv. „Nebudu tě brát za slovo. Ale stejně ti za tvá slova děkuju.“

„Proč o mně pochybuješ?“

„Protože jen já vím, co hodlám udělat.“

„Povídej.“

„Ne, příteli. Je to jen moje břemeno.“

„Ty nás vedeš, Leomane S cepy. My jdeme za tebou. Jak říkáš, neseš nás na svém hřbetě všechny. My jsme váhou historie, svobody, a přece se neohýbáš –“

„Ach, Corabbe...“

„Říkám jen, co je známo, ale nikdy nebylo vysloveno nahlas, veliteli.“

„V mlčení je milosrdenství, příteli. Ale nevádí. Stalo se, promluvil jsi.“

„Dál jsem ti ublížil. Omlouvám se, Leomane S cepy.“

Leoman se znovu napil z měchu a plivl do ohně. „Víc o tom nemusíme mluvit. Y’Ghatan. To bude naše město. Čtyři pět dní. Právě uplynulo období drčení, správně?“

„Oliv? Ano, dorazíme, právě když se hájovníci shromáždí. Bude tam tisíc kupců a dělníci na cestě vedoucí k pobřeží budou vsazovat nové kameny. A hrnčíři, bednáři, vozkové a karavany. Vzduch ze zlatné prachem a bude poprášený zlatem –“

„Jsi skutečný básník, Corabbe. Kupci a jejich najatí strážci. Pověz, skloní se přede mnou, co myslíš?“

„Budou muset.“

„Kdo je tamním falah'dem?“

„Vedor.“

„Který?“

„Ten s kuním ksichtem, Leomane. Jeho bratra s rybím ksichtem našli mrtvého v milenčině posteli. Dívka nebyla k nalezení, ale nejspíš je bohatá a někde se skrývá, nebo leží v mělkém hrobě. Mezi falah'dan je to ořepaný příběh.“

„A jsme si jistí, že bude Vedor dál stát proti Malažanům?“

„Zatím se k nim nemohla dostat žádná flotila ani armáda. To víš sám, Leomane S cepy.“

Muž pomalu kývl, oči opět upřené do plamenů.

Corabb vzhlédl k noční obloze. „Jednoho dne,“ prohodil, „půjdeme po Cestách do Propasti. A staneme se svědky všech divů vesmíru.“

Leoman zvedl zrak. „Kde jsou hvězdy husté jako žíly?“

„Jsou to cesty, Leomane. Přece nevěříš těm šíleným učencům?“

„Všichni učenci jsou šílení, pravda. Neříkají nic, čemu by se dalo věřit. Tedy cesty. Ohnivě stezky.“

„Samozřejmě,“ pokračoval Corabb, „to bude až za mnoho let...“

„Jak říkáš, příteli. Teď se pojďme vyspat.“

Corabb vstal, zapraskalo mu v kostech. „Kéž se ti dnes v noci zdá o slávě, veliteli.“

„O slávě? Aha, ano, příteli. O naší ohnivě stezce...“

„Jej, z toho slimáka mi je špatně od žaludku. Byl to jikrnáč.“

„Ten parchant míří k Y'Ghatan.“

Seržant Struna se podíval na Flašku. „Přemejšlel jsi, vid'š? To není dobrý, vojáku. Vůbec to není dobrý.“

„Nemůžu si pomoci.“

„To je ještě horší. Teď na tebe budu muset dohlídnout.“

Koryk se snažil vdechnout život do uhlíků z minulé noci. Najednou zakašlal, protože vdechl oblak popela. Ucukl a se slzícíma očima lapal po dechu.

Smíška se zachechtala. „Moudřej chlap z plání to zase dokázal. Ty jsi spal, Koryku, ale měla bych ti říct, že Smola se na ten oheň vychal.“

„Cože!?“

„Ona lže,“ hlásil Smola, dřepící u svého tlumoku, na němž si opravoval popruh. „Ale bylo to pěkný. Měl ses vidět, jak se tváříš, Koryku.“

„Jak by mohl, s tou bílou maskou, co nosí? Neměl bys do toho popela malovat čáry smrti, Koryku? Copak tohle Setiové nedělají?“

„Jenom když jdou do bitvy, Smíško,“ vysvětloval seržant. „A už stačilo, ženská. Jsi stejně hrozná jako ten zatracenej hengskej čokl. Včera v noci hryzl jednoho Chundryla do kotníku a odmítal ho pustit.“

„Doufám, že ho propíchli,“ zabručela Smíška.

„Ani náhodou. Křivák hlídal. A vůbec, musel sehnat Temula, aby mu vypáčil tlamu. Chci říct, Smíško, že nemáš záchlumskýho kravác-kýho psa, aby ti hlídal záda, tak čím míň se budeš do lidí strefovat, tím líp na tom budeš.“

Nikdo se nezmínil o noži, který Korykovi minulý týden skončil v noze.

Do tábora se přiloudal Sépie. Našel si po ránu oddíl, který už uvařil jakýsi ohavně páchnoucí čaj, a nyní usrkával z cínového pohárku. „Jsou tady,“ ohlásil.

„Kdo?“ zajímala se Smíška.

Seržant se opět usadil a opřel se o tlumok. „Tak jo, lidi,“ začal a povzdychl si. „Maširování se odkládá. Pomozte někdo Korykovi s tím ohněm – budeme mít opravdickou snídani. Sépie vaří.“

„Já? No dobře, ale nenadávejte mi.“

„Za co?“ opáčil Struna s nevinným úsměvem.

Sépie přistoupil k ohništi a sáhl do vaku. „Mám tu trochu prášku do žíhače –“

Všichni se rozprchli, včetně Struny. Najednou byl Sépie zcela sám a zmateně se ohlédl na ostatní vojáky, kteří byli všichni nejméně patnáct kroků od něj. Zamračil se. „Jen zrníčko, dvě, víc ne. Copak si myslíte, že jsem blázen?“

Všichni se podívali na Strunu, jenž pokrčil rameny. „Instinktivní reakce, Sépie. Divím se, že na to ještě nejsi zvyklej.“

„Jo? A jak to, že tys vocaď zmizel první, Šume?“

„Kdo to může vědět líp než já?“

Sépie si dřep l k ohništi. „Jsem fakt zdcrcenej,“ mumlal si. Vytáhl z vaku malé hliněné kolečko. Byl to hrací žeton pro deskovou hru zvanou vlny, což byla jeho oblíbená kratochvíle. Plivl na žeton a hodil ho na uhlíky. A rychle couvl.

Nikdo jiný se nepohnul.

„Hej,“ ozval se Koryk, „to nebyla *opravdická* figurka na vlny, že ne?“

Sépie se ohlédl. „Proč by ne?“

„Protože ty se pořád válejí kolem!“

„Jenom když prohrávám,“ odušil sapér.

Z ohniště vyletěl popel a vyšlehly plameny. Sépie se vrátil a při-

hodil sušený trus. „Teď se o to někdo postarejte. Seženu, co se tady vydává za jídlo, a něco vymyslím.“

„Flaška má nějaký ještěrky,“ radila Smíška.

„Zapomeň na to,“ štěkl Flaška. „To jsou moji, ehm, kamarádi.“ Když se po něm všichni ostatní podívali, couvl.

„Kamarádi?“ podivil se Struna, poškrábal se na bradě a zaujatě si vojáka prohlížel.

„Copak,“ podivila se Smíška, „my ostatní jsme na tebe moc chytrý, Flaško? Všecky ty složitý slova, co používáme? A umíme přečíst ty klikatý čáry na hliněnejch a voskovéjch tabulkách a svítících? Teda až na Koryka, samozřejmě. Cejtíš se méněcennej, Flaško? Teda, nemyslím tělesně – to je bez debaty. Ale mentálně? To je tvůj problém?“

Flaška se na ni zle zamračil. „Toho budeš litovat, Smíško.“

„Á, pošle na mě ty svoje ještěrčí kamarády! Pomoc!“

„Dost, Smíško,“ zavrčel varovně Struna.

Smíška vstala a prohrábla si rozpuštěné vlasy. „Půjdu si poklábo-sit s Bystroškou a Uru Helou. Bystra říkala, že před pár dny zahlídla Ohavníka Bredda. Chcípl mu kůň a on ho přinesl do tábora svému oddílu. Upekli si ho. Zůstaly jenom kosti.“

„Oddíl že snědl celýho koně?“ frkl Koryk. „A jak to, že jsem toho Ohavníka Bredda nikdy neviděl? Viděl ho vůbec někdo tady?“

„Já ano,“ opáčila Smíška.

„Kdy?“ chtěl vědět Koryk.

„Před pár dny. Mluvení s tebou mě nebaví. Vyhasl ti oheň.“ A odešla.

Seržant se pořád ještě tahal za vousy. „Bohové pod náma, musím si to ostříhat,“ zabručel.

„Ale ptáčata ještě nevylítly z hnízda,“ podotkl Sépie, usazující se s náručí potravin. „Kdopak sbíral hady?“ zajímal se a pustil věci na zem. Zvedl dlouhý, provazovitý předmět. „Smrděj –“

„To je vinnej ocet,“ vysvětloval Koryk. „Je to stará setijská pochoutka. Vinnej ocet maso uvaří, víš, když nemáš čas ho pomalu vyudit.“

„Ty snad zabíjíš hady?“ užasl Flaška. „Jsou užitečný, víš.“

Struna se zvedl. „Flaško, pojď se projít.“

Á hrome. Musím se naučit držet zobák. „Rozkaz, seržante.“

Přešli příkop a zamířili na rozrytý pás Lato Odhan, většinou rovný, zaprášený domov nejrůznějších kamenů, ne větších než lidská hlava. Někde daleko na jihozápadě stál Kajhúm, který odsud nebylo vidět, a za ním se zvedaly Thalaské hory, před staletími odlesněné a nyní zerodované jako vykotlané zuby. Jasně svítilo slunce, na obloze nebyl ani mráček a již bylo horko.

„Kde chováš ty ještěrky?“ chtěl vědět Struna.

„V šatech, aby nebyly na slunci, teda přes den. V noci pobíhají volně.“

„A ty s nima?“

Flaška kývl.

„To je užitečný nadání,“ poznamenal seržant a pokračoval, „zvlášť pro špehování. Samozřejmě ne nepříteli, ale všech ostatních.“

„Zatím. Chci říct, že k nepříteli jsme se nedostali dost blízko –“

„Já vím. Proto o tom zatím nikomu neříkej. A posloucháš pobočnici často? Teda od chvíle, kdy ses dozvěděl o pádu Paličů mostů?“

„Popravdě ani ne.“ Flaška zaváhal, přemýšlel, kolik toho může prozradit.

„Ven s tím, vojáku.“

„To ten Spár...“

„Perel.“

„Jo, ten, a ehm, veleológ.“

„Rychlej Ben.“

„Správně, a teď je tady taky Tayschrenn –“

Struna Flašku popadl za ruku a otočil ho k sobě. „Ten odešel. Byl tu akorát na pár zvonění, a to už před tejdnem –“

„Jasně, ale to neznamená, že se nemůže každou chvíli vrátit, ne? A vůbec, tyhle mocný, děsivý mágové... jsem z nich nervózní.“

„Já jsem nervózní z *tebe*, Flaško!“

„Proč?“

Seržant se na něj zadíval. Pustil mu ruku a znovu vykročil.

„Kam jdeme?“ chtěl vědět Flaška.

„To pověz ty mně.“

„Tou cestou ne.“

„Proč?“

„Ehm. Nil a Nether jsou hned za tím návrším.“

Struna vypustil několik přístavních nadávek. „Mistr Kápě nás vem! Poslouchej, vojáku, já na nic nezapomínám, jasný? Pamatuju si, jak jsi hrál kostky s Meanas a dělal panenky s mistrem Kápě a Špagátem. Zemní magie a mluvení s duchama – bohové pod náma, tolik se podobáš Rychlému Benovi, až se mi z toho ježež chlupy. No jo, všechno to máš od své babičky – ale víš, já *vím*, kde Rychlej sebral své nadání!“

Flaška se na něj zamračil. „Cože?“

„Jak to myslíš, *cože*?“

„O čem to mluvíš, seržante? Úplně jsi mě popletl.“

„Rychlej může natáhnout z víc chodeb než všichni mágové, o ja-

kejš jsem kdy slyšel. Možná kromě,“ dodal s rozčileným frknutím, „možná kromě *tebe*.“

„Ale já ani nemám chodby rád!“

„Ne, jsi blízký Nilovi a Nether, víd? Duchové a tak. Teda, když si zrovna nehraješ s mistrem Kápě a stínem!“

„Je to starší než chodby, seržante!“

„Tak ty takhle! Co tím myslíš?“

„Přece držby. Jsou tu držby. Nebo byly. Před chodbama. Je to stará magie, to mě bába naučila. Skutečně stará. A vůbec, změnil jsem na Nila s Nether názor. Mají něco za lubem a já to chci vidět.“

„A nechceš, aby oni viděli nás.“

Flaška pokrčil rameny. „Na to už je pozdě, seržante. Vědí, že tu jsme.“

„Dobře, tak nás veď. Ale chci, aby ses ukázal Rychlému Benovi. A chci vědět všechno o těch držbách, co o nich mluvíš.“

Ne, nechceš. „Jistě.“ Rychlejš Ben. Setkání. To je zlé. *Možná bych mohl utýct. Ne, nebud' pitomec. Nemůžeš utýct, Flaško.* Kromě toho, jaké nebezpečí hrozí z rozhovoru s velehmátem? Vždyť neudělal nic špatného. Ne skutečně špatného. Aspoň ne nic, o čem by se mohl někdo dozvědět. *Možná až na nějakýho slizkýho neřáda, jako je Rychlejš Ben. Do Propasti, co když zjistí, kdo kráčí v mém stínu? Tedy ne že bych se o tu společnost prosil, že?*

„Ať už myslíš na cokoli,“ zavrčel Struna, „naskakuje mi z toho husí kůže.“

„To ne já. To Nil s Nether. Začali s obřadem. Znovu jsem změnil názor – měli bychom se vrátit.“

„Ne.“

Vystupovali do mírného svahu.

Flaškovi najednou pod šaty začal stékat čůrek potu. „Máš nějaký vrozený nadání, že, seržante? Husí kůže a tak. Vycítíš... věci.“

„Měl jsem špatnou výchovu.“

„Kam se poděl Geslerův oddíl?“

Struna po něm loupal okem. „Zase to děláš.“

„To je mi líto.“

„Doprovázejí Rychlého s Kalamem – šli napřed. Takže to setkání s Rychlým, kterýho se tolik bojíš, nebude tak hned, jak určitě rád slyšíš.“

„Šli napřed. Chodbou? To by neměli dělat, víš. Ne teď. Ne tady –“

„Proč?“

„No proto.“

„Poprvý za svou kariéru vojáka Malazský říše chci skutečně uškrtit kolegu vojáka.“

„To je mi líto.“

„Přestaň říkat to jméno!“

„To není jméno. Je to slovo.“

Seržant zařal otlučené pěsti. Flaška se odmlčel. Uvažoval, jestli by ho Struna opravdu mohl uškrtit.

Dorazili na návrší. Třicet kroků od nich sestavili záchlumská čarodějka a zaklínač kruh zubatých kamenů. Seděli v něm tváří k sobě. „Putují,“ podotkl Flaška. „Je to jako duchovní pouť, jako to dělají Tannové. Vědí o nás, ale uvědomují si nás jen matně.“

„Asi nemáme šlapat do kruhu.“

„Ne, pokud je nebudeme muset vytáhnout ven.“

Struna se ohlédl.

„Totiž ne, pokud je já nebudu muset vytáhnout. Kdyby se věci zvrty. Kdyby se dostali do potíží.“

Přiblížili se. „Proč ses dal k vojsku, Flaško?“

Ona na tom trvala. „Babička si myslela, že je to dobrý nápad. Právě umřela, víš, a její duch byl, ehm, trochu podrážděný. Kvůli něčemu.“ *Přestaň o ní mluvit, Flaško.* „Začínal jsem se nudit. Byl jsem neklidný. Prodával jsem panenky navigátorům a námořníkům v přístavu –“

„Kde?“

„V Jakatě.“

„Jaký panenky?“

„Ty, co mají rádi Bouřný jezdcí. Na uklidnění.“

„Bouřný jezdcí? Bohové pod náma, Flaško. Na ty přece poslední dobou nic nefungovalo. Už celý roky.“

„Panenky nefungují vždycky, ale občas ano, což je lepší než většina usmiřování. No, celkem slušně jsem vydělával, ale nějak to nebylo dost –“

„Taky je ti najednou taková zima?“

Flaška kývl. „Dává to smysl podle toho, kam odešli.“

„A kam teda?“

„Bránou mistra Kápě. To je v pořádku, seržante. Myslím. Opravdu. Jsou docela nenápadní, a dokud nepřilákají nesprávnou pozornost...“

„Ale... proč?“

Flaška se na něj podíval. Seržant byl pobledlý. Nebylo divu. Ti zatracení duchové z Raraku jím otřáslí. „Hledají... lidi. Mrtvé.“

„Sormo E'natha?“

„Hádám, že ano. Záchlumčany. Ty, kteří zemřeli v Psím řetězu. Už to dělali dřív. Nenajdou je –“ Zarazil se, když kolem kamenného

kruhu proletěl závan studeného větra. Na zemi se najednou udělala jinovatka. „To není dobrý. Hned jsem zpátky, seržante.“

Flaška se rozběhl a skočil do kruhu. A zmizel.

Nebo to aspoň předpokládal, protože už nebyl na Lato Odhan, nýbrž stál po kotníky zabořený v drolících se kostech pod světle šedou oblohou. Někdo ječel. Otočil se po zvuku a uviděl tři postavy. Nil a Nether a před nimi děsivé zjevení. Ječel právě ten nebožtík a mladí Záchlumčané před ním couvali.

Jazyku Flaška nerozuměl. Popošel blíž a při každém kroku vířil kostní prach.

Nebožtík najednou Záchlumčany popadl, zvedl je do vzduchu a třásl s nimi. Flaška se rozběhl. *Co vlastně udělám, až budu u nich?* Tvor zaprskal, hodil Nila s Nether na zem a zmizel v oblaku prachu.

Flaška k nim dorazil, když se škrábali na nohy. Nether nadávala v rodném jazyce a oprašovala se. Zlobně se zamračila na Flašku. „Co tu chceš?“

„Myslel jsem, že jste v průšvihů.“

„Nic nám není,“ štěkl Nil, nicméně se tvářil přihloupě. „Můžeš nás odvést zpátky, mágu.“

„Poslala tě pobočnice?“ chtěla vědět Nether. „To nebudeme mít nikdy klid?“

„Nikdo mě neposlal. Teda seržant Struna – byli jsme se projít –“

„Struna? Myslíš Šumař.“

„Nemáme to –“

„Nebud’ pitoma,“ štěkla Nether. „Každý to ví.“

„Nejsme pitomci. Vás zřejmě ještě nenapadlo, že to tak Šumař chce. Chce, aby se mu říkalo Struna, protože jeho starý život je pryč a se starým jménem přicházejí zlé vzpomínky, a těch už má dost.“

Záchlumčané mlčeli.

Po několika krocích se Flaška zeptal: „To byl záchlumský nebožtík? Jeden z těch mrtvých, který hledáte?“

„Víš toho příliš.“

„Tak byl?“

Nil tiše zaklel. „Naše matka.“

„Vaše...“ Flaška se zarazil.

„Říkala nám, ať přestaneme fňukat a dospějeme,“ dodal Nil.

„To říkala tobě,“ štěkla Nether. „Mně řekla –“

„Ať si najdeš manžela a počneš.“

„To byla jenom rada.“

„Kterou ti dávala, když s tebou třásla?“ zajímal se Flaška.

Nether mu plivla pod nohy. „Rada. Něco, o čem bych měla uva-

žovat. Kromě toho tě nemusím poslouchat, vojáku. Jsi Malažan. Oddílový mág.“

„Taky je ten,“ poukázal Nil, „kdo jezdí na jiskrách života.“

„Na malých. Jako jsme to dělávali, když jsme byli děti.“

Flaška se její poznámce usmál.

Všimla si toho. „Co je tu k smíchu?“

„Nic. Promiň.“

„Myslela jsem, že nás máš odvést zpátky.“

„Já si to taky myslel,“ opáčil Flaška, zastavil se a rozhlédl se kolem sebe. „Myslím, že si nás všimli.“

„To je tvoje vina, mágu!“ obvinil ho Nil.

„Nejspíš.“

Nether zasyčela a natáhla ruku.

Objevila se další postava, doprovázená z obou stran psy. Záchlumští kraváčtí psi. Devět, deset, dvanáct. Oči se jim stříbrně leskly. Muž mezi nimi byl bezpochyby Záchlumčan, prošeďivělý, podsaditý, s nohama do O. A zjizveným obličejem.

„To je Bult,“ zašeptala Nether a popošla blíž.

Psi zavrčeli.

„Nile, Nether, hledal jsem vás,“ řekl duch jménem Bult a zastavil se před nimi. Psi se seřadili vedle něj. „Poslouchejte. My sem nepatříme. Chápete? Nepatříme sem.“ Zarazil se a ze zvyku se zatahal za nos. „Přemýšlejte o mých slovech.“ Otočil se. Ještě se ohlédl přes rameno. „A Nether, vdej se a měj děti.“ S tím zmizel.

Nether si dupla. Zvedl se prach. „Proč mi to všichni pořád říkají!?“

„Tvůj kmen byl zničený,“ vysvětloval Flaška logicky. „Dá rozum –“

Postavila se před něj. Flaška couvl –

A objevil se v kamenném kruhu.

Chvilí nato Nil s Nether zalapali po dechu a zachvěli se.

„Už jsem si dělal starosti,“ poznamenal Struna za nimi. Stál těsně na kraji kruhu.

Záchlumčané se zvedali pomalu.

Flaška spěchal k seržantovi. „Měli bychom jít,“ radil. „Totiž, než se úplně probere.“

„Proč?“

Flaška vykročil. „Je na mě naštvaná.“

Seržant frkl a vydal se za ním. „A proč je na tebe naštvaná, vojáku? Jako bych se musel ptát.“

„Jenom jsem něco řekl.“

„Nepovídej.“

„Nechci to rozvádět, seržante. Je mi líto.“

„Nejradši bych tě hodil na zem a podržel, než přijde.“

Došli na návrší. Za nimi začala Nether vykřikovat kletby. Flaška zrychlil. Po chvíli se zastavil, dřepl si, sáhl si za košili a opatrně vytáhl ochočenou ještěrku. „Vzbud se,“ zašeptal a postavil ji na zem. Ještěrka odběhla.

Struna ho pozoroval. „Půjde za nima, že?“

„Mohla by se rozhodnout pro skutečnou kletbu,“ vysvětloval Flaška. „V tom případě bych jí musel čelit.“

„Pro mistra Kápě, cos jí řekl?“

„Udělal jsem hroznou chybu. Souhlasil jsem s její matkou.“

„Měli bychom vypadnout. Nebo...“

Kalam se ohlédl. „No dobře, Rychlej.“ Zvedl ruku na znamení, že vojáci vedle nich i ten za nimi mají zastavit. Tichým hvízdnutím upozornil obrovského kaprála s rudým vousem vepředu.

Členové oddílu obklopili asasína s veleágem.

„Někdo nás sleduje,“ hlásil seržant Gesler a otíral si pot z naleštěného čela.

„Je to ještě horší,“ podotkl Rychlej Ben.

Voják jménem Píska zamumlal: „No teda.“

Kalam se obrátil a pozoroval stezku za nimi. V bezbarvém víření nic neviděl. „Tohle je pořád ještě Říšská chodba, ne?“

Rychlej Ben si přetřel krk. „Nevím to jistě.“

„Jak se to ale mohlo stát?“ To se ptal kaprál Bouřňák, čelo nakrčené, blýskající se očka, jak se chystal každou chvíli rozzuřit k nepříčetnosti. Šedý pazourkový meč držel, jako by čekal, že se přímo před nimi zjeví nějaký démon.

Asasín si překontroloval tesáky a obrátil se na Rychlého Bena. „Tak co?“

Čaroděj zaváhal a kývl. „No dobře.“

„O čem jste vy dva právě teď rozhodli?“ zajímal se Gesler. „A bylo by tak těžké vysvětlit to i nám ostatním?“

„Jízlivej neřáde,“ utrousil Rychlej Ben a zešířila se na seržanta usmál.

„Zamlada jsem rozmlátil spoustu ksichtů,“ opáčil Gesler a jeho úsměv opětoval, „ale ještě nikdy jsem nerozbil držku veleágovi.“

„Kdybys to udělal, nemusel jsi být tady, seržante.“

„Zpátky do práce,“ napomenul je Kalam nabručeně. „Počkáme a zjistíme, co po nás jde, Geslere. Rychlej neví, kde jsme, a to samo o sobě znamená už dost velký potíže.“

„A potom odejdeme,“ dodal čaroděj. „Žádný hrdinství.“

„Motto Čtrnáctý,“ utrousil Bouřňák s hlasitým povzdechem.
„Co z toho?“ chtěl vědět Gesler. „*A potom odejdeme, nebo Žádný
brdinství?*“

„Vyber si.“

Kalam si prohlížel členy oddílu, Geslera, Bouřňáka, mladičkého Pravdu, Pellu a menšího mága Písku. *Taková ubohá banda.*

„Prostě to zabijeme,“ navrhoval Bouřňák a přešlápl. „A potom si můžeme promluvit o tom, co to bylo.“

„Mistr Kápě ví, jak ses dožil tak vysokýho věku.“ Rychlej Ben kroutil hlavou.

„Protože jsem *rozumnej* chlap, velemágu.“

Kalam zabručel. *No dobře, asi mi přirostli k srdci.* „Jak daleko to je, Rychlej?“

„Blíží se. Ne to. Ti.“

Gesler uchopil samostříl a Pella s Pravdou ho napodobili. Nasadili šipky a rozestoupili se.

„Říkáš ti,“ zavrčel seržant a zlostně se mračil na Rychlýho Bena. „To jako dva? Šest? Padesát tisíc?“

„Nejde o to,“ ozval se náhle Píška roztřeseně. „Jde o to, odkud přicházejí. Z chaosu. Mám pravdu, že, velemágu?“

„Aha,“ podotkl Kalam, „takže v chodbách opravdu nastaly potíže.“

„Přece jsem ti to povídal, Kale.“

„Povídal. A pobočníci jsi řekl totéž. Ale ona nás chtěla dostat do Y’Ghatan před Leomanem. A to znamená chodby.“

Ze šera se vynořilo cosi mohutného, vysokého, černého jako bouřkové mračno, co vyplňovalo oblohu. A za tím další stín a ještě jeden...

„Je čas jít,“ řekl Rychlej Ben.

KAPITOLA ČTYŘI

Musíte pochopit, že vše, co K'rul vytvořil, se zrodilo z jeho lásky k možnostem. Myriády kouzelných stezek spředených z množství pramenů, každý divoký jako vlasy ve větru, zježené chlupy na toulajícím se zvířeti. Oním zvířetem byl K'rul, a přece byl sám parodií na život, protože krev byla jeho nektarem, prolitým darem, rudými slzami bolesti, a vše, co byl, bylo určeno tou neobyčejnou žízní. Nicméně žízeň je něco, čím trpíme všichni, pravda?

Brutho a Nullit hovoří během Nullitovy poslední noci
Brutho Parlet

Země byla rozlehlá, ne však pustá. Nějaká stará katastrofa rozervala ožehlou podložní skálu, rozštípala ji, až se na pláni vytvořilo přadeno chaotických puklin. Pokud toto místo někdy pokrýval písek, případně vyplňoval šterbiny, odnesl ho vítr či voda až do posledního zrníčka. Kámen vypadal vyleštěný a sluneční světlo se na něm odráželo jako v zrcadle.

Mappo Poříz s přimhouřenýma očima pozoroval zmučenou krajinu před nimi. Po nějaké době potřásl hlavou. „Tohle místo jsem jaktěživ neviděl, Icarie. Jako by tu něco slouplo kůži světa. Pukliny... jak to, že jsou tak nahodilé?“

Poloviční Jaghut stál vedle něj a mlčel. Prohlížel si scénu, jako by hledal nějaký vzorec. Nakonec si dřepl a zvedl kamínek. „Ohromné tlaky,“ mumlal. „A pak... násilí.“ Narovnal se a kamínek odhodil. „Pukliny nesledují žádné zlomové linie – vidíš tu nejbližší? Vede přímo přes šev v kameni. Zajímá mě to, Mappo.“

Trell položil pytel na zem. „Chceš to tu prozkoumat?“

„Ano.“ Icarium se na něj usmál. „Žádné moje přání tě nepřekvapí, vid'? Nepřeháním, když řeknu, že mě znáš lépe než já sám. Kéž bys byl žena.“

„Kdybych byl žena, Icarie, měl bych vážné pochybnosti o tvém vkusu, co se žen týče.“